

Bí mật của bạn trai mẫu mực

Contents

Bí mật của bạn trai mẫu mực	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	21
4. Chương 4	32
5. Chương 5	39
6. Chương 6	50
7. Chương 7	61
8. Chương 8	69
9. Chương 9	76
10. Chương 10	83
11. Chương Kết Thúc	88

Bí mật của bạn trai mẫu mực

Giới thiệu

Thật sự là lỡ một bước chân thành thiên cổ hậnNàng chỉ là không muốn lưu lại tiếc nuối, mới có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-cua-ban-trai-mau-muc>

1. Chương 1

“Này sẽ không phải là nguyên rửa?” Mạc Tử Nhân có một mái tóc đen nhánh, phẳng phất mùi dầu gội đầu quảng cáo vừa nữ tính, vừa mềm mại như thể phát ra ánh sáng, nhẹ nhàng quay người lại là có thể làm lung lay mê hoặc biết bao người, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Thật may là trời cao cuối cùng cũng có sự công bằng, nàng có được mái tóc khiến cho nhiều người hâm mộ, khi lớn lên thì có ngũ quan bình thường, đeo một cặp kính gọng màu đen che hết hơn nửa khuôn mặt, còn

có ưu điểm nữa là có làn da trắng nõn cùng khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Cái gì?”

“Ta ngay cả hai lần tỏ tình đều thất bại, không phải là bị nguyên rủa sao?” Nàng hỏi bạn học Tô Phân, cũng theo thói quen đẩy đẩy gọng kính.

Lần đầu tiên tỏ tình, nàng bởi vì quá mức khẩn trương, chạy trốn quá nhanh, kết quả ở ngay trước mặt người trong lòng liền ngã sấp vào phân chó, thật may là khoảng cách giữa hai người khá xa, liền lập tức bật dậy cúi đầu chạy quay trở lại, nếu không còn mất mặt hơn nữa.

Lần thứ hai tỏ tình, nàng nhờ Tô Phân chuyển lời, hẹn gặp tại một địa điểm yên tĩnh thích hợp để tâm sự, không nghĩ tới hai người đối với địa điểm nhận thức có mức chênh lệch, như là lòng sông so với mặt biển – hẳn thì ra phía tây trường học đứng chờ như cây dừa, nàng thì lại đứng đợi như cây dừa ở phía đông trường học, đợi suốt từ khi sáng sớm đến lúc hoàng hôn cũng không thấy bóng người. (NN: chết cười mất, không có duyên nó thế đó =)))

Hôm nay là lần cuối cùng, cũng là cơ hội duy nhất, bởi vì qua buổi lễ tốt nghiệp ngày hôm nay, bọn họ sẽ không có khả năng gặp lại nữa.

Trời sinh nàng có tính xấu hổ khi gặp người mình yêu, cố lấy hết dũng khí nhưng cả hai lần đều thất bại, nàng không dám yêu cầu xa vời có được kết quả tốt đẹp gì, nhưng ít ra muốn cố gắng đem tâm tình mình thâm mến biểu đạt ra.

Thích là một chuyện đẹp, nàng đã thích hắn bốn năm, nếu như không ở trước buổi lễ tốt nghiệp làm chút gì đó, sẽ cảm thấy thẹn với thời gian bốn năm này.

Tô Phân dừng một chút, vỗ vỗ bả vai của nàng an ủi: “Ta nghĩ đây không phải là nguyên rủa, hẳn là trời uốn kiểm tra ngươi, xem ngươi đối với hắn đã đủ thành tâm chưa. Nếu như ngươi đã đủ thành tâm, ta tin tưởng lần này nhất định sẽ thành công!”

“Thật vậy chăng?” Mạc Tử Nhân lại đẩy đẩy gọng kính, tâm tình có chút khẩn trương, còn có chút tung tăng như chim sẻ.

“Đương nhiên là thật, cố gắng lên!” Tay Tô Phân lại lần nữa nặng nề ấn lên bả vai của nàng, giống như muốn qua động tác này truyền thêm cho nàng dũng khí “Nhanh lên đi đi! Thừa dịp hiện tại không có người bên cạnh hắn, chậm sẽ mất cơ hội”.

Mạc Tử Nhân gật gật đầu, cắn cắn môi dưới, đang chuẩn bị lao ra, cánh tay đột nhiên bị Tô Phân kéo lại.

“Chờ 1 chút, mắt kính phải tháo xuống, như vậy mới đẹp!” Tô Phân trực tiếp tháo xuống mắt kính của Mạc Tử Nhân.

“Đi? Ta không đeo kính liền sẽ không nhìn thấy!” Nàng đã đủ bối rối rồi, hiện tại lại không nhìn thấy, chẳng phải là sẽ càng khẩn trương?

“Ngươi cận 6 độ, chắc cũng không đến nỗi tồi tệ như vậy chứ! Huống chi hiện tại hắn chỉ có một người, ngươi cứ thẳng tắp đi tới là được rồi, không phải sợ, mau đi đi!” Tô Phân dùng sức đẩy nàng một cái. (NN: ặc chỉ cận 6 độ mà không đeo kính có mà phải sờ soạng mà tìm đường đi à =)))

Mạc Tử Nhân lão đạo đi ra ngoài, chỉ cảm thấy trước mặt một mảnh mơ hồ, nàng theo thói quen đẩy đẩy gọng kính, lúc này mới phát hiện trên sống mũi không có gì cả, đành phải chuyên chú nhìn về phía trước.

Quay lại nhìn thoáng qua Tô Phân, Tô Phân cho nàng một động tác động viên, vì vậy nàng hít sâu một hơi, hướng phía mục tiêu đi tới.

Trong lúc đi lên phía trước, trong đầu không ngừng hiện lên nàng nên mở đầu như thế nào, nàng cùng Tô Phân tốn một tuần lễ mới thiết kế ra một cách nói thích hợp – đầu tiên bắt đầu nói đến bọn họ học cùng trường 4 năm, sau đó ca ngợi ưu điểm của hắn, sau cùng sẽ nói ra tâm tình thâm mến của nàng.

Lưu loát liền mạch.

Cuối cùng nàng có thể thông dong tìm lối ra, dù nàng chưa bao giờ hi vọng xa vời là có kết cục hoàn mỹ, có thể nói ra hết tâm tình của nàng đã là một chuyện tốt đẹp rồi.

Khoảng cách hai người từ từ gần hơn, từ từ gần hơn...

Nàng thật sự là quá khẩn trương, lòng bàn tay đổ mồ hôi, vội vàng chà xát, bên tai giống như nghe thấy tiếng Tô Phân gọi nàng, nàng không dám quay đầu lại, chỉ sợ thật vất vả mới có được dũng khí này lại đột nhiên biến mất, vậy thì rốt cuộc thật sự không có cơ hội.

Nàng tiếp tục đi đến trước mặt hắn, bởi vì quá sợ hãi, nên thủy chung cúi đầu xuống, cho đến khi đứng lại cũng không dám ngẩng lên: “Cái kia.... Xin chào, ta với người là bạn học, ta tên là Mạc Tử Nhân, mặc dù người không biết ta, nhưng ta vẫn luôn chú ý người, bởi vì cảm giác về người tồn tại trong ta thực quá mạnh mẽ, giống như là đồng dạng với ánh mặt trời, làm cho không người nào là không chú ý đến, hơn nữa người cười lên trông rất ôn nhu.”

“Mặc dù người vẽ tranh thực sự rất tuyệt, nhưng ta chú ý tới chính là con người của người, người không chỉ thiện lương, còn luôn vui vẻ giúp người khác, ta hôm nay nói với người những điều này, chỉ là muốn nói cho người biết ta rất thích người, không có ý đồ gì khác, thật sự, thật sự chỉ là rất đơn thuần thích người mà thôi, sau hôm nay, chúng ta có lẽ sẽ không gặp lại, chúc người mọi điều tốt đẹp trong tương lai!” Nói xong nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi. (NN: không nhìn lên ,chả biết có đúng đối tượng ko mà nói 1 mạch ,chị thật cừ =)))

Rất tốt, nàng nói xong rất hoàn mỹ, một chữ cũng không bị lấp – tối hôm qua thức đêm khổ luyện chính là thấy thành tích này.

Tình đơn phương bốn năm, rốt cục có thể mở miệng thổ lộ, hôm nay bức tranh hoàn mỹ đã đặt dấu chấm hết.

Hiện tại nàng nên rời đi, từng bước từng bước lùi về phía sau, cử chỉ rất bình tĩnh, như vậy mới không bị hắn phát hiện nội tâm của nàng, kì thật trong lòng nàng tương đối thấp thỏm bất an giống như khi chuẩn bị ôi cuộc thi vậy.

“ Người yêu thích ta?”

Mạc Tử Nhân vừa mới lùi hai bước, thì nghe thấy hắn mở miệng.

Đây là lần đầu tiên ở khoảng cách gần như vậy , được nghe thấy thanh âm của hắn, thật trầm thấp, hùng hậu, hơn nữa phi thường có từ tính, cùng cách nghe ở khoảng cách bình thường có chút bất đồng.

Lập tức, trái tim của nàng đập rất nhanh, giống như chờ đợi cái thành tích kia được công bố trong nháy mắt- dù cho đã sớm biết đáp án là cái gì, nàng vẫn như cũ khẩn trương vạn phần, trái tim giống như muốn bật ra ngoài.

Trong lòng thủy chung có một loại nhỏ nhỏ... mong đợi.

“Đúng vậy” nàng xoay người, nhỏ giọng trả lời, thanh âm thấp gần như rỉ tai.

“ Người muốn cùng ta kết giao sao?” Hắn hỏi. Cái gì?

Kết giao- này , này... Nàng căn bản không dám nghĩ tiến triển tiếp theo, nàng vẽn vẽn là đơn thuần muốn hướng hắn tỏ tình, muốn cho hắn hiểu được tâm ý của nàng, về phần lui tới... Quá xa, không thể chạm tới, nàng liền trong mộng cũng không dám nghĩ.

Mạc Tử Nhân vội vàng khoát tay, cho hắn biết nàng cũng không có ý đồ như thế : “Không... ta không có ý tứ kia, chỉ là muốn cho người biết rõ ta thích người đã bốn năm, người đối với ta mà nói giống như một thứ ánh sáng chói mắt, ta không dám vọng tưởng có được người, có thể làm cho người hiểu hết tâm ý, ta đã rất thỏa mãn, ta, ta....”

Không xong, nàng cùng Tô phân căn bản còn không có nghĩ tới cảnh tượng tiếp theo, bởi vậy chưa từng giả sử qua. Lần này nàng chống đỡ không được, xong đời rồi!

Vốn là muốn ở trước mặt hắn có ấn tượng tốt đẹp, kết quả lại là thất bại trong gang tấc.

“ Người muốn cùng ta kết giao sao?” hần hỏi lại.

“Cái kia... Ta, ta thật sự không...”

“Tốt”

Di?

Cái gì?

Lời nói của Mạc Tử Nhân bởi vì chữ ngắn ngủi mà hữu lực này, thoáng chốc dừng lại.

Vừa nãy, hần vừa rồi nói cái gì? Là nàng nghe lầm hoặc là hần nói sai? ” Người, người nói cái gì?”

” Ta nói tốt, chúng ta kết giao”. Thanh âm hữu lực lần nữa hứa hẹn.

Di?

Cái gì?

Vừa nãy, hần hiện tại lại nói cái gì? “Người thật sự muốn cùng ta kết giao, quan hệ sao? ” Nàng nhìn chăm chú hần ở trước mắt , tim đập bất ổn.

Này! Nàng không phải là đang nằm mơ đấy chứ? Tại sao chuyện hạnh phúc như thế này phát sinh ở trên người nàng? Nàng còn tưởng rằng đời này đều cùng yêu thương cách biệt – nàng vốn là người hướng nội, hay thẹn thùng lại có cá tính không hay giao lưu, căn bản cũng không biết kết giao với người khác là như thế nào, mà ngay cả bạn học tốt nhất hiện tại là Tô Phân cũng bởi vì bản tính chủ động nhiệt tình, hai người mới có thể từ từ trở thành bằng hữu.

Vốn chỉ là muốn tại ngày tốt nghiệp, đem tâm tình bốn năm nay của nàng toàn bộ nói ra khỏi miệng, chưa từng nghĩ tới sẽ có sự phát triển gì tiếp sau , nàng cũng chỉ là đơn thuần muốn hướng hần tỏ rõ tâm ý mà thôi, không nghĩ tới bây giờ hần lại nói muốn cùng nàng lui tới, này thật sự là lễ vật tốt nghiệp quý nhất của nàng .

Mạc Tử Nhân quay đầu lại muốn cho Tô Phân nhìn thấy nàng tại thời khắc này đang hạnh phúc , lại đã quên mất nàng không có đeo mắt kính, đến nỗi chỉ nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của Tô Phân không ngừng huy động cánh tay , nàng nghĩ thầm Tô Phân chắc cũng là bởi vì thay nàng cảm thấy cao hứng, cho nên muốn dùng động tác khoa trương để bày tỏ chúc mừng.

Nàng thật sự là quá hạnh phúc!

Chưa bao giờ cảm tưởng chính mình sẽ có thời điểm hạnh phúc như vậy , tại ngày cuối cùng của thời sinh viên, nàng rõ ràng chiếm được toàn bộ thế giới.

“Oa, thật không đơn giản!”

Mạc Tử Nhân tâm tư đang vui mừng , chuẩn bị quay lại trả lời, sau lưng đột nhiên vang lên thanh âm trong sáng mà xối lởi , có điểm quen thuộc, nàng giống như ở nơi nào đã từng nghe qua.

“Anh họ, không nghĩ tới người chưa từng tới trường học của ta , thế mà rõ ràng cũng có thể làm cho nữ sinh vì người thần hồn điên đảo, người thật sự là thật lợi hại, ta cam bái hạ phong (*)!”

(*cam bái hạ phong :Sánh tài với sức mình thua sức người nên tôn người làm thầy)

Là ai?

Mạc Tử Nhân quay đầu, bởi vì người nọ cách nàng rất gần, bởi vậy nàng có hơi chút trông thấy ngũ quan của người nọ , lập tức trái tim của nàng đột nhiên nhảy dựng, liên tục lùi lại vài bước, mà nam nhân vừa rồi bị nàng tỏ tình lập tức đưa tay ôm lấy eo của nàng.

Một cổ hơi thở tinh khiết nhưng nam tính lập tức bay vào trong mũi nàng, nàng lại ngẩng đầu, nhìn thấy một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ .

Đó là một khuôn mặt rất nam tính, tản mát ra thành thực cùng hương vị nam tính, ngũ quan của hắn đường cong thực cứng, sống mũi thẳng tắp, một đôi ánh mắt sắc bén mà lại tang thương giống như hai đầm vực sâu, phẳng phất có thể đem người hút vào trong.

Người nam nhân này cùng nam nhân nàng biết hoàn toàn bất đồng, trong nháy mắt, nàng nàng bị hù dọa, cũng không nhúc nhích được.

“Oa! Nàng bất động, sẽ không phải là sợ ngây người đi?” Hạ Lập Dương tò mò hỏi, tiến lên đưa tay trước mặt Mạc Tử Nhân quơ quơ. “Thật sự không có phản ứng, đại khái là tới gần người quá mới có thể đã bị kinh hãi, anh họ, ta sớm đã nói, ánh mắt của người quá sắc bén, cho nên càng phải thường xuyên cười, nếu không căn bản không ai dám đến gần người, thật may là nữ sinh này có ý chí cứng như sắt thép, mới không có bị người dọa cho bỏ chạy!”

Hắn bất quá là đi mua đồ uống, vừa về đến liền nhìn thấy nàng biến sắc, loại chuyện dọa người này quả nhiên chỉ có anh họ mới làm ra được.

Hạ Anh Đông nhìn em họ một cái, không nói thêm lời nào, chỉ là cúi đầu nhìn xem Mạc Tử Nhân có thật là đã bị hù dọa cho ngốc hay không.

Mạc Tử Nhân..... Hắn không chỉ có thích tên của nàng, cũng thích nàng nhìn như nhu nhược, nhưng kỳ thật cũng rất có cá tính kiên nhẫn.

Hắn vỗ nhẹ mặt của nàng, Mạc Tử Nhân rốt cục lấy lại tinh thần, nhìn một chút Hạ Anh Đông, lại nhìn một chút Hạ Lập Dương.

Đã sớm hoang mang lo sợ, nàng căn bản không biết nên xử lý như thế nào tình cảnh hỗn loạn trước mắt

Nàng vốn là muốn hướng Hạ Lập Dương tỏ tình, tại khi nàng chưa tháo mắt kính xuống, người còn chưa đi tới đây, từng hết lần này đến lần khác xác nhận qua đứng ở chỗ này chính là Hạ Lập Dương; Nào biết mắt kính vừa tháo xuống, nàng đi tới nhưng lại “Nhân sự đã không phải là” nam nhân dưới tàng cây lại là anh họ của Hạ Lập Dương! (NN: *chep chep* số trời đã định)

Đối với nàng mà nói, đây mới thật là đả kích giống như sét đánh ngang tai!

Nàng chỉ là đơn thuần nghĩ tỏ tình mà thôi, chưa từng có ý niệm quá mức tham lam ở trong đầu, vì cái gì lão Thiên muốn hành hạ nàng như thế ?!

Lần thứ ba tỏ tình so với trước càng thê thảm, nàng thậm chí ngay cả đối tượng tỏ tình đều sai rồi, ô ô ô.....

“Người vẫn khỏe chứ, ta là Hạ Lập Dương, là em họ của hắn, di? Ta giống như đã gặp qua người, người có phải hay không cũng là sinh viên khoa mỹ thuật?” Hạ Lập Dương đánh giá Mạc Tử Nhân vài lần, giống như là đang xác nhận.

Mạc Tử Nhân theo thói quen lại muốn đẩy đẩy gọng kính, bất quá trên sống mũi không có kính, đương nhiên không có đẩy lên được; Hạ Anh Đông chú ý tới động tác quán tính này của nàng, không khỏi hiểu ý, cười một tiếng.

Hạ Lập Dương rõ ràng nhớ rõ nàng, làm cho nàng cảm thấy thật là cao hứng. “Xin chào. Ta là bạn học sát lớp người, tên ta là Mạc Tử Nhân,.” Mỉm cười ngọt ngào.

Cánh tay của Hạ Anh Đông sau lưng Mạc Tử Nhân lập tức tăng thêm lực đạo, đem nàng kề sát ngực của hắn; Nhất thời nàng lập tức cảm nhận được thân thể cường tráng của hắn, trái tim lại nhảy nhanh.

Hắn rất cao, làm cho nàng nhất định phải ngẩng đầu lên mới có thể trông thấy mặt của hắn, đó là gương mặt có điểm tức giận.

“Ách... Cái kia có thể hay không xin người thả ta ra?” Trên người hắn có cỗ hơi thở quá mức xâm lược. sẽ làm nàng cảm thấy hoảng loạn không thôi.

Ô, ô, đối tượng nàng vốn muốn tỏ tình là Hạ Lập Dương, như thế nào hiện tại trở nên hỗn loạn như vậy, hiện tại nàng nên thu xếp ra sao?

Chẳng lẽ nàng vừa mới tỏ tình sẽ phải đi xin lỗi, nói nàng tỏ tình sai đối tượng sao? Như vậy không phải bị đánh cho bầm dập mặt mũi mới lạ.(NN: *hé hé* buồn cười quá =)))

Hạ Lập Dương ở một bên nhìn xem cười, hai tay ôm trước ngực, dường như vừa xem cuộc vui, vừa trêu chọc nói: ” Anh họ, các người mới chỉ vừa lui tới, có cần thiết phải biểu hiện sự thân mật như vậy sao? ” Thật làm cho hắn đỏ mặt.

Mạc Tử Nhân vừa nghe, sắc mặt thoáng chốc trở nên đỏ bừng rực, tình huống này tựa hồ càng lúc càng không biết nên giải quyết hậu quả như thế nào cho tốt.

Làm sao bây giờ? Nàng nên làm cái gì bây giờ?

Sớm biết thế này nàng nên kiên trì đeo mắt kính, cho dù xấu một chút cũng không sao, ít nhất sẽ không nhận lầm đối tượng, tình cảnh hiện tại như thế này, thật sự là khó có thể giải quyết tốt hậu quả....

Hạ Anh Đông nhìn Hạ Lập Dương một cái, sau đó lại đem tầm mắt cúi xuống, tinh tế đánh giá khuôn mặt đỏ như sắp nóng chín của nàng.

Nàng tướng mạo cũng không có gì đặc biệt để người khác chú ý, thế nhưng đôi mắt sáng ngời kia đã sâu sắc hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Vừa rồi trước tiên hắn liền chú ý phương hướng của nàng khi hướng hắn đi tới, hắn liền tục đoán ý đồ của nàng, không nghĩ tới là lại hướng hắn tỏ tình.

Nhìn nàng thẹn thùng đến nỗi ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên , thì biết nàng đã có bao nhiêu khẩn trương, thế cho nên ngay cả đối tượng tỏ tình cũng không thấy rõ ràng, khiến hắn cảm thấy ảo não, hiện tại thần sắc của nàng có vẻ rất bất an, nhất định là đang suy nghĩ làm thế nào để kết thúc trò khôi hài hoang đường này.

Bất quá – hắn cũng không dự định làm cho hết thấy kết thúc nhẹ nhàng.

Nếu là nàng đã đến tỏ tình, hắn đương nhiên cấp cho nàng một cái kết tốt, như thế mới không uổng công nàng lấy hết dũng khí, không phải sao? (NN: anh này cũng BT ghê, ta thích nha :”>)

“Ta vừa rồi đáp ứng nàng, về sau nàng chính là bạn gái của ta “. Hạ Anh Đông đối với em họ nói, công khai biểu thị sự sở hữu .

Hạ Lập Dương rất rõ ràng anh họ có tham muốn sở hữu mạnh đến chừng nào, lập tức lạnh lạnh cười một tiếng, nâng hai tay lên , bộ dạng như muốn xin sự khoan dung nói: ” Nàng đã là người của người, ta làm sao dám loạn tưởng? Với lại, người cần phải rõ ràng ta không phải loại người như vậy.”

Nàng đã là người của người? Không ! Nàng mới không phải là người của hắn, nàng căn bản không muốn trở thành người của hắn chút nào, nàng chỉ là không cần thận nhảm người định tỏ tình!

Không được! Nàng phải ngay lập tức, lập tức sửa chữa sai lầm này, không thể để chuyện này càng lúc càng vượt ra khỏi quỹ đạo ” Cái kia... Ta chỉ là,,,” Vội vàng bày tỏ ý kiến, bất đắc dĩ khiến cho tâm hoảng ý loạn, đến nỗi khó có thể biểu đạt.

” Chỉ là cái gì? ” Hạ Anh Đông nhàn nhạt hỏi, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng hỏi.

Mạc Tử Nhân hoảng hốt, thật vất vả muốn phun ra lời nói lại nuốt trở về.

Ánh mắt của hắn quá mức lạnh lùng, phảng phất như hơi thở có mang giá rét của mùa đông, hại nàng không khỏi run lên một chút, cước bộ rất muốn lui về phía sau, vừa vặn nàng vẫn còn đang bị nhốt trong phạm vi hai tay hắn , làm cho nàng không thể động đậy.

Ánh mắt của hắn rất lạnh, lòng bàn tay áp vào bên hông của nàng nhưng lại thấp phần âm áp.

” Chỉ là, chỉ là....” Nàng vẫn còn ấp úng.

” Anh họ, người lại hù dọa nữ hài tử a!” Hạ Lập Dương nhin không được thay Mạc Tử Nhân giải oan.

Hạ Anh Đông lúc này mới rút cục thu lại thần sắc lạnh lùng, hắn hôm nay là tới tham gia buổi lễ tốt nghiệp của em họ, trong trường học người đến người đi là nơi không thích hợp để nói chuyện phiếm, vì vậy hắn

buồng nàng ra đồng thời cũng từ trong túi móc ra danh thiếp cùng một cái bút, tại trên danh thiếp viết số điện thoại di động giao cho Mạc Tử Nhân. “Nhớ gọi cho ta”.

Mạc Tử Nhân không dám không nhận, chữ của hắn phi thường có lực. (NN: em thích lúc anh ấy ký séc cơ *hồ hồ*)

Nàng nhìn hắn, trong đầu ngổn ngang, phổi cũng bởi vì quá mức khấn trương mà khó thở – nàng không nghĩ tới như thế nào mà thiên đại ô long (*) này lại phát sinh trên người nàng, lần này nàng phải làm sao?

(*thiên đại ô long : nhằm lẫn, làm sự việc loạn lên)

“Cái kia.... Ta....” Người ta nói vạn sự khởi đầu nan, quả thật đúng vậy, nàng suy nghĩ hồi lâu chính là không nghĩ ra lời đạo đầu thích hợp, càng không nói đến sự giải thích.

Nàng rút cuộc nên nói như thế nào mới không để cho hắn trở mặt, cũng có thể làm ình có một kết cục tốt?

Chẳng lẽ muốn như vậy đánh bậy đánh bạ sao? Không, không được – nàng rõ ràng thăm mẩn chính là Hạ Lập Dương... Mà không phải là vị anh họ này.

Hiểu lầm nhất định phải giải thích rõ ràng, mới không tạo thành sự phức tạp, chuyện này là lỗi của nàng, nàng không thể dậm chân phải theo lao.

” Hạ ...” Đáng giận, ngay cả tên hắn gọi là gì cũng không biết.

Đang lúc Mạc Tử Nhân cúi đầu muốn xem danh thiếp vừa này, Hạ Anh Đông đã cúi người tại vành tai của nàng nhẹ lẩm bầm tên mình ” Anh Đông... Ta tên là Hạ Anh Đông”. Cuồng hống mang từ tính trầm thấp tràn đầy mị lực mê người.

Bên tai Mạc Tử Nhân đột nhiên như bị phồng, cả người lại cứng đờ không dám động đậy, trái tim nhảy nhanh đến nỗi cơ hồ như không dừng lại được.

Môi Hạ Anh Đông còn chưa rời đi khỏi bên tai nàng, tay của hắn đầu tiên là vuốt vuốt vành tai của nàng, lại nhẹ nhàng mở miệng ưng thuận hứa hẹn ” Tiểu Nhân.... ta sẽ đối với người rất tốt” Nói xong, tại trên mặt của nàng lưu lại một nụ hôn, lại khoan thai chậm rãi cùng Hạ Lập Dương cùng nhau rời đi.

Mạc Tử Nhân lại đỏ mặt, tay trái vuốt vuốt vành tai, trái tim đập càng ngày càng mạnh, hô hấp càng thêm dồn dập, chỉ có thể ngơ ngác nhìn chăm chú bóng lưng của Hạ Anh Đông.

Lần tỏ tình này- lại là hoàn toàn thảm bại.

Mặc dù nàng cũng thường xuyên thảm bại, vốn dĩ trước kia ít nhất còn có thể đem lời muốn nói , nói lấp ra khỏi miệng, nhưng lần này ngay cả một chữ đều không thể phun ra, đại não giống như là bị hắn quản chế, căn bản không có biện pháp suy nghĩ.

Này thật sự là quá đáng sợ...

” Wow! Vừa rồi thực sự là rất kích thích đó! ” Tô Phân thấy khi bọn họ đã rời đi, mới vội vã chạy tới.

Mạc Tử Nhân khuôn mặt vẫn nóng hổi, trong lòng rối loạn không nói ra được cảm giác gì – rút cục hiện tại đã xảy ra chuyện gì a?

” Vừa rồi người nam nhân kia là ai? Lớn lên có ngoại hình tốt đó! Hắn và Hạ Lập Dương cũng có chút giống nhau, là người thân của Hạ Lập Dương sao?”

Giống? Tuyệt không giống – Hạ Lập Dương như ánh sáng mặt trời, Hạ Anh Đông thì lại rất lạnh lùng, mà nàng không thích nam nhân lạnh lùng. (NN: *đập bàn * em thích nam nhân lạnh lùng,kiểu mẫu người như Đônng ca ý *đổ mẹt*)

” Tử Nhân, người cùng hắn nói gì vậy?” Tô Phân hào hứng bừng bừng truy vấn, dường như muốn thám thính cục diện vừa rồi.

Mạc Tử Nhân lúc này mới hoàn hồn, chợt hiểu ra, xoay người lấy mắt kính đeo lên “Tiểu lộn xộn, người như thế nào không có nói cho ta biết, người đứng dưới tàng cây không phải là Hạ Lập Dương?” Hại nàng xảy ra chuyện lớn như vậy.

Tô Phân nháy mắt mấy cái, vẻ mặt vô tội trả lời: ” Có a! ta vừa phát hiện người nọ đến gần Hạ Lập Dương, sau đó Hạ Lập Dương dưới tàng cây rời đi , khi đó ta không phải có gọi người sao? Người cứ thế liên tục đi lên phía trước, nam nhân kia cũng đã phát hiện ra người, chẳng lẽ người muốn ta phóng tới lôi người đi sao?” Về sau nàng còn rất quần bách, đối với Mạc Tử Nhân thẳng phát tay loạn xạ, muốn gọi nàng vội vàng trở lại, nào ngờ Mạc tử Nhân chỉ là liếc nhìn nàng một cái ,lại quay đầu đi. (NN: chị muốn khoe vẻ mặt mình hạnh phúc như thế nào mà =)))

” Dương nhiên muốn a!”. So với sai lầm của nàng hiện tại thì còn hơn chán.

” Đúng là không hiểu được cái gì, ta thật không dám ngang nhiên xông qua a....” Nhìn thấy trên mặt Mạc Tử Nhân tràn đầy vẻ hối tiếc, Tô Phân nhất thời cũng thay đổi sắc mặt. ” Không... Lẽ nào như vậy? Người đối với nam nhân kia tỏ tình sao?” Oa! Sai lầm lần này thật đúng là thú vị, nàng rất mong đợi chuyện gì sẽ xảy ra sau đó!

Mạc Tử Nhân xụ mặt, ai oán đến cực điểm gật đầu.

Tô Phân cầm chặt tay nàng, tiếp tục tìm tòi nghiên cứu chân tướng. ” Thật quá lợi hại! Sau đó, sau đó thì sao? Nam nhân kia nói gì?” Nói không chừng đoạn sự kiện Tiểu Ô Long (*) lần này có thể thúc đẩy một chuyện tình yêu kì dị, điều này cũng không có gì không tốt.

(*sự kiện Tiểu Ô Long: ai xem phim đại não ô long viện chưa nhỉ^^, ý nói là sự việc bị não loạn hết cả lên ý)

Hạ Anh Đông nói gì – Mạc Tử Nhân vừa nghĩ tới đã cảm thấy khóc không ra nước mắt.

” Tử Nhân, hắn đến tốt cùng nói gì, người mau nói!” Thật đáng tiếc, vừa rồi không có đứng gần một chút, nếu không có thể nghe được toàn bộ tin tức.

Mạc Tử Nhân nhìn qua bạn tốt, nháy mắt mấy cái dùng sức ôm lấy nàng :” Tiểu lộn xộn, làm sao bây giờ? Ta xong đời a!”

Ô, ô lúc này mới không phải kiểm tra, rõ ràng chính là bị nguyên rửa a!

Nếu là nguyên rửa – nàng phải nghĩ biện pháp giải trừ bùa chú; Nếu là sai lầm – nàng phải nghĩ biện pháp cởi bỏ hiểu lầm, tóm lại trốn cũng không thoát, nàng nhất định phải một mình gánh chịu.

Nhưng vấn đề là, vì cái gì mà sau ngày tốt nghiệp, nàng không phải là vội vã đi tìm việc làm, mà là ngần người nhìn điện thoại di động?

Nàng rất hi vọng chuyện ngày hôm qua chỉ là mơ, dù cho qua, nhưng mà trái tim vẫn cứ đập loạn thình thịch, cái này chứng tỏ đây không phải là mơ.

Nàng đúng là xác thực có làm một chuyện ngu xuẩn, cho dù hiện tại nàng có vỗ ngực liên tục như thế nào, cũng không cách nào văn hồi, chỉ có thể hết sức kết thúc trận hỗn loạn này.

Mạc Tử Nhân hít một hơi thật sâu, lại chậm rãi thở ra.

Ngày hôm qua , nàng cùng Tô Phân tốn nhiều thời gian để luyện tập cho hôm nay khi gặp Hạ Anh Đông để giải thích, nhưng không biết tại làm sao, khi Hạ Anh Đông nhìn nàng, suy nghĩ của nàng sẽ bãi công, thật may là Tô Phân suy tâm không ít những câu nói tốt sẽ phải dùng đến trong cuộc gặp gỡ này , Nevine ngoại trừ việc giải thích hiểu lầm, cũng sẽ không làm Hạ Anh Đông mất mặt mũi.

Tô Phân vốn là đề nghị muốn hai người mặt đối mặt giải thích rõ, như vậy mới thể hiện sự thành ý,vừa nghĩ tới ánh mắt sắc bén phảng phất có thể đoạt tâm phách người khác của Hạ An Đông , nàng lập tức lắc mạnh đầu, nói cái gì cũng không muốn gặp mặt hắn lần thứ hai- nàng lại không hiểu biết hắn, vạn nhất hắn tức đến nổi động thủ thì làm thế nào?

Tô Phân hôm nay đi phỏng vấn, chỉ còn nàng một mình một người chiến đấu hăng hái, cho nên nàng quyết định cùng Hạ Anh Đông giữ khoảng cách, dùng thể an toàn.

Nàng lần nữa hít sâu một hơi, cầm lấy điện thoại di động bấm dãy số, tiếng chuông vang lên, đáp lại ngay ở giây thứ năm – thật may là có người bắt máy, nếu không nàng sợ đến mức trực tiếp cắt điện thoại.

Nàng cũng không biết chính mình tại sao khẩn trương như vậy, có thể là nàng chính là sợ Hạ Anh Đông, mà nếu đã sợ hắn, Tô Phân sẽ có ý tưởng không thể chấp nhận muốn nàng dâm lao phải theo lao; nàng đối với tình cảm rất có nguyên tắc, tuyệt sẽ không có mối nói cũ.

“Tiểu Nhân sao?”

Di? Nàng cũng chưa có mở miệng, hắn như thế nào biết là nàng gọi tới? Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là nàng phải vội vàng lên tiếng: “Đúng vậy là ta, cái kia....” Xuất sư bất lợi (*), nàng vừa nói lại bắt đầu nói lắp.

(*Xuất sư bất lợi :ngay bước đầu đã gặp phải bất lợi)

“Cái kia.... Ta nghĩ muốn giải thích, giải thích một chút tình huống ngày hôm qua...” May mắn là dùng điện thoại liên lạc, nàng không cần đọc thuộc lòng, chỉ cần không nói lên một chữ khó nghe là được “ Chuyện là như vậy, ta cũng không phải là muốn hướng người tỏ...”

” Đã ăn chưa? ” Hắn vừa đúng lúc cắt đứt dòng giải thích rõ ràng của nàng.

” Ta chưa ăn.” Ách, nói đến một nửa đã bị cắt đứt, nàng phải tìm được trọng điểm lần nữa: ” Ta là phải nói, kì thật ngày hôm qua ta không phải muốn hướng người...”

Hạ Anh Đông lại lần nữa cắt đứt thanh âm của nàng, chậm rãi nói: ” Ta đói bụng, đợi lát nữa gặp mặt lại tán gẫu, người có giấy bút không? Ghi địa chỉ một chút...” Lưu loát đọc lên chỗ hắn đang ở “ Một tiếng sau gặp lại trong tiệm”.

“ Ta còn chưa nói xong!” Nàng thật vất vả đem câu nói đầy đủ nói ra khỏi miệng.

” Một giờ sau ta nghe người nói sau”. Hắn trực tiếp cắt luôn điện thoại.

Mạc Tử Nhân không cách nào nói tiếp, chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo kế hoạch của hắn; Có thể... Như vậy không đúng sao? Nào có người như hắn – Hạ Anh Đông có thể nào hoàn toàn mặc kệ ý kiến của nàng sao?

Mặc dù ý kiến của nàng rất ít khi có thể biểu đạt ra, bởi vì nàng luôn chậm nửa nhịp, hoặc là không có dũng khí nói ra khỏi miệng, trừ phi gặp gỡ khẩn cấp, hoặc sự kiện trọng đại, ngẫu nhiên nàng mới có hành vi kinh người, mà tất cả bởi vì cá tính của nàng trời sinh như thế.

Mạc Tử Nhân cúi đầu ủ rũ ai oán ca thán một tiếng – vốn là muốn qua ba phút giải quyết chuyện này, nhưng hôm nay vẫn đi ra cửa theo hắn gặp mặt.

Nàng thật sự không nghĩ đến là sẽ gặp lại Hạ Anh Đông, hắn quá khí phách rất có quyết đoán, làm cho người khác rất sợ hãi, mà nàng rất sợ cùng người như vậy quen biết, giống như sẽ làm nàng mất đi chính mình.

Mạc Tử Nhân nhìn qua địa chỉ vừa chép, trong nội tâm thấy tất cả thật bất đắc dĩ, nếu như nàng muốn giải thích rõ ràng, thế tất phải đi một chuyến, vì sao Hạ Anh Đông kia lại cậy mạnh như vậy a ?

Kì thật con người mạnh mẽ cũng không phải làm cho người ta chán ghét, dù sao cũng có lúc cần người như vậy đảm đương trọng trách quan trọng, có thể tồi tệ nhất là ở chỗ này, như vậy người lãnh đạo sẽ thường xuyên cải biến ý tưởng của những người khác, làm cho những người kia đi làm những chuyện không muốn – mà nàng chính là một trong số những người khác.

Kì thật cũng không phải là nàng không có chủ kiến, nếu là gặp qua chuyện không hợp lý, nàng cũng sẽ đề xuất kháng nghị, nhưng lúc này đây tựa hồ kháng nghị không được, bởi vì nàng là người sai trước, cho nên lần này quyền chủ đạo nằm trong tay của Hạ Anh Đông.

Mạc Tử Nhân vẫn còn do dự không muốn đi, thời gian cũng không còn sớm, nàng vừa mới ngẩng đầu, liền thỉnh linh phát hiện 20 phút đã qua.

Không xong! Nàng sẽ đến muộn mất- chớ lại suy nghĩ có nên đi hay không, thời gian đã thay nàng quyết định, nàng không thể không đi.

Tay chân luống cuống, Mạc Tử Nhân cuối cùng đến tại thời gian đã định trước một phút, phục vụ sinh thấy nàng đứng ở cửa, mặt mỉm cười giúp nàng mở cửa.

” Hoan nghênh đã đến, xin hỏi là Mạc tiểu thư sao?” Phục vụ sinh khách khí hỏi thăm.

” Đúng vậy... Ta cùng bằng hữu... Ách ... người khác hẹn gặp.” Nàng không muốn nói ra tên Hạ Anh Đông, để tránh dính dáng đến nhau.

Phục vụ sinh nhẹ nhàng gạt đầu “ Hạ tiên sinh đã đến, Mạc tiểu thư mời đi theo ta”

Đi theo phục vụ sinh vào một gian ghé lô (*), nhìn thấy Hạ Anh Đông đã ở bên trong lẳng lặng đọc sách, lúc hắn chuyên chú gò má toát ra một cổ khí chất vừa đặc biệt vừa khó hình dung.

(*gian ghé lô: kiểu phòng của Nhật ,cửa được kéo sang 2 bên ý)

Hắn ngồi một mình một góc giống như một pho tượng thạch cao, lười biếng hưởng thụ sự yên lặng của thời gian, cả người hắn có vẻ một chút cũng không vội vã, không bừa bãi, làm cho người ta nhìn không được đem tâm mắt dừng lại ở trên người hắn (PP:khụ khụ, bình tĩnh tỷ ui, mới gặp lần 2 mà đã nhìn ca đảm đuối thế rùi, hổ hổ).

Nàng nhìn đúng là có điểm ngoài ý muốn , mặc dù hiểu về hắn không nhiều, khiến nàng rất khó tưởng tượng Hạ Anh Đông lại có thể an tĩnh ngồi đọc sách – hắn nên lưu luyện quán ba, bởi vì bề ngoài của hắn gây cho nàng cảm giác như vậy.

Sau khi bắt gặp một màn này tâm tình lại không lờ , nàng đột nhiên cảm thấy chính mình đối với Hạ Anh Đông quá mức sợ hãi, nói không chừng hắn là đối tượng không thể thỏa thuận được.

” Hạ tiên sinh, Mạc tiểu thư đã đến” Phục vụ sinh đem không gian rộng lớn lưu lại cho bọn họ.

Đây là một nhà hàng Nhật, bố trí thập phần cổ kính, nơi cửa còn có cầu nhỏ nước chảy tạo cảnh, nước chảy róc rách thay thế âm nhạc, làm lòng người khoáng đạt lạ thường, càng đặc biệt là cái bàn giống như cái hộp, phía trên mặt bàn là thủy tinh, ở giữa thiết kế thành hồ cá, bên trong có con cá đang bơi lội, nhìn ra được người thiết kế có tâm tư khéo léo.

Nàng phi thường thích cách thiết kế như vậy, nhìn một lúc lâu sau mới nhớ tới mục đích hôm nay mình tới: “ Xin lỗi!” Nàng không thể nhìn thẳng chằm chằm thiết kế nhà hàng mà bỏ quên hắn.

” Không sao, nhà hàng này vốn đặc sắc chính là cái bàn, tất cả khách nhân vừa đến sẽ nhìn qua chỗ khéo léo này đầu tiên, sau đó mới có thể là do thích tay nghề của đầu bếp nhà hàng”. Hạ Anh Đông đóng sách vở, nhàn nhạt giải thích với nàng.

Mạc Tử Nhân chú ý tới hắn chính là đọc sách ngoại văn, điều này cũng làm cho nàng kinh ngạc một chút.

(*sách ngoại văn: sách tiếng nước ngoài,được sản xuất ở nước ngoài)

“Trước tiên xem thực đơn đã, đừng để đói bụng”.

Hiện tại đã là 12h rưỡi trưa, nàng xác thức có đói bụng, đúng là hai người bọn họ căn bản cũng không tính là quen biết, bữa cơm này thật sự không thể ăn, chỉ có thể giải thích,lại nói nàng căn bản cũng không dự định cùng hắn ăn cơm “ Hạ tiên sinh...”

“Anh Đông” Đối với cái này hắn rất kiên trì.

Mạc Tử Nhân cho là mình hướng hắn giải thích, đương nhiên cũng muốn tôn trọng ý kiến của hắn “ Anh Đông, ta...” Bởi vì khiếp đảm, nàng cũng chỉ biết không nên nói đến chủ đề hôm đó trước tiên.

Lúc này Hạ Anh Đông bắt đầu thuận thực gọi thức ăn “ Người muốn ăn gì?”

” Ta không đói lắm” Cho dù hiện tại nàng rất đói bụng cũng không thể ăn vô, bởi vì trong đầu nàng chỉ nghĩ đến nội dung đã chuẩn bị trước- lần này nếu không chuẩn bị kĩ càng, đợi lát nữa giải thích chỉ sợ lại lập bập, không thể đạt hiệu quả được.

” Có ăn được sống gỏi cá hay không?”

Nàng gạt đầu.

” Làm giúp ta một mâm sushi tổng hợp, còn có cá muối nướng, đúng rồi, bất kì thức ăn gì có trộn lẫn tôm cua không được phép đặt lên bàn.”

Mạc Tử Nhân nhìn nhìn hần, đoán rằng có thể hần bị dị ứng tôm cua, vừa vặn, nàng cũng bị dị ứng với tôm cua, cho nên thủy chung không có ý kiến gì.

” Tốt, thỉnh hai vị chờ”. Phục vụ sinh mỉm cười rời đi.

Cho đến khi hàng ghế còn lại hai người bọn họ, Mạc Tử Nhân rốt cục lấy lại dũng khí mở miệng” Hạ... Anh Đông, ta hôm nay tới là muốn cùng người giải thích chuyện hiểu lầm hôm qua – ta không phải là muốn hướng người tỏ tình”

Thật tốt quá, nàng cuối cùng cũng đã một hơi nói ra điều trọng yếu, hiện tại sẽ chờ phản ứng của hần, nàng vừa uống trà cho thanh cổ họng, bên cạnh nhìn lên người đối diện – Hạ Anh Đông.

Không thấy hần giận tím mặt, tựa hồ hoàn hảo ung dung đợi nàng nói tiếp... Đã như vậy, nàng cứ tiếp tục nói tiếp, miễn cho hiểu lầm càng lúc càng sâu “ Ta biết rõ chuyện này có điểm làm người khó xử, nhưng ta cảm thấy nếu như không giải thích rõ ràng là đã thương người, ngày hôm qua bởi vì ta không đeo kính...”

Mạc Tử Nhân từ từ tự thuật lại tình huống hôm qua, có lẽ là do bộ dáng Anh Đông định thần, nhàn nhã, làm nàng từ từ thư giãn tâm tưởng, làm cho nàng kể đâu vào đấy sự việc hôm qua: ” Đối với người tạo thành sự phức tạp, ta thật sự cảm thấy sâu sắc xin lỗi, đây hết thảy đều là lỗi của ta, nếu như có cái gì ta có thể đền bù cho người, xin người cứ việc nói cho ta biết” (PP:lấy thân đền bù thiệt hại cho ca đi tỹ, *cười vô lại*)

Nàng xác thực cảm thấy hổ thẹn với Hạ Anh Đông, nàng rất muốn đền bù tổn thất cho hần – dù sao đổi lại là nàng bị người khác tỏ tình, kết quả lại là nhầm người, nàng cũng sẽ cảm thấy rất lúng túng khó chịu.

Đợi đã... Không đúng nha! nàng đột nhiên nghĩ đến ngày hôm qua mặc dù nàng không có hô lên tên Hạ Lập Dương, nhưng y theo nội dung nàng tỏ tình, là có đề cập đến quan hệ bạn học của hai người; mà Hạ Anh Đông lúc đấy phát hiện ra nàng nhận lầm người, vì sao còn muốn đâm lao phải theo lao? Lúc này nàng đem ánh mắt nghi vấn chuyển cho Hạ Anh Đông.

Hạ Anh Đông khước miệng còn gơ lên một nụ cười thần nhiên.

Lúc này phục vụ sinh đưa lên món ăn, giữa hai người là một mảng im lặng, chờ phục vụ sinh ly khai, Mạc Tử Nhân chờ không được thốt lên hỏi – ” Người đã sớm biết đối tượng ta tỏ tình không phải là người, đúng không?”

“Đúng vậy”.

Mạc Tử Nhân nhịn không được nhú mày, hoàn toàn không lí giải được vì sao Hạ Anh Đông phải làm như vậy :”Chúng ta căn bản không biết nhau, vì cái gì người cố ý tạo thành vụ hiểu lầm này?”

Hạ Anh Đông thông thả ung dung trả lời “ Không, chúng ta biết nhau... Hơn nữa người cùng ta quen biết thậm chí thời gian còn sớm hơn Lập Dương.”

Cái gì?

2. Chương 2

Nàng cùng Hạ Anh Đông thời gian biết nhau so với Hạ Lập Dương còn sớm hơn..... Làm sao có thể? Nếu như biết hần, khi lúc nàng đối mặt với người xuất sắc như hần, như thế nào hoàn toàn không có ấn tượng?

Mạc Tử Nhân hai tay ôm ngực, lâm vào vô biên vô hạn trầm tư. Nàng dù cố gắng nghĩ bề đầu cũng nghĩ không ra hai người bọn họ đến tột cùng đã gặp mặt nhau ở đâu .

Từ trước đến nay nàng đối với trí nhớ của mình rất có tự tin , không thể không nhận thua.“Người là đang gạt ta à?”

“Ta cũng không gạt người.” Hấn thong dong nói, ánh mắt thẳng tắp nhìn nàng.

Bất quá mới một lát, hấn đã nghiêm chỉnh ăn xong gỏi cá tổng hợp trên bàn, xem ra hấn là thật sự đói bụng.

“Đối với người ,ta hoàn toàn nghĩ không ra chúng ta đến tột cùng là đã gặp mặt nhau ở nơi nào , có thể hay không cho ta một chút gợi ý?” Nàng nghi ngờ hỏi.

“Người tự mình nghĩ.” Hấn tiếp tục ăn nắm sushi.

“Ta nghĩ không ra.” Chính là không thể nghĩ ra được mới có thể hướng hấn cầu viện a! Có thể hấn lại ngại giải thích rõ, thế này thì nàng làm sao mà nhớ ra , chẳng lẽ muốn nàng về nhà bắt đầu lục lại sổ lưu niệm hồi mẫu giáo sao?

Có thể coi là nàng nghĩ muốn lật xem lại , nhưng năm đó lúc dọn nhà những thứ đó đều đã vứt đi hết, nàng hiện nay đang có chỉ là trí nhớ được lưu giữ trong đầu.

“Từ từ sẽ nhớ ra, không vội, cho dù nghĩ không ra cũng không còn quan hệ; Đúng rồi, người không phải nói muốn đền bù tổn thất cho ta? Nếu là người trước hướng ta tỏ tình, vậy thì tiếp tục đi.” Sau khi giải quyết nắm sushi , lại đem đĩa sốt barbeque đặt trước mặt , cũng phân một nửa cho nàng. “Sốt barbeque nơi này rất ngon, người thử dùng một chút.”

Mùi thơm của món Sốt barbeque xông vào mũi, bụng của nàng lập tức vang lên những âm thanh réo rắt.

“Bất luận người nghĩ nói cái gì, cũng chờ sau khi ăn no lại nói, ta không thích bụng rỗng nói chuyện, như vậy sẽ làm cho tâm tình của ta trở nên thật tệ.” những người biết hấn cũng biết nói công sự với hấn khi hấn đói bụng , không thể nghĩ ngờ là tự tìm đường chết.

Mạc Tử Nhân vẫn chưa trả lời, bụng lại réo lên, mặc dù không quan tâm hình tượng, nhưng này cũng quá mất mặt, vì vậy nàng không hề kiên trì, yên lặng ăn sốt barbeque mà hấn đẩy sang cho nàng.

Hạ Anh Đông mỗi khi ăn một món cũng sẽ phân cho Mạc Tử Nhân một chút, hấn không chỉ có thích ăn , cũng biết được cách ăn, còn dạy nàng ăn gỏi cá phải sử dụng bao nhiêu gia oa cát mét (*) mới có thể vừa đúng — sẽ không bị sặc, lại sẽ không quá mức khó chịu.

(*gia vị ăn với gỏi cá)

Tình huống hoàn toàn không giống như nàng dự trù — nàng không chỉ có không có khẩn trương nói không ra lời, cũng không còn sợ hãi tông cửa xông ra, bọn họ lại là phi thường hòa bình cùng nhau ăn cơm.

Từ trước đến nay Mạc Tử Nhân chỉ ăn lưng lưng bụng, bởi vì đồ ăn Nhật ăn quá ngon mà nhịn không được ăn được no bụng, nhà hàng thật sự là quá tuyệt vời.

“Ăn ngon không?” Ăn no, Hạ Anh Đông vẻ mặt cũng không lạnh lùng nữa, khóe mắt khẽ gợn lên, tựa hồ tâm tình không tệ.

“Ừ, ăn thật ngon.” Nàng vừa lòng thỏa mãn trả lời.

“Thích là tốt rồi, về sau ta sẽ thường xuyên dẫn người đến đây.” Hạ Anh Đông rất tự nhiên nói, phảng phất thật sự đã đem Mạc Tử Nhân coi như là bạn gái.

Trên thực tế, từ ngày hôm qua hấn cũng đã coi nàng là bạn gái của mình .

Hấn muốn thường xuyên dẫn nàng đến đây?! Mạc Tử Nhân nghe vậy, lập tức đột nhiên bình tĩnh — nàng suýt nữa đã quên chính sự, rõ ràng nàng là đến đây cưỡi hổ hiếu lắm , như thế nào biến thành hai người cùng nhau ăn cơm đây? Thiệt là..... Nàng như thế nào luôn bị hấn nắm mũi dẫn đi? (NN: cái câu này nghe như anh đang kéo ngư ư ý =)))

“Hạ..... Anh Đông, cái kia, ta nghĩ ta vừa rồi đã giải thích được rất rõ ràng, người trong lòng ta cũng không phải là người, cho nên ta không thể nào trở thành bạn gái của người; Thích là chuyện chủ quan , dù cho

điều kiện của người rất tốt, hơn nữa cho dù chúng ta biết nhau lâu rồi, nhưng đối tượng ta động tâm cũng không phải là người, thật sự..... Thật xin lỗi.”

Bạn tốt Tô Phân từng nói qua nàng quá mức cố chấp, thế nhưng thích một người dài đến bốn năm cũng không từng thay lòng; Nhưng nàng chính là có loại cá tính này, không thể nào nói thay đổi liên thay đổi ngay .

“Vì cái gì không thể là ta?” Hần hỏi ngược lại.

Mạc Tử Nhân ngơ ngác một chút, giống như là không có ngờ tới hắn sẽ hỏi như vậy , hơn nữa hắn hình như là thật sự muốn lấy nghe được câu trả lời thuyết phục mới bằng lòng bỏ qua.

Được rồi! Nếu hắn đã muốn đuổi theo tìm tòi đến cùng, thì nàng liền bồi thường đáp hắn tất cả nghi vấn.“Ta cảm thấy được tình cảm là cần thời gian dài bồi dưỡng, không thể nào như loại ba phút có thể được ăn mì tôm ; Dù cho có những người khác yêu thích ta, ta cũng không thể đáp lại được, bởi vì ta thích là Hạ.....”

Đột nhiên ý thức được chính mình thiếu chút nữa muốn đem tên Hạ Lập Dương nói ra khỏi miệng, nàng lập tức ngừng — ở trong lúc mấu chốt này , nàng cảm thấy ít một chuyện có thể tốt hơn.

“Ta thích người kia suốt bốn năm , ta sẽ chú ý tất cả chi tiết nhỏ của hắn, mỗi lần phát hiện một ưu điểm của hắn , ta liền sẽ thêm thích hắn một chút; Nếu như không phải như vậy năm này tháng nọ gặp mặt nhau, muốn ta đi thích một người thực tại quá khó khăn, cho nên ta thật sự không thể làm bạn gái của người , xin người thứ lỗi cho.” Tình cảm của nàng xem như đã bị truyền thống của cha mẹ ảnh hưởng quá nhiều, nàng muốn tình cảm là một đời một thủy chung.

Hạ Anh Đông nhẹ nhàng uống một ngụm trà nóng,“Từ từ sẽ đến, ta không vội.”

Mạc Tử Nhân ngây ngốc một chút, không quá khó để có thể hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của hắn .“Ý của người là gì?”

“Người đã nghĩ bồi dưỡng tình cảm, vậy ta tôn trọng người, chúng ta từ từ sẽ đến, không vội.” Hắn dù bận vẫn ung dung nói, trên mặt vẫn như cũ không có biểu tình gì, làm người ta đoán không ra tâm tư.

Mạc Tử Nhân đột nhiên có cảm giác như tú tài gặp được binh, hữu lý nói không rõ cảm thụ(*) — nàng không phải là đã nói không thích hắn sao? “Đúng là.....”

(*ý câu này có nghĩa là người học võ không hiểu được ý nghĩa trong câu nói của người học văn [dùng chỉ quan văn và quan võ ngày xưa,nói chuyện mau thuẫn với nhau],)

“Người chán ghét ta sao?”

Không, nàng kỳ thật cũng không chán ghét Hạ Anh Đông, cá tính của hắn mặc dù lạnh lùng mà khí phách, hành vi lại có vẻ tương đối thành thực, thái độ cũng rất ôn nhu, sẽ không tạo thành nàng phản cảm, bất quá khó có thể thay đổi chính là ấn tượng đầu tiên hắn cho nàng — nàng không muốn sau bữa ăn tối này sẽ phải lưu luyến một nam nhân, bởi vậy nàng quyết định sẽ đối với hắn kính nhi viễn chi (*), dù sao ý nghĩ “Nam nhân không xấu, nữ nhân không thương” đích thực chưa bao giờ tồn tại ở trong lòng nàng.

(*kính nhi viễn chi :bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó)

Chớ nói chi là, nàng căn bản một chút không biết Hạ Anh Đông, cũng không thể lập tức cảm thấy là chán ghét hắn, hoặc là thích hắn.

Mà vô luận là chán ghét , hoặc thích bất cứ người nào, nàng cũng sẽ có lý do cụ thể , mà không phải thành kiến đơn thuần ; Giờ phút này, nàng đối với hắn bình thường giống như là người xa lạ .

“ Không phải là người kia thì không thể sao?” Hần hỏi lại.

“Đúng vậy.” Nàng thích Hạ Lập Dương, nhưng hắn không biết— thậm chí cùng thực chất lui tới vẫn có một đoạn chênh lệch, thích cũng không bày tỏ , hai người sẽ gặp nhau thoải mái hơn , nàng phi thường rõ ràng đạo lý này.

“Rất tốt, như vậy chúng ta đã có sơ bộ chung nhận thức.” Hấn nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, “Tìm thời gian lại cho người hiểu rõ ta hơn một chút, ta hiện tại có việc, phải đi trước một bước.” Hấn dùng ngón tay xóa nước tương dính tại bên môi nàng, sau đó bỏ vào trong miệng chính mình liếm láp, còn mang theo vẻ vui vẻ mê người. “Người từ từ ăn, còn muốn ăn cái gì cũng có thể gọi, không cần phải để đói bụng.”

Nụ cười của hấn so với cử chỉ thân mật kia vừa rồi của hấn còn muốn làm nàng cảm thấy rung động hơn — thì ra là người nam nhân này biết cười, hơn nữa cười lộ lên còn có một chút..... Đáng yêu.

Hấn xoa xoa đầu của nàng, giống như là vẫn chưa thỏa mãn mới đứng dậy rời đi.

Mạc Tử Nhân cả người đều ngây dại, có mấy phút không cách nào hoàn hồn, thật kỳ quái, rõ ràng bọn họ vừa mới biết, thậm chí chưa nói tới là bằng hữu, nàng đối với hấn cũng không có hảo cảm đặc biệt gì, hết lần này tới lần khác, nhất cử nhất động của hấn cũng sẽ làm cho nàng có quên cả phản ứng, ánh mắt thậm chí sẽ không tự chủ được nhìn theo hấn.

Nàng để đầu xuống, hai tay bưng mặt đang đỏ hồng..... Mặt của nàng lại nóng.

Xem ra nàng quả nhiên không nên tự mình đi chuyến này, cho dù nàng có biểu đạt ra ý tứ của bản thân, cuối cùng lại vẫn bị hấn nắm mũi dẫn đi, như vậy tựa hồ không tốt lắm đâu.....

~“Ồ đâu không tốt?” Tô Phân cắn chiếc đầu hồi.

“Hết thấy..... Trách.” Mạc Tử Nhân cảm thấy có chút khó xử.

“Ta lại cảm thấy nghĩ ở một góc độ khác, nói không chừng chân chính hai người chính là có duyên với nhau, nếu không người như thế nào đúng lúc như vậy về phía hấn tỏ tình!” Tô Phân tận tình thưởng thức đồ ăn Nhật bạn tốt đóng gói từ nhà hàng mang về.

Bởi vì cái gọi là cần người miệng mềm, nàng mặc dù không biết Hạ Anh Đông, bắt quá hấn rõ ràng có thể làm cho cửa hàng món ăn Nhật “Lá liễu” chưa bao giờ mở cửa buổi trưa, phải phá lệ mở cửa tiệm buôn bán, người nọ nhất định là có thân phận không tầm thường, mặc dù không biết là tốt hay là xấu, nhưng xem dụng tâm hấn đối với bạn tốt như vậy, cộng thêm mình cũng thu được tương đối lợi phân, sẽ thay hấn nói vài câu tốt đẹp.

Mạc Tử Nhân không khỏi thưởng cho bạn tốt một cái nhìn khinh khỉnh, nếu như không phải là bạn tốt tháo kính mắt của nàng xuống, thì cũng sẽ không có tình trạng quần bách như ngày hôm nay

Mặc dù Mạc Tử Nhân rất rõ ràng, sự kiện kia không thể tất cả đều trách bạn tốt, nhưng nàng chính là nhện không được ai oán — nàng thật vất vả mới tốt nghiệp, có thể lái được mới kiếm tiền, ngay cả bạn tốt đều đã đi phỏng vấn, nàng lại phải vì chuyện này trước mà phiền lòng. “Đó là một việc ngoài ý muốn!”

Tô Phân nhướn mi, trong miệng còn đang nuốt gỏi cá vào miệng, muốn mở miệng, lại một ngụm ăn được oa cát mét, “Oa ~~ thiếu chút nữa sặc chết!” Sốt sốt sau tai nạn, đại khái chính là loại cảm này đi!

“Ăn từ từ, ta sẽ không tranh giành với người.”

Đầy bàn món ăn, Hạ Anh Đông một người liền cơ hồ ăn một nửa, hấn sức ăn không phải là lớn bình thường, vóc người lại bảo trì tương đối vừa phải, nhìn không ra có bất kỳ thịt thừa, thật không hiểu hấn bình thường bảo dưỡng như thế nào? Hơn nữa hấn tương ăn cũng ưu nhã, cùng so với Tô Phân quả thực là khác nhau một trời một vực.

Nhìn hấn ăn cơm giống như là loại thị giác hưởng thụ, di..... Nàng tại sao lại nghĩ đến hấn? Thực không xong! “Ai!” Nếu như nàng có thể có một chút dũng khí, có lẽ có thể trực tiếp cự tuyệt.

“Đừng thờ dài.”

“Không thờ dài nên làm cái gì bây giờ?”

“Không bằng dựa theo lời hấn, thử cùng hấn bồi dưỡng một tý tình cảm.” Tô Phân cũng không phải là người gió chiều nào theo chiều đó, chỉ là nàng vốn là đối với cá tính khăng khăng một mực kia của Mạc Tử Nhân rất không chấp nhận, hi vọng nàng có thể sau khi tỏ tình liền nhanh chóng quên Hạ Lập Dương, cho nên mặc dù tình huống hiện tại cùng thực tế có chút khác xa, cũng không thấy đây là chuyện xấu.

“Ta cần bản không hiểu biết hần.”

“Không dùng chút thời gian đi bồi dưỡng tình cảm , ai có thể hiểu rõ ai a? Người ngay từ lúc đầu thâm mến Hạ Lập Dương cũng không phải đang âm thầm yên lặng quan sát hần sao? Ta cảm thấy được thâm mến là đơn phương hiểu rõ, hai người chưa bao giờ từng chạm mặt qua, dù cho tỏ tình cũng không nhất định có thể thuận lợi lui tới, có điểm không thực tế; khác xa với Hạ Anh Đông , hần là trực tiếp đứng ở trước mặt của người bày tỏ muốn cùng người bồi dưỡng tình cảm, ta cảm thấy được lúc này so với lúc đó có cảm giác chân thật hơn , hai người các người có thể bắt đầu quan sát lẫn nhau, đi đến hiểu rõ đối phương, có vẻ thiết thực hơn, cho nên ta cảm thấy được người cần phải thử một chút, hơn nữa người cùng Hạ Lập Dương cũng chưa chắc đã có khả năng.”

“Vì cái gì?”

Tô Phân cười đáp,“Bởi vì ta cảm thấy người kỳ thật đã đem hần tô cho quá đẹp , giống như cho dù hần thúi lăm cũng là thơm .” Đừng trách nàng dùng từ thô lỗ, sự thật chính là như thế.

“Ta có ngu muội như vậy không?” Nàng đỏ khốc đỏ cười cãi lại.

“Như vậy tốt nhất, bởi vì bọn họ là anh em họ, cho nên ta cho rằng người cùng Hạ Lập Dương cần bản cũng không có khả năng, bởi vì các người sẽ cảm thấy có ngăn cách, Cho nên người không bằng hãy cùng Hạ Anh Đông thử một chút, cho dù không có kết quả, nhiều nhất cũng có được một người bạn không tồi a! Dù sao tại bên cạnh người cũng không có bằng hữu nào phóng tay xa xỉ như thế (*).” Thứ đồ tốt muốn cùng với bạn tốt cùng nhau chia xẻ, vì vậy nàng rất hào phóng cùng bạn tốt cùng nhau chia sẻ gỏi cá.

(*ý nói là hào phóng tiêu tiền không cần suy nghĩ)

Mạc Tử Nhân bĩu môi nhìn Tô Phân một cái.“Tiểu lộn xộn, ta không phải là loại người này!” Mặc dù kinh tế của nàng cũng không giàu có, nhưng sẽ không vì tiền mà bán chính mình.

Tô Phân cười tặc tặc , ôm cánh tay của nàng. “Nhưng ta nói đúng a! Người có hay không nghe qua câu danh ngôn‘Một người dắc đạo, gà chó lên trời’ (*)? Người có ăn ngon , ta liền có thể được chia một chén súp, hắc hắc, người cũng biết ta là người không có gì ham mê, chỉ thích được ăn ngon thôi; dù sao người cũng không chán ghét hần, thử cùng hần lui tới cũng sẽ không thiếu rơi một miếng thịt không phải sao?”

(*Một người dắc đạo, gà chó lên trời’: câu này tựa như một người làm quan cả họ được nhờ của Việt ta ý, gà chó lên trời = cả họ được nhờ)

Mạc Tử Nhân đương nhiên hiểu Tô Phân là muốn tốt cho nàng , cũng không biết tại sao, trong lòng nàng buồn bực cảm thấy không nở — Hạ Lập Dương tựa như ánh sáng mặt trời , tản ra tia nắng ấm áp , Hạ Anh Đông lại giống như là gió lạnh thấu xương , khó có thể nắm lấy.

Nếu nàng thật muốn lấy được sự ưu ái của Hạ Anh Đông , chỉ sợ cuối cùng trên người mang đầy thương tích.“Ta chỉ cảm thấy chúng ta hình như là người của hai thế giới.....”

Tô Phân đang chăm chú ăn, quay lại liếc nàng một cái , trêu chọc nói: “Các người cũng không phải người và quỷ không cùng đường.”

“.....”

Vấn đề phiền não này tạm thời đặt qua một bên, hiện tại điều quan trọng nhất của Mạc Tử Nhân đúng là tìm việc làm kiếm tiền phụ giúp gia đình .

Trên internet , tất cả trang web tìm việc làm , nàng hết thấy đều đăng kí lý lịch, cũng chuẩn bị tốt nếu đến khi được gọi điện phỏng vấn

Nàng rất yêu thích hội họa , một lòng nghĩ theo đuổi niềm đam mê này , nhưng mà tại cái ngày thi lên đại học , cha nàng cũng không may mắn qua đời; Vì vậy nàng gặt mẹ bỏ qua việc học, tìm tìm việc làm trợ giúp kinh tế gia đình, nhưng sau khi mẹ nàng biết được chẳng những khuyên nàng không cần phải bỏ qua niềm đam mê của mình, còn nói dù cho có phải ăn cháo , cũng sẽ làm cho nàng học xong đại học mỹ thuật .

Mẹ nàng hy vọng là — nàng có thể hoàn thành mơ ước của cha nàng!

Cũng bởi vậy, nàng chăm chỉ làm việc một năm sau lại đi thi lại đại học, cũng lần nữa như thi đậu khoa mỹ thuật như ý nguyện .

Năm năm này , mẹ con các nàng cũng là bởi vì cái tín niệm này mà cố gắng, hôm nay cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là phải chờ đợi, nàng nhưng lại không biết tương lai — dù cho giáo sư thật thương thức nàng, hi vọng nàng có thể tiếp tục học lên cao, nhưng do muốn sớm tháo xuống gánh nặng trên vai của mẹ mà nàng chỉ có thể nhả nhận từ chối .

Một tháng trước, Tô Phân tại một công ty quảng cáo đang cần tuyển trợ lí thiết kế đã nộp đơn dự tuyển , có thể nàng lại không nhận được nữa thông tin phỏng vấn qua điện thoại.

Nàng là cảm thấy có điểm ngăn trở, bất quá rất nhanh liền điều chỉnh tốt tâm tình, quyết định làm theo phương thức chủ động xuất kích của Tô Phân , quả nhiên tại vài ngày sau, có ba công ty tìm nàng đi phỏng vấn.

Mạc Tử Nhân rất rõ ràng cá tính của mình không đủ sinh động, không đủ chủ động, cũng không khéo về giao tiếp như Tô Phân, nếu như đi làm ở công ty quảng cáo , không đến ba ngày tiếp theo sẽ bị đá ra ngoài—vì cá tính của nàng rất thẳng thắn , nàng đúng là phi thường tự nhiên biết rõ bản thân mình.

Thật may là tính nàng lạc quan, cũng rất thích cùng trẻ nhỏ cùng một chỗ, cho nên sau khi nhận được lệnh triệu tập công tác cùng phòng vẽ tranh có quan hệ, nàng lựa chọn ‘Phòng tranh Lam Thiên’”

Ông chủ chỗ đó là một người tốt, cho dù biết được nàng không có kinh nghiệm dạy học nhưng vẫn là nguyện ý huấn luyện nàng.

Ngày đầu tiên tìm được việc, Mạc Tử Nhân quyết định cùng Tô Phân đi “Lá liễu” ăn mừng, khi đến trong tiệm mới biết được danh sách hẹn trước đã đầy đến ba tháng sau, hai người đều thất vọng.

“Tiểu lộn xộn, thật ngại quá.” Đều do nàng không có hỏi thăm rõ ràng, còn tưởng rằng người đến là tốt rồi.

Tô Phân quả thật có điểm thất vọng, nhưng tâm ý của bạn tốt là quan trọng hơn. “Không quan hệ a! ‘Lá liễu’ rất quý, nói không chừng chúng ta đi vào ăn chỉ có thể ăn một đĩa gỏi cá ; Tính, chúng ta đi ăn sushi giá rẻ hơn , dù sao chỉ cần thịt cá tươi ngon, ở nơi nào ăn cũng không quan trọng.”

“Không quan hệ, ta hẹn trước, lại từ từ tiết kiệm thêm tiền, ba tháng sau chúng ta lại đến ăn.” Nàng tại cuộc sống ở Đài Bắc luôn được Tô Phân chiếu cố, mà ngay cả chỗ ở cũng do Tô Phân cung cấp, còn hoàn toàn không thu tiền thuê phòng, ba bữa cơm cũng sẽ chiếu cố nàng, cho nên nàng muốn tìm cơ hội hồi báo bạn tốt.

“Tốt, chờ ba tháng sau túi tiền đầy, đến lúc đó cũng có thể ăn được tương đối nhiều, chúng ta đi thôi!” Tô Phân ôm lấy vai bạn tốt , cười cười nói.

“Tiểu Nhân.”

Đang muốn rời đi, Mạc Tử Nhân đột nhiên nghe được một thanh âm quen thuộc, quay đầu lại trông thấy Hạ Anh Đông đang đứng ở trước cửa tiệm.

Bởi vì lúc trước phiền lòng về tìm việc, lại cảm thấy chỉ cần một thời gian Hạ Anh Đông sẽ quên hết mọi việc, cho nên chọn lựa hình thức hoàn toàn bị động ; Hôm nay xa cách một tháng, nàng vốn cho là mình rất nhanh hết thấy sẽ quên hẳn , không nghĩ tới lại nhớ rõ tiếng nói trầm ổn của hắn .

Tô Phân nhìn Hạ Anh Đông một chút, nhìn lại bạn tốt một chút , quyết định ngoan ngoan xem cuộc vui, dùng bất biến ứng vạn biến, dù sao Hạ Anh Đông đúng là cái bằng hữu phóng tay xa xỉ a!

“Làm sao người lại ở chỗ này?”

“Làm sao người lại ở chỗ này?”

Oa ~~ bạn tốt không phải nói cũng không cùng hắn liên lạc sao? Như thế nào hai người vừa mở miệng đã nói ra lời giống nhau như vậy , thật là ăn ý ! (NN: đúng vậy hợp nhau quá đi thôi)

Hạ Anh Đông yên tĩnh chờ nàng mở miệng trước.

“Ta hôm nay mới vừa tìm được việc làm, muốn cùng bằng hữu đi ăn mừng, bất quá tiệm này danh sách hện trước đã đầy ra ba tháng sau, chúng ta bây giờ đang muốn rời đi.” Nàng là cho tới hôm nay biết được “Lá liễu” cũng không phải là nhà hàng nơi người bình thường có thể vào ăn được !

Nàng không rõ ràng lắm nghề nghiệp của Hạ Anh Đông là gì, nhưng có thể cảm giác được ra hẳn tựa hồ rất hưởng thụ, tiền tài mang đến cho hẳn cuộc sống phẩm chất.

Hạ Anh Đông duy trì trước sau như một vẻ mặt lãnh đạm , nhìn phục vụ sinh hỏi:“Phòng của ta hôm nay có người sử dụng sao?”

“Không có, Hạ tiên sinh.”

“Tốt lắm, người mang nàng vào phòng của ta.”

“Dạ, hai vị tiểu thư mời đi theo ta.” Phục vụ sinh lập tức gặp người đưa tay ra mời .

“Cám ơn!” Tô Phân mặt mày hớn hở chính là đi vào.

Mạc Tử Nhân còn lại là tâm sự nặng nề, đi ngang qua Hạ Anh Đông bên cạnh , lúc muốn hướng hẳn nói tiếng cám ơn , bị một cánh tay chặn ngang của hẳn ngăn cản lại.

“Làm sao vậy? Giống như không quá cao hứng !” Hạ Anh Đông cẩn thận quan sát nàng, xem nàng khí sắc cũng không tệ lắm, chỉ là tựa hồ có điểm gầy.

“Không có, cám ơn người..... Anh Đông.” Hai người bọn họ quan hệ thật sự có điểm vi diệu (*), còn không cách nào xem như bằng hữu, nhưng Hạ Anh Đông lại giống như là muốn “Theo đuổi” nàng, chỉ là đến nay vẫn chưa có động tác tiếp theo, làm cho nàng cũng không biết như thế nào cho phải.

(*vi diệu:mầu nhiệm, huyền diệu.)

Hẳn rõ ràng nói muốn cùng nàng bồi dưỡng tình cảm, nhưng không thấy có bất kỳ chủ động mời, chẳng lẽ đây là phương thức bồi dưỡng tình cảm khác sao? Nàng muốn hỏi, lại nghĩ tới lúc ban đầu là nàng không muốn cùng hẳn tiến thêm một bước, hiện tại hỏi chẳng phải là có vẻ già tạo sao?

“Ở đâu, người vui vẻ tương đối trọng yếu.” Hẳn nhàn nhạt nói, đưa tay chạm vào mái tóc dài của nàng — hẳn rất thích xúc giác đầu ngón tay theo đầu nàng trượt xuống .

“Người muốn đi sao?” Nàng lễ phép hỏi.

“Ừ, ta còn có việc, phải đi trước; Các người từ từ ăn, muốn ăn cái gì cứ việc gọi, đừng để đói bụng.” Hạ Anh Đông nói xong, kim lòng không đành ôm ôm nàng.

Một tháng không thấy, hẳn rất muốn nàng –

Ngay cả chính hẳn cũng không ngờ tới đối với nàng chú ý kỳ thật rất sâu sắc, thậm chí đạt đến trình độ tưởng niệm ; Nàng giống như là một bông hoa trắng nhỏ bé tầm thường ven đường , nhưng lại vững vàng bắt được ánh mắt của hẳn, làm cho hẳn như thế nào cũng không thể quên được.

Mạc Tử Nhân không nghĩ tới hẳn sẽ có cử chỉ như vậy, cả người bị hẳn ôm vào trong ngực, hơi thở của hẳn phun tại trên tóc của nàng, thân thể của hẳn tản mát ra mùi mê người , hai người rất gần nhau, làm nàng thoáng cái liền luống cuống, trái tim nhảy cực kỳ mau, rất nhanh.....

Nàng trời sinh tính thẹn thùng, chưa bao giờ từng cùng nam nhân tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy .

Nhưng nàng cũng không bài xích, cũng rất thích hương vị trên người hẳn , đó là một loại hơi thở nhàn nhạt , hơi thở nhu hòa của hẳn xâm lược đầy khí thế, làm cho nàng không hề sợ hãi như lần đầu tiên , nhưng vẫn có chút không quen.

Dù sao, hai người bọn họ khoảng cách thật sự là quá gần!

Hạ Anh Đông muốn ôm càng chặt hơn, lại phát giác nàng ở trong ngực có cử chỉ muốn chạy trốn , vì vậy hẳn nhẹ nhàng thở dài, buông tay – dù rất muốn ôm nàng nhiều thêm một giây, nhưng hẳn nhất định phải tôn trọng nàng. (NN: êm thích anh này *mắt hình trái tim bắn ra 4 phía*)

Cũng là bởi vì quá mức coi trọng nàng, cho nên hẳn nguyện ý tuân thủ quy tắc của nàng.

Hắn am hiểu nhất đúng là săn bắn cùng chờ đợi, chỉ cần cuối cùng có thể đạt được điều hắn muốn, vô luận phải mất bao nhiêu thời gian đều đáng giá.

“Ta đi trước, ngươi từ từ ăn, hôm nào lại liên lạc.” Nói xong, lòng bàn tay to dày lại khẽ vuốt lên trên gương mặt của nàng.

Động tác nho nhỏ này phảng phất như mặt nước rung động, chợt nhìn lại không có tạo thành ảnh hưởng quá lớn, nhưng trên thực tế, dưới mặt nước đã lăn tăn gợn sóng.

Cho đến khi xe của hắn chạy cách xa tầm mắt, Mạc Tử Nhân mới cảm thấy một hồi mệt mỏi cùng cảm giác phân vân nồng đậm ; Nàng hoàn toàn không hiểu mình làm sao vậy, lại sẽ có tâm tình mâu thuẫn như vậy — nghĩ cách hắn rất xa, có thể vừa nhìn thấy hắn lại muốn cùng hắn ở cùng một chỗ lâu một chút, thực không hiểu nổi!

Tay đè lên trái tim, cho đến khi nhịp đập trở lại bình thường, nàng mới ngồi đi vào gian ghé lô (*)

(*gian ghé lô: phòng kiểu Nhật ,có cửa được kéo sang 2 bên)

Tô Phân vừa nhìn thấy nàng, cười đến phi thường vui vẻ.“Tử nhân, bạn trai của ngươi thật tốt, lại còn nói muốn cho chúng ta tùy ý lựa chọn đồ ăn, hắn sẽ trả tiền, này thật sự là quá hạnh phúc a!” Cho nên nàng rất dùng sức gọi thức ăn, một chút cũng không nương tay.

“Tiểu lộn xộn, hắn..... Không phải là bạn trai của ta.” Mạc Tử Nhân đỏ mặt phủ nhận.

Tô Phân tắc tắc cười nói:“Nhưng không thể phủ nhận chính là, ngươi đã bị hắn hấp dẫn đi?” hai người học cùng lớp khi ở Đại học , lại ở cùng một nhà, nếu không hiểu rõ nàng liền uống công đã là bằng hữu tốt.

“Ta không biết..... Ta thật sự không hiểu biết hắn, hắn rõ ràng có số di động của ta, nhưng cũng không gọi cho ta lần nào.....” Giả sử Hạ Anh Đông đối nàng hứng thú đã lạnh nhạt, vì sao vừa rồi trông thấy nàng , lại vẫn sẽ có hành động thân mật như vậy ? Có thể hắn lại không chủ động gọi điện thoại cho nàng, làm cho nàng hoàn toàn không rõ hắn đến tột cùng là đang suy nghĩ gì.

“Vì sao ngươi không chủ động gọi cho hắn ?” Tô Phân từ trước đến nay theo quan điểm nam nữ ngang hàng, mới sẽ không ngại ngốc chờ.

“Ta trước cự tuyệt hắn, sau lại chủ động gọi điện thoại cho hắn, không phải là sẽ có vẻ thật kỳ quái sao?”

“Làm sao? Hiện tại cũng coi trọng nam nữ ngang hàng, nếu như ngươi đối với hắn thật sự quan tâm, thì phải chủ động một chút, nếu không chờ hắn bị cướp đi, ngươi lại khóc cũng đã không kịp.” giống với bàn bày đầy gỏi cá, nếu không phải vội vàng ăn, chờ không mới mẻ liền lãng phí.“Lấy ra dũng khí thăm men của ngươi đối với Hạ Lập Dương , để tìm kiếm tình yêu từ người thứ hai đi!”

“Phốc!” Mạc Tử Nhân bị nàng chọc cười.“Bất quá hắn thoát nhìn thật sự rất phóng khoáng.....”

“Cho nên ngươi càng phải nhanh hung ác chuẩn (*), ngàn vạn đừng mềm lòng!”

(*nhanh hung ác chuẩn : ý là phải nắm chắc thời cơ, không được bỏ lỡ cơ hội)

Lúc này phục vụ sinh mang thức ăn lên, Tô Phân quả thật phát huy công lực nhanh hung ác chuẩn , lập tức đem gỏi cá trong mâm thành từng mảnh toàn bộ quét tiến trong bụng, không chút nào nương tay.

“Tiểu lộn xộn, ta thật sự không biết..... Hắn thành thực lại có mị lực, xem ra giống như là vì sự nghiệp hắn biến thành như vậy,như thế nào đối với ta không chút nào thu hút sinh ra hứng thú đây? Ta thật là sợ hắn chỉ là cảm thấy ta đơn thuần dễ gạt, mới có thể muốn cùng ta vui đùa một chút mà thôi.” Nàng lo lắng tuyệt không phải lo sợ không đâu, mà là sau khi quan sát kỹ mới đưa ra được kết quả –

Hạ Anh Đông lớn lên rất đẹp mắt, ăn mặc lại lịch lãm, phóng khoáng..... Xác thực như theo lời của Tô Phân là thấp phân xa xỉ, nam nhân như vậy bên cạnh khẳng định không thiếu mỹ nhân vây quanh, như thế nào đối với nàng cảm thấy có hứng thú?

“Ngô..... Tượng gỗ cảm thấy.....” Tô Phân cố gắng nuốt. “Tình cảm rất chủ quan, cuối cùng vẫn là còn muốn xem ý của người, chẳng qua nếu như ngay cả tìm hiểu cũng chưa thử liền đã buông tha, ta sẽ cảm thấy rất đáng tiếc; Mà suy nghĩ chu đáo tuy tốt, nhưng nghĩ quá nhiều cuối cùng cũng sẽ biến thành chướng ngại

vật, chẳng bằng nên bạo gan tin tưởng trực giác của người, thích liền thích, chán ghét liền chán ghét, thuận tiện thay đổi một chút cá tính của người.” Nói xong tiếp tục hưởng đĩa thức ăn tiến công.

Mạc Tử Nhân chống cằm, nhìn qua tướng ăn không thể xưng được là thanh tú của bạn tốt thờ dài, trực giác của nàng đối với Hạ Anh Đông là cái gì đây? Có lẽ nàng có thể tìm chút thời giờ nghiêm túc ngắm lại.

“Ta rất kiên trì không để cho Mạc tiểu thư thanh toán, nhưng nàng so với ta càng kiên trì nói nhất định phải trả; Nàng nói cùng Hạ tiên sinh cũng không quá quen thuộc, cho nên không thể để cho người thanh toán, cuối cùng ta chỉ có thể nói vì nàng là khách quý nên được giảm giá, tổng cộng là bốn vạn bảy ngàn nguyên.” Quản lý làm hết phận sự, hướng phía Hạ Anh Đông bấm báo kết quả ngày đó.

Bốn vạn bảy ngàn nguyên đối với một sinh viên vừa mới tốt nghiệp đại học mà nói, đúng là một khoản con số không ít, nàng cố chấp làm hấn rất kinh ngạc, chỉ là không biết tháng sau đợi nàng lúc trông thấy giấy tờ, có phải hay không vẫn sẽ cố chấp như thế.

“Món ăn đều là do nàng gọi?” Cầm lấy hóa đơn nàng ký, hấn phảng phất có thể trông thấy bộ dáng vẻ mặt thành thật của nàng.

“Không, là bạn của Mạc tiểu thư gọi toàn là nguyên liệu nấu ăn hạng sang, mà Mạc tiểu thư cũng không ngăn cản.”(NN: tại chị Tô Phân cứ tưởng được ăn miễn phí, 2 người không phải trả tiền đó mà *hó hó*)

“Tốt, ta biết rồi.”

“Ta đi ra ngoài trước, Hạ tiên sinh.” Quản lý nhẹ nhàng gạt đầu, đóng cửa, rời phòng làm việc.

Trình Diệu Ngang ở một bên rót cục mở miệng, “Lập Dương nói với ta, ông chủ của đối với bạn học của hấn nhất kiến chung tình, ta vốn đang không tin, bây giờ nhìn lại xác thực, việc này thật đúng là không giống tác phong của người.”

Hấn biết Hạ Anh Đông cũng sẽ không dừng cước bộ — một khi con mồi xuất hiện, Hạ Anh Đông nhất định sẽ bằng tốc độ nhanh nhất săn bắn thành công, tuyệt không lãng phí nửa điểm thời gian.

“Nàng..... Không giống với những người khác.”

“Có nhiều đặc biệt?” Trình Diệu Ngang là trợ lý của Hạ Anh Đông, liên tục thay Hạ Anh Đông xử lý việc vật lớn nhỏ, cũng không gặp Hạ Anh Đông đối với bất kỳ nữ nhân nào có sự quan tâm lớn đến như vậy.

Hôm nay Hạ Anh Đông rất cục động tâm, bảo hấn sao không hiểu kỳ.

Hạ Anh Đông nhìn hấn một cái, nhàn nhạt hỏi: “Ta là mời người tới quản lý, hay là hỏi đến chuyện riêng của ta?”

“Nếu như là trợ lý chuyên nghiệp, đương nhiên muốn hết sức xử lý tất cả những khiến ông chủ lo nghĩ.” Trình Diệu Ngang lưu manh nói — bọn họ biết nhau đã hơn mười năm, đã sớm hiểu rõ cá tính của nhau, biết rõ ranh giới cuối cùng ở nơi nào.

“Người làm không tốt, ta còn là sẽ đuổi người đi!” Hạ Anh Đông giọng điệu mang giọng uy hiếp.

Trình Diệu Ngang lộ ra vẻ mặt bi ai, “Ta tin tưởng trên đời này ngoại trừ ta ra, rốt cuộc không ai dám đón lấy phần công tác này, so với leo lên ngọn núi thánh mẫu còn muốn gian khổ hơn gấp mấy lần.”

Không chỉ có phải làm việc ngoài giờ, mà còn không được tăng lương; Mặc dù tiền lương đầy đủ nhưng có hơi chút chạm tới tổn thất đến giấc ngủ của hấn, nhưng nói tóm lại, đây là phần công tác cố hết sức, chứ không phải nịnh nọt; Mà hấn sợ dĩ có thể chống đỡ lâu như vậy, tuyệt đối không phải là do tình cảm bằng hữu, mà là năm đó quá ngốc, hồ đồ ký xuống khế ước bán thân — không có làm hết ba mươi năm không được tạm rời chức vị! (NN: *hó hó* anh bị lừa bán thân a ~ =))

Hạ Anh Đông lười không muốn tranh luận với hấn. “Vách tường ‘Cái hém nhỏ’ phải xử lý như thế nào?”

Ông chủ vừa hỏi, Trình Diệu Ngang lập tức khôi phục lại thái độ, xứng đáng là một trợ lý chuyên nghiệp, đẩy gọng kính lên báo cáo, “Lập Dương bởi vì tạm thời có việc, nên không thể vẽ vách tường, cho nên chúng ta nhất định phải tìm người khác, bộ phận đã bắt đầu phỏng vấn.”

“Hấn có chuyện gì?”

“Nghe nói là muốn đi du lịch vòng quanh trái đất.” Mặc dù Hạ Lập Dương bắt hắn phải giữ kín bí mật, nhưng ông chủ vẫn là lớn nhất, hắn không thể không thẳng thắn.

“Tiểu tử này tốt nghiệp xong lại thoải mái như vậy, người nói với hắn trước khi không tìm được người thích hợp, đừng nghĩ đi vòng quanh thế giới!”

“Tốt, đúng rồi, ông chủ, đừng nói ta lắm miệng, ta còn là muốn cho người một cái lời khuyên”, ông chủ tốt thì hắn mới tốt; ông chủ hạnh phúc, hắn cũng hạnh phúc, vì ông chủ suy nghĩ chẳng khác gì là thay mình suy nghĩ. (NN: vì ông chủ nắm hầu bao của anh mù =)))

“Đừng nói nữa, thật là lắm miệng.”

Trình Diệu Ngang mới không để ý hắn, tiếp tục nói: “Nam nhân theo đuổi nữ nhân, nên tích cực một chút mới tốt, nếu không chờ mất đi liền hối hận không kịp, đây là kinh nghiệm của ta.”

“Nhớ ngày đó ta đuổi theo vợ của ta, dựa vào cái lưới uốn ba tấc và da mặt dày đạn bắn không thủng, cuối cùng mới có thể ôm mỹ nhân về; Mặc dù điều kiện của người so với ta tốt hơn một chút, nhưng là ngàn vạn đừng quá chủ quan, dù sao lòng của nữ nhân, như mò kim dưới đáy biển.”

Hạ Anh Đông đương nhiên hiểu đạo lý này, lần này trùng phùng là kết quả mà hắn chưa bao giờ từng nghĩ qua, nàng xông vào giữa cuộc sống của hắn, lại càng là việc ngoài ý muốn, ở trong nháy mắt, hắn lập tức đã quên suy tính thực tế, chỉ muốn vững vàng ôm lấy nàng, nắm chặt nàng, nghĩ liệu linh đem nàng giữ ở bên người, hắn sẽ thương nàng, chiếu cố nàng cả đời, nhưng hắn đồng thời cũng sợ dựa nàng quá gần, sẽ làm bí mật hắn cất giữ bao lâu nay, bị nàng phát hiện — hắn đối với nàng có thật nhiều cảm xúc.

“Nếu như có thể, ta thà rằng nàng vĩnh viễn cũng không nhận ra ta, cũng không cần hận ta cả đời.” Chỉ cần nàng có thể lái được tâm, hắn tình nguyện một mình bị dày vò là tốt rồi.

Trình Diệu Ngang không hiểu ý tứ của Hạ Anh Đông: “Vì cái gì?”

Hạ Anh Đông tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt nói, “Đây là ta nợ nàng, khó có thể trả hết.”

Rất rõ ràng Hạ Anh Đông là tránh đi trọng điểm không nói, cho nên sự kiện kia khẳng định đối với hắn rất trọng yếu, bởi vậy Trình Diệu Ngang không có lại truy vấn, vờ vờ là nhân nhạ bày tỏ, “Người đã cảm thấy là khoản nợ, liền nghĩ biện pháp hoàn lại; Nếu như thực xin lỗi nàng, rồi đền bù tốt, làm cho nàng hạnh phúc, đừng lưu lại tiếc nuối.”

Nói xong lời nên nói của mình, Trình Diệu Ngang đem phòng làm việc để lại cho Hạ Anh Đông một người trầm tư.

Hắn làm sao lại không muốn ở gần nàng hơn, để cảm giác nhiệt độ cơ thể của nàng, tim của nàng đập, cùng hô hấp của nàng, bắt đắc dĩ tâm tình chợt dạt làm cho hắn chỉ có thể nơm nớp lo sợ, dù ột mực tìm nàng, cũng không dám tùy tiện bước vào cuộc sống của nàng, chỉ sợ lần nữa đối với nàng tạo thành tổn thương không thể tránh né. (NN: oa oa seo mà hồi hộp hấp dẫn thế không biết, khúc mắc giữa hai anh chị làm em mong chờ ngày sáng tỏ quá cơ *cười gian*)

Mà sự chủ động của hắn cũng chỉ là thành hành vi đang chờ đợi –

Chờ đợi nàng nguyện ý tiếp nhận hắn, cho nên hắn thả chậm cước bộ, phối hợp quy tắc của nàng; Dù cho cũng không tin tưởng duyên phận, chỉ tín nhiệm chính mình, nhưng lúc đối mặt nàng, hắn lại nguyện ý phá lệ, đơn giản là vì nàng là tình yêu của hắn có thể gặp mà không thể cầu.

Một tiếng nổ âm vang phá vỡ suy nghĩ của hắn, hắn quay đầu, ngoài cửa sổ một màn mưa chiều nghiêng xuống, tí tách rơi trên cửa kính, làm cho hắn nhớ lại ngày bọn họ quen biết trời cũng mưa như thế này –

Đó là một trận mưa rất lớn, phảng phất vĩnh viễn cũng sẽ không dứt.....

3. Chương 3

Đàm phán thất bại, cục diện vượt khỏi tầm khống chế, điều này không có trong dự đoán của hắn. Tình huống vốn được khống chế trong lòng bàn tay, chỉ là có chuyện ngoài ý muốn, người đứng sau bán đứng hắn chính là tâm phúc mà phụ thân hắn nể trọng nhất!

Mưa to giàn giụa, trời hạ mà phẳng phất như ngày tận thế vậy, mưa kéo dài nhiều tiếng đồng hồ, hắn không hiểu được làm sao mình có thể sống sót được.... Chỉ có thể bán mạng chạy trốn.

Từ nơi kinh doanh ồn ào một đường chạy đến một cái thôn nhỏ yên tĩnh, bởi vì vừa thoát khỏi nội tắc truy đuổi, hắn không thể xác định được là còn có người nào chờ hắn bỏ đá xuống giếng, cho nên hắn không thể trở về cầu viện. Mà cảnh sát để mắt tới hắn từ lâu, bây giờ nội phản là hắn gặp chuyện không may, lại còn có người chết, hắn càng không thể đi tìm cảnh sát. Hắn là phần tử hắc đạo, người bình thường tuyệt đối sẽ không muốn giúp hắn để tự tìm phiền toái, Hạ Anh Đông phi thường hiểu rõ, lần này hắn chỉ có thể dựa vào chính mình!

Trời mưa đến nỗi muốn che kín tầm mắt của hắn, nên nhìn không rõ lắm tình huống trước mắt, cộng thêm miệng vết thương khiến cho hắn toàn thân nóng lên, làm cho hắn bước đi lảo đảo, chỉ có thể dừng lại, băng bó miệng vết thương một chút mới tiếp tục đi.

Mưa rơi không ngớt, bước tiến của hắn cũng không vì vậy mà dừng lại, hắn không biết nên đi tới chỗ nào mới có thể thoát được, chỉ xác định nếu muốn sống thì phải tiếp tục đi, đi tiếp cho đến khi tìm được chỗ an toàn nhất mới có thể thư giãn mà nghỉ ngơi.

Mà ở đâu mới có thể làm cho hắn yên tâm đây?

Những trưởng bối kia đều là người trông nom hắn lớn lên, từ trước đến nay hắn tín nhiệm nhất chính là bọn họ, nhưng hôm nay bán đứng hắn cũng là bọn họ, chẳng lẽ bọn họ chỉ vì lợi ích trước mắt mà tất cả đều không quan trọng sao? Hay là nên nói vì lợi ích kia mà không xem những thứ khác ra gì nữa, kể cả huynh đệ cùng vào sinh ra tử năm đó sao?

Nghĩ đến đó Hạ Anh Đông đang bước đi mà không khỏi nhấc khoe miệng lên nhàn nhạt đùa cợt.

Cha hắn cả đời vất vả dốc sức làm việc, cuối cùng lại trở thành mục tiêu dòm ngó của người khác. Nghĩ đến cha mình bởi vì không bỏ được những huynh đệ này, thậm chí mất đi thê tử, như vậy có đáng giá không? Hắn không khổ vì cha mà cảm thấy đau xót, cũng vì sự kiên trì của mình mà cảm thấy thật ngầy thơ.

Sau khi mẹ hắn qua đời, hắn lấy cha làm tấm gương học tập, kết quả lại rơi vào kết quả như vậy.

Huynh đệ là nghĩa khí ư?!

Huynh đệ như tay chân ư?!

“Phi!” Chỉ vì những ích lợi trước mắt, căn bản không có huynh đệ gì hết!

Hắn từ từ đi. Hình như phía trước là kho hàng địa phương, hắn cạy cửa trốn vào. Hôm nay nhất thời có thể trốn thoát, chỉ cần chống đỡ đến lúc thúc thúc chạy đến hắn sẽ được an toàn.

Hôm nay người hắn tín nhiệm duy nhất chỉ còn lại có chú mình, nếu như ngay cả chú ấy cũng phản bội hắn, vậy hắn thật sự là chỉ còn con đường chết.

“A! A!” Miệng vết thương đau đớn làm hắn nghiêng răng nghiêng lợi, mà rõ ràng toàn thân đều dính ứ, toàn thân hắn lại tương đối nóng, thân thể không còn tự chủ được mà phát run.

Không phải hôm nay hắn sẽ chết ở chỗ này đấy chứ? Nếu đúng là như vậy thì cũng không tồi, ít nhất đừng để hắn chết trong tay của những lũ người kia!

Suy nghĩ bắt đầu mơ hồ, hắn mệt mỏi như muốn ngủ nhưng lại phải bảo trì cảnh giác, khi còn sống cha thường nhắc nhở hắn, người như bọn họ căn bản không có giấc ngủ chân chính, bởi vì tùy thời tùy chỗ lúc nào phải coi chừng, nếu không sẽ không thể thấy được mặt trời của ngày mai!

Mặc dù loại thuyết pháp này đã rất cũ rồi, nhưng lại rất có tác dụng, ít nhất cha hắn chết bởi bệnh tim, mà không phải cừu gia* sát hại.

*cừu gia: kẻ địch

Mẹ hần lúc trước khi chết từng dặn dò hần ngàn vạn không thể dẫm lên vết xe của cha, nếu như hôm nay hần chết tại đây, mẹ nhất định sẽ thất vọng, cho nên hần không thể chết được!

Trải qua kinh nghiệm lúc này, hần đã đối với cái gọi là hắc đạo bang phái hoàn toàn hết hy vọng, hần muốn sống, muốn thay đổi, hần cần tuân thủ ước định cùng mẹ, muốn một lần nữa có cơ hội sống lại, hần còn có rất nhiều rất nhiều chuyện chưa có làm.....

“Choảng!” Đèn điện tại trong nháy mắt sáng lên.

Điều này làm cho suy nghĩ hỗn loạn của hần lập tức tập trung trở lại, tầm mắt nhìn thẳng ra cửa. Chỗ đó có một thiếu nữ đang đứng, nàng nhìn thấy hần, trên khuôn mặt non nớt lộ ra vẻ sợ hãi sâu sắc.(Vô Vi: tên ten... hai anh chị lần đầu gặp mặt, vỗ tay nào *clap clap clap*)

Hần biết rõ một giây sau, cô gái kia tuyệt đối sẽ vừa xoay người chạy trốn vừa kêu to làm cho tất cả mọi người phát hiện hần, mà hần cũng bất lực không thể ngăn cản chuyện sắp phát sinh, cho dù hần muốn mở miệng gọi nàng dừng lên tiếng cũng không còn sức. (Vô Vi: haizz... đúng là một lần bị phản bội rồi nên không còn tin ai cả, nhưng chị là nữ chính mà sao lại làm thế chứ)

A... Chết thì chết đi! Ai mà không phải chết chứ? Chỉ là thời gian sớm muộn gì thôi.

Hạ Anh Đông nhắm mắt lại, không hề giãy giụa, nhưng mà đợi trong một hồi, hần lại không nghe thấy tiếng thét với cấp độ chói tai như trong dự liệu, cũng không có nghe được tiếng bước chân hốt hoảng chạy trốn, hần mở mắt ra, trông thấy thiếu nữ lớn mật kia đi về phía hần.

Hần không khỏi giễu cợt hỏi:“Người không sợ chết sao?” Người thông minh đều hiểu được khi nào nên khoanh tay đứng nhìn mới có thể bảo toàn tính mạng.

“Sợ...” Thanh âm của nàng đang run rẩy, tay nắm chặt lấy y phục cũng bởi vì dùng sức quá mạnh mà trắng bệch, đủ để biết là nàng có bao nhiêu khẩn trương cùng sợ hãi.

Đã như vậy, vì cái gì nàng lại không xoay người chạy trốn chứ? “Vậy người còn không đi! ” Nếu như đến đây là một nam nhân khỏe mạnh cường tráng thì hần có thể còn có một tia hi vọng. Nhưng trước mắt nàng lại rất thấp, thân thể lại mảnh mai như vậy, căn bản không thể trợ giúp hần.

“Người, người chảy thật là nhiều máu, nếu như ta đi.... Người có thể sẽ chết.” Vừa rồi ở bên ngoài, vì nàng trông thấy trên mặt đất còn lưu lại vết máu chưa bị nước mưa rửa trôi mới tìm được đến nơi này, thoạt nhìn hần tương đối suy yếu, nhất định là chảy không ít máu.

Hạ Anh Đông nở nụ cười mỉa mai, cố ý làm bộ như không quan tâm.“Vậy thì như thế nào? Đi đâu về đâu, cuối cùng cũng sẽ chết thôi, nếu như hôm nay sẽ chết, ta cũng nên tiếp nhận.” Tuyệt không liên lụy người vô tội.“Người đi nhanh đi!”

Thấy hần không thể gây nguy hiểm ỉnh, tay Mạc Tử Nhân rốt cục cũng hơi buông lỏng, tầm mắt nhìn thẳng hần, giống như là đang suy nghĩ điều gì đó, qua một hồi lâu rốt cục hỏi:“Người muốn báo cảnh sát, hay là gọi xe cứu thương?”

“Không cần.... Người đi! Nhanh lên!” Bây giờ hần nói chuyện rất khó khăn, hần nhất định phải bảo tồn một chút thể lực, còn sống thì còn có hy vọng, mặc dù không lớn lắm....

Nàng cũng rất muốn đi a! Nhưng là....

Cho dù không sợ nam nhân trước mắt, Mạc Tử Nhân vẫn như cũ sẽ khẩn trương, bởi vì thân phận hắc đạo của hần!

Thôn này của bọn họ thường xuyên có người của hắc đạo đến thu phí bảo hộ, buổi tối còn có người tụ tập đua xe hoặc là ẩu đả, mà rõ ràng cảnh sát biết mà không quan tâm, luôn nói không có xảy ra án mạng là tốt rồi, cuối cùng làm ọi người đều trở nên lạnh lùng, tự quét tuyết trước cửa (Vô Vi: cái này chắc có nghĩa là nhà ai nấy lo, chứ khi không lạnh lùng rồi tự quét tuyết là sao ;>).

Nàng lại rất chán ghét hắc đạo, chán ghét những người bất học vô thuật* này, suốt ngày chỉ biết quất tháo, đánh nhau, ức hiếp người khác, nhưng trước mắt hắc ta bị đánh đến mặt mũi bầm dập, trên người còn có nhiều chỗ vết chém, nếu như nàng thật sự thấy chết mà không cứu, tâm sẽ không yên.

*bất học vô thuật: không học vấn không nghề nghiệp

Ai! Đều do hôm nay nàng cùng bằng hữu đi ăn mừng chuyện thi đậu đại học mà về muộn, nếu không sẽ không gặp phải chuyện này. Thôi! Coi như để ăn mừng nàng thi đậu mỗi ngày làm một việc thiện cũng tốt lắm.

Không thể báo cảnh sát, không thể vào bệnh viện, Trần bá lại không nhận bệnh nhân không rõ lai lịch, xem ra đành phải mang hắc về nhà.“Đi được sao?”

“Không cần phải để ý đến ta! Không cho phép báo cảnh sát, cũng không chuẩn gọi xe cứu thương! Người đi đi!”

“Người là hắc đạo sao?”

“Đúng vậy!” Hắc cho rằng nếu biết thân phận của hắc có thể làm cho tiểu nữ sinh này sợ mà bỏ đi.

“Ta ghét nhất hắc đạo!”

“Vậy người vì cái gì mà còn không mau đi đi?”

“Bởi vì.... Bỏ mặc người, ta sẽ rất bất an! Ta dẫn người về nhà.” Dù cho đang sợ hãi muốn chết luôn, nhưng liên quan đến nhân mạng, nàng không dám khinh thường.

“Người nói cái gì?” Hắc nghe không hiểu, còn tưởng rằng do đầu óc của mình không tỉnh táo mà nghe lầm.

“Mẹ ta là y tá, có thể xử lý được thương thế của người.” Nàng đột nhiên hai tay nắm quyền, hít thở mấy hơi thật sâu sau từng bước đến gần hắc, bất đắc dĩ nói:“Ta căn bản không muốn cùng những người như người có bất kỳ liên quan gì, nhưng thấy chết mà không cứu không phải là bản tính của ta, có thể giúp được bao nhiêu thì cũng nên giúp đi!”

“Người không sợ rước họa vào thân sao?” Phản ứng của nàng làm hắc cảm thấy rất kinh ngạc.

“Yên tâm, ta sẽ chạy trốn rất nhanh.” Ý là tình huống không đúng, nàng tùy thời cũng sẽ ném xuống hắc, hoàn toàn không nên giảo trình khí.

Hạ Anh Đông cười cười, nhìn thấy nàng muốn đỡ hắc dậy, trào phúng nói:“Căn bản là người gánh không nổi ta đâu, người đi nhanh đi!”

“Không cần phải bảo ta đi hoài như thế!” Thật vất vả cố lấy thêm dũng khí, có trời mới biết bình thường muốn nàng làm chuyện này có bao nhiêu khó khăn, mà người đàn ông kia hết lần này tới lần khác khiêu chiến nàng, làm nàng cảm thấy không thể nhịn được nữa.

“Người nghĩ rằng ta nguyện ý sao? Ta căn bản cũng không nghĩ! Nếu như hôm nay ta không giúp, vạn nhất người chết tới tìm ta thì làm sao bây giờ?” Nàng cũng không muốn đến lúc đó ngày ngày bị cơn ác mộng dày dụa.

Hạ Anh Đông hoàn toàn bị nàng đánh bại, mà khoa trương cười to, kết quả chính là xương sườn đau đến làm cho hắc buồn bực la to vài tiếng:“Vậy mời mẹ người tới đây một chuyến đi!” Hắc cũng không muốn liên lụy tới các nàng.

Mạc Tử Nhân chăm chú nhìn vào hắc, qua một hồi lâu mới nói:“Nếu như người có nơi để đi, sẽ không trốn ở chỗ này. Chúng ta giúp người trước, người lại tiếp tục sống ở chỗ này, kết quả người cũng chết vậy không phải cứu người là làm điều thừa ả? Không cần phải cùng ta cãi cọ, đem tay cho ta –”

Hắc nhìn nhìn nàng, rõ ràng yếu như vậy sợ gió thổi còn bay, mà có lẽ chỉ cần một quyền có thể làm cho nàng không bò dậy nổi, nhưng lại hết lần này tới lần khác làm hắc giật mình vì sự cố chấp cùng thiện lương.

“Nhanh lên!” Nàng lại thúc giục.

Lúc này Hạ Anh Đông đưa tay nắm lấy vai của nàng, dựa vào nàng nâng đỡ mà chậm rãi đứng lên.

Nàng quả nhiên rất thấp, có lẽ cao không đến bả vai hấn, vóc người cũng rất gầy, tay hấn khoác lên vai nàng cảm nhận được đều là xương cốt, bất quá khí lực của nàng cũng không ít, hấn đi nhưng không thể dùng sức nhiều được nên đem một phần sức nặng giao cho nàng, vốn tưởng rằng nàng sẽ chống đỡ không được, nhưng xem ra nàng rất kiên nhẫn .

“Nhà ta cách nơi này không xa, chỉ có hai cái đầu đường mà thôi, nếu ngươi vẫn kiên trì như thế ta sẽ không quản ngươi nữa!” Không biết lấy dũng khí ở đâu ra, nàng lại không hề sợ hãi sai khiến.“Nhanh lên đi!”

Bề ngoài là tiểu muội muội ôn nhu dễ bắt nạt, thì ra nàng lại là bá đạo hung hãn như thế, hấn thật sự đã nhìn nhầm.(Vô Vi : phải nói là tỷ quá can đảm mới đúng ah)

Hai người từ từ đi ra kho hàng, Mạc Tử Nhân đầu tiên là nhìn chung quanh một chút, xác định trên đường không người, mới đỡ Hạ Anh Đông dùng cái ô làm gậy trở về nhà khó khăn.

Hơn mười một giờ khuya, trên đường không có người đi lại, nàng cũng phải trở về nhanh tránh ẹ lo lắng. Rõ ràng hôm nay là ngày vui, sao nàng gặp phải loại chuyện xúi quẩy này chứ? Ai!

“Thở dài sao?”

Mạc Tử Nhân hoảng hốt, cắn môi dưới, thì ra nàng vừa rồi thật sự thở dài.

“Bởi vì gặp gỡ ta, cho nên cảm thấy rất xúi quẩy sao?” Chẳng biết tại sao, mặc dù vẫn đang trong lúc nguy hiểm, hấn lại muốn trêu chọc nàng.

Nàng vẫn cắn môi không nói lời nào, làm chuyện tốt chẳng phải tâm tình sẽ rất tốt sao, như thế nào nàng lại cảm thấy rất bất đắc dĩ vậy.

“Ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý sao? Nếu như không phải là bị người trong nhà bán đứng, ta đã không chặt vật như vậy?” Có lẽ bởi vì nàng là người ngoài cuộc, hấn không khỏi cảm thán.

“Nếu như không muốn, vì cái gì không rời đi? Không cần phải thay mình tìm lý do, làm chính là làm, đi đường này là do người lựa chọn của mình, chẳng lẽ có người lấy dao kề cổ uy hiếp ngươi sao?” Nàng không thích những người nói một đằng làm một nẻo.

“Ba ta là một phần tử trong đó, ngươi nói ta có thể lựa chọn ư?” Hấn hỏi ngược lại.

“Nếu như ngươi muốn rời đi, hấn có thể giết ngươi sao? Rõ ràng chính là bản thân mình muốn đừng đem trách nhiệm đổ trên đầu người khác!” Ai! Một giây trước mới cảnh cáo chính mình đừng có lại mở miệng, thoáng cái lại nhin không được mở miệng.“Đừng có lại nói chuyện với ta, chuyên tâm đi thôi!”

“Ngươi thật biết điều!” Nhìn qua chắc nàng cỡ Quốc Trung Sinh tuổi*, nhưng lại trầm ổn ngoài ý muốn.

*Quốc Trung Sinh tuổi : tuổi học trung học

“Ta một chút cũng không muốn làm cho ngươi cảm thấy có ý như thế!” Mạc Tử Nhân dùng sức khiêng hấn, bước đi cực kỳ nặng nề, sớm biết như thế nàng nên mặc kệ lương tâm bỏ mặc hấn, có cho ngàn vàng nàng cũng không làm.

“Nhìn không ra tiểu nha đầu ngươi rất có khí lực.”

“Ta là bị ép buộc.” Lần đầu tiên A-đrê-na-lin* của nàng đêm nay đại khái đã dùng hết rồi.

*A-đrê-na-lin:thuốc kích thích

Khiến một cái con vật khổng lồ muốn đi mau là điều không thể, nàng chỉ có thể cầu nguyện không có người đuổi theo hấn.

Mưa vẫn tiếp tục rơi, không biết mình có thể bình an hay không, chỉ là tâm tình Anh Đông vẫn còn không sai, thậm chí thoải mái nhàn hạ huyết sáo. Không biết rốt cuộc hôm nay vận khí hấn là tốt hay là không tốt đây? Hiện tại không thể nào đoán trước được.

“Đừng thôi!” Nàng vội vã quát bảo hấn ngưng lại.

“Vì cái gì?” Tiếng mưa lớn như vậy, lời nói của hấn cơ hồ chỉ có nàng nghe thấy.

Mạc Tử Nhân lập tức trừng mắt nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ ngươi không biết buổi tối huyết sát sẽ đưa tới.... Cái kia sao?”

“Cái nào?” Đúng là hắn chưa từng nghe qua.

“Chính là... Cái kia a!” Mạc Tử Nhân tế mi lộng nhân* đối với hắn, chính là không dám nói ra, miễn cho thật sự đưa tới “Đồ” không nên xuất hiện

* tế mi lộng nhân: chớp chớp mắt nhìn

Hạ Anh Đông đột nhiên lĩnh ngộ, “Ngươi là nói quỷ sao?”

Nàng trừng to mắt, sợ hãi lập tức nhìn chung quanh. “Ngươi làm gì thế nói ra? Không thể nói a!”

“Ngươi thật sự tin tưởng chuyện ấy như vậy?” Ngu ngốc chưa?

“Thà rằng tin là có, không thể tin là không, ngươi không cần phải huyết sát nữa, chuyên tâm đi đường đi!” Nam nhân này thật sự nặng quá, thật may là đã qua đầu đường thứ nhất, rất nhanh sẽ đến nhà.

“Ngươi không tin không phải không có sao?” Hắn hảo tâm khai đạo* nàng.

*khai đạo :nói rõ cho hiểu

“Không cần ngươi quản! Đi nhanh lên a!” Tính nhẫn nại của nàng đã hết, tức giận kéo đến, nàng thật muốn đem hắn ném ở ven đường.

“Tiểu muội muội, ta tên là a Đông, còn ngươi?” Đáng chết, đầu bắt đầu choáng váng, bước chân cũng trở nên càng lúc càng loạn choạng.

“Ta đã mười bảy, không nhỏ!”

“A, thất kính, thất kính, xin hỏi tôn tính..... Đại danh?” Không xong! Hắn thật nhìn không ra người trước mắt.....

“Không liên quan đến ngươi..... A!” Mạc Tử Nhân còn chưa nói hết, bên cạnh nam nhân đã chống đỡ hết nổi ngã xuống đất, điều này làm cho nàng trợn tròn mắt. Chỉ còn khoảng mười mấy bước chân, sao hắn không thể kiên trì thêm chốc lát chứ?

Đáng giận a!

“Uy! Tỉnh a! Ngươi không chính mình đi, ta liền đem ngươi ném ở nơi này a? Uy!” Nàng dùng sức đẩy hắn, đánh hắn vài cái, nhưng không thấy hiệu quả. Hắn vẫn không nhúc nhích nằm trên mặt đất.

Làm sao bây giờ?!

Chẳng lẽ đem hắn ném ở nơi này sao? Thật vất vả mới đi đến được đây, cũng còn một khoảng ngắn.... Mạc Tử Nhân nhìn mặt hắn tái nhợt, nhìn đến cửa nhà cách đó không xa, nàng cắn răng một cái, thu hồi cái ô, lấy hết sức đem hắn công lên. Dù sao đầu đã cạo một nửa, có thể nào không tiếp tục được cạo đi (Vô Vi: ý tỹ là làm ơn làm cho trót). Nếu giữa đường bỏ cuộc thì vừa rồi nàng đã bỏ mặc hắn!

“Ta thi lên đại học, ta thi lên đại học, ta thi lên đại học” Mạc Tử Nhân nói thảm những lời này, phân tán sự chú ý, không thêm nghĩ đến sức nặng của hắn nữa, chỉ muốn sau khi về đến nhà trông thấy vẻ mặt yên tâm của mẫu thân.

Nàng nghĩ tới mẫu thân, nghĩ tới phụ thân, nghĩ tới sắp về nhà, nghĩ tới mộng đẹp rất cực đã thực hiện, sức nặng trên lưng tựa hồ cũng giảm bớt một chút.....

“Ngô.....” Hạ Anh Đông cảm giác đầu thật choáng váng, thân thể thật nóng, nhưng lại có chút ẩm áp, bên tai không còn tiếng mưa rơi nữa, mưa đã tạnh sao?

Hình như vừa rồi hắn đã ngủ thiếp đi? Đáng chết! Những người kia đã tìm được hắn sao?

Mở mắt ra, trông thấy một người phụ nữ trung niên ngồi ở bên cạnh hắn, nàng có khuôn mặt hiền lành, ánh mắt thập phần ôn nhu.

“Tĩnh rồi à? Ta đã thay người bằng bó kỹ vết thương.” Nói xong Thường Lương Ngọc đưa tay chạm trán của hắn, yên tâm nói: “Thật may là hạ sốt, nếu không ta chỉ còn cách đem người vào bệnh viện.”

Tối hôm qua nữ nhi một thân ướm sùng công một người nam nhân trở về, nàng chỉ nhìn một cái liền hiểu tình huống, không có hỏi nhiều, trước tiên đi phòng khám mượn khí tài* trở lại giúp hắn xử lý miệng vết thương, miễn cho tiếp tục chuyển biến xấu.

*khí tài: dụng cụ y tế

Ngoài cửa sổ sắc trời đã sáng, Hạ Anh Đông tránh đi tia sáng chói mắt kia hỏi: “Ta ngủ đã bao lâu rồi?”

“Bây giờ mới tám giờ sáng, còn sớm lắm người nên ngủ thêm một lát mà mới có thể nhanh lên tốt.” Thường Lương Ngọc cười nói, đồng thời đứng dậy duỗi ra hai tay hướng đến bên người hắn, ý muốn đắp lại chăn.

Hạ Anh Đông theo động tác của nàng quay đầu, thỉnh thoảng phát hiện bên cạnh còn có một cô gái đang ngủ, cô gái này thật quen mắt nha, suy nghĩ kỹ trong chốc lát rốt cục nhớ tới chuyện phát sinh tối hôm qua. Hắn vốn tưởng thức thức đã tìm được hắn rồi chứ, thì ra hắn vẫn còn ở trong nhà người khác, bất quá tạm thời không có nguy hiểm.

“Bác gái.... Cảm ơn người.” Hắn nhớ cô gái kia từng nói mẹ nàng là y tá, cho nên hắn có thể tiếp tục hô hấp tất cả đều là công lao của nàng.

“Không cần khách khí, chỉ là tiện tay mà thôi. Người muốn cảm ơn hãy cảm ơn Tiểu Nhân ấy, là nàng đem người trở về, khiêng lên lầu hai, nàng còn nói bởi vì người mà nàng phát hiện thì ra nàng có tiềm lực làm nữ siêu nhân, cũng là nàng chiếu cố người cả đêm.” Trông thấy nữ nhi công về nam nhân cao lớn, Thường Lương Ngọc thiếu chút nữa sững sờ. Bình thường giống như văn nhược hài tử (thư sinh yếu đuối), nhưng khí lực rõ ràng lại lớn như vậy!

Thì ra nàng gọi là Tiểu Nhân, cái tên thật đáng yêu, tư thế ngủ cũng rất đáng yêu, nàng xoay mặt về phía hắn, cả người cuộn lại, nhìn giống như một đứa bé. (Vô Vi: hô hô đúng là yêu ai yêu cả đường đi mà)

Nhìn nàng, ánh mắt của hắn có chút mềm mại, khóe miệng cũng chậm chậm giơ lên, bất quá nhớ tới hành vi to gan tối hôm qua của nàng liền không cách nào đồng ý: “Con gái của bác thật không biết đề phòng người khác, một cô bé lại dám đến gần ta, nếu ta nghĩ làm chuyện xấu, nàng căn bản là trốn không thoát!”

Thật là một cái đứa ngốc!

Thường Lương Ngọc cười giải thích, “Đó là có nguyên nhân, trước kia chồng của ta xảy ra tai nạn xe cộ, lúc ấy khuya lắm rồi, cộng thêm từng có người giả tai nạn xe cộ lừa tiền, trên đường xe cần bản không có người nghỉ dừng lại, cũng không có người đi báo cảnh sát, thật may là vẫn có người hảo tâm dừng xe tra xét, mới cứu trợ phụ của ta. Nếu như chậm một chút nữa đã không kịp, cho nên Tiểu Nhân rất cảm tạ đôi phu phụ kia, cũng hứa với ba của nàng sẽ hết sức đi trợ giúp cản trợ giúp người.”

“Thì ra là như vậy..... Bất quá vẫn là quá nguy hiểm.” Hắn thực may mắn, gặp gỡ nàng.

“Một khi nàng nhận định chuyện mình làm là đúng, người yên tâm, nàng làm việc rất cẩn thận, sẽ không xúc động. Tốt lắm, người vẫn cần nghỉ ngơi nhiều hơn mới có thể nhanh khỏe.”

“Bác gái, còn nàng.....” Nữ nhi ngốc coi như xong, đối với hắn luôn không đề phòng, ngay cả mẹ nàng cũng thế đi?

Thường Lương Ngọc nhìn hắn nở nụ cười. “Mặc dù người bị đánh đến mặt mũi bầm dập, nhưng ánh mắt của người vẫn rất trong suốt, ta tin tưởng người sẽ không khi dễ Tiểu Nhân, còn nữa người đang bị thương, mình nàng đối phó người cũng dư dả.” Nói xong liền rời đi, cửa cũng không đóng kín.

Hạ Anh Đông suy nghĩ một chút, đúng là hắn bị thương nặng như vậy, cho dù nàng muốn đem hắn chôn ngay tại chỗ, hắn cũng bất lực, gặp nguy hiểm chính là hắn đây!

Tầm mắt của hắn lại rơi xuống khuôn mặt tràn đầy mệt mỏi của nàng, lúc đeo mắt kính nhìn bộ dạng rất học sinh, không mang mắt kính..... Nhìn rất đẹp mắt a. Đúng là kỳ quái nha, hắn chính là xem không ngán, vẫn nhìn chăm chăm vào nàng mà xem. (Vô Vi: mê rùi ca ơi hahaha)

Rõ ràng chưa thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn, trông thấy nàng lại làm cho hắn có một tia cảm giác an tâm.

Hạ Anh Đông tỉnh lại lần nữa, người bên cạnh đã không thấy bóng dáng, hắn muốn xuống giường, Mạc Tử Nhân vừa vặn đi tới.

“Người vẫn chưa thể đứng lên!” Nàng khẩn trương hô, người cũng gấp rút đi tới dìu hắn.

Hạ Anh Đông cười nhìn qua hành động sẵn sàng của nàng, nói cũng kỳ quái, bình thường hắn không dễ dàng tin tưởng người khác, trải qua chuyện hôm qua rõ ràng đối với nàng sinh ra cảm giác tin nhiệm rất lớn, hắn nghĩ thầm này có lẽ hắn cùng các nàng không hề có quan hệ gì, bất quá chờ hắn rời đi, bọn họ sẽ không khả năng gặp lại nữa.

“Ta không đứng dậy thì đi toilet như thế nào đây?” Thân thể tốt lên chút ít, làm tâm tình của hắn cũng tốt rất nhiều.

Mạc Tử Nhân ngây ngốc một chút mới lúng túng nâng đỡ hắn đến toilet, chờ hắn xử lý xong dân sinh đại sự lại dìu hắn đến ghế ngồi xuống. “Có khá hơn một chút sao?”

“Có, cảm ơn.”

Tối hôm qua khiên hắn trở về, nàng mệt mỏi chống đỡ hết nỗi ngã xuống đất, rõ ràng là mưa to, toàn thân ướt đầm, nàng lại mệt đến mồ hôi đầm đìa, đủ thấy nàng dùng bao nhiêu sức lực.

Nàng cũng giật mình, thì ra khi con người ta gặp phải lúc cấp bách liền sinh ra tiềm lực vô hạn.

Cha nàng đi làm, bởi vậy trong nhà chỉ có hai người, nàng cùng mẹ, mà thân thể của mẹ nàng vốn không tốt, người nàng mang về đương nhiên phải do chính nàng xử lý, vì vậy nàng gánh vác chiếu cố cùng trông coi hắn cả đêm, cho đến bốn giờ sáng mới hôn mê chìm vào giấc ngủ, đợi nàng tỉnh lại, mẹ đã ra ngoài.

Phòng khách không có một bóng người, chỉ có thức ăn trên bàn cùng một tờ giấy –

“Tiểu Nhân, mẹ đi vận động thuận tiện đi chợ mua thức ăn, trên bàn có bữa sáng, nhớ ăn nha, người ra cửa trước thì nói cho a Đông một tiếng, đừng để hắn tỉnh lại tìm không được người, mẹ biết rõ người đối với người như hắn không có hảo cảm, hết sức là tốt rồi, đừng quá miễn cưỡng.”

Ai! Trợ giúp người xác thực là chuyện tốt, nhưng vạn nhất rước họa vào thân thì phiền toái. Cho tới bây giờ tỉnh táo lại, nàng mới phát hiện chính mình tối hôm qua có bao nhiêu can đảm, nếu a Đông thật sự sinh lòng ý đồ xấu, nàng chẳng phải là hại mẹ mình sao, thực không xong!

“Sáng sớm đã tức giận cái gì thế? Sẽ không phải là ảo não chuyện tối hôm qua không nên cứu ta đi?” Tiểu nha đầu vô tâm cơ này, căn bản là giấu không được tâm tư, bị hắn đoán cái là trúng liền.

“Ách……” A-đrê-na-lin tối hôm qua tất cả đều dùng hết rồi, nàng lúc này có điểm phòng bị tránh xa Hạ Anh Đông, thậm chí nàng bắt đầu tính toán chạy đến phòng bếp cầm thái đao cần mấy giây thời gian. “Không có, không có a, người đói bụng sao?”

Trên bàn bát cháo nóng hổi, thức ăn xem ra rất mỹ vị, hắn xác thực đói bụng.

“Cùng nhau ăn đi!” Tối hôm qua còn có dũng khí như vậy, nhưng bây giờ lại giống như con cừu nhỏ núp ở góc, hắn nhận ra trên mặt nàng có chút sợ hãi, đồng thời cũng có thể thấy đáy mắt nàng cất giấu ý muốn sẽ liều lĩnh bảo vệ mình là điều quan trọng nhất.

Mạc Tử Nhân nhìn sâu vào hai mắt hắn, mới từ từ đi vào phòng bếp lấy ra hai bộ bát đĩa.

Hạ Anh Đông vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Ngày hôm qua là lúc nên phòng bị và ném ta xuống thì người không làm, hiện tại thì không cần phải sợ ta như thế, ta sẽ không làm hại người. Còn có, lúc ta ăn cơm thích để cho tâm tình vui vẻ, người cũng không cần quá khẩn trương, nếu không sẽ ảnh hưởng đến ý muốn ăn của ta.” Hắn không khách khí ăn thêm một chén cháo lớn.

Mạc Tử Nhân thấy thế, cũng yên lặng cúi đầu ăn, nâng lên mẫu bát cháo khoai lang mẫu thân nấu.

Cho đến khi nôi đã thấy đầy, Hạ Anh Đông ăn no nên tâm chuyện tựa hồ khá hơn nhiều, Mạc Tử Nhân mới hỏi: “Người dự định khi nào thì đi? Có cần ta giúp người gọi tắc xi không?”

Câu hỏi đầu tiên của nàng có ý tứ đuổi người mãnh liệt, vì vậy nàng bỏ câu thứ hai để hòa hoãn một ít.

Nàng mỗi chữ mỗi câu đều lộ ra ý phi thường không hoan nghênh hấn tiếp tục ở lại, Hạ Anh Đông làm sao có thể nghe không ra chứ.

Nha đầu này thật đúng là trong ngoài không đồng nhất, nhìn qua đơn thuần ngu đần, trong xương lại có cá tính quật cường như thế, nhớ tới tối hôm qua nàng rõ ràng có thể công hấn trở lại, hấn liền cười, thật không dám tin tưởng nàng rốt cuộc là làm sao nàng có thể làm như thế được?

Hấn đối với nàng ấn tượng khắc sâu nhất là thói quen cắn môi của nàng, hành động mờ ám kia có thể biểu hiện ra nàng bất đắc dĩ, bất mãn hay đã cố gắng nhiều.

Lập tức, nàng đang cắn môi dưới biểu hiện nàng bất đắc dĩ.

Ăn no, hấn cũng có khí lực cùng nàng trêu chọc: “Người như vậy là muốn đuổi ta đi à?”

“Ta, ta không có ý đó, chỉ là ta nghĩ vết thương của người đã được băng bó kỹ, nơi này cũng không phải là địa phương an toàn gì, đi nhanh một chút có lẽ tốt hơn.” Hoàn toàn là vì hấn suy nghĩ, nhiều sẵn sóc a!

“Không phải là có câu nói, ‘Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất’ sao? Cho nên nhà người rất an toàn. Với lại hiện tại đi ra ngoài, người bên ngoài khẳng định vẫn còn tìm ta, ta đi ra tương đương với việc tìm con đường chết, người đã cứu ta nên cứu cho trót chứ!” Hấn lưu manh cười nói, lời nói làm nàng không biết đường phản bác.

Mạc Tử Nhân quả nhiên tức giận đến nắm quyền, còn cắn cắn môi dưới. Quả nhiên, cứu hấn sẽ gặp hắc đạo, nàng thật sự là tự chui đầu vào rọ mà, nàng đúng là ngốc a!

Không phải có câu người tốt sẽ được báo đáp sao? Báo đáp của nàng đâu?! Cái này căn bản là hiện thể báo! “Ta giúp người báo cảnh sát.”

“Nếu như có thể báo cảnh sát, ngày hôm qua ta đã chính mình đi tìm cảnh sát. Nếu như người thật tình muốn ta chết, vậy thì đi gọi điện thoại báo cảnh sát đi! Ta khát, phiền toái người cho ta một ly trà.”

“Chúng ta không có trà!” Nàng nghĩ thật muốn đem nôi đập lên mặt hấn, dù sao hấn đã bị đánh, được sủng ái đến nỗi cái mũi sưng lên nhìn không ra bộ dáng gì, đánh thêm vài cái nữa cũng không việc gì đi.

“Phiền toái một ly nước sôi, cảm ơn.” Hấn không khách khí, vẫn là hấn rất hiểu lễ phép.

Mạc Tử Nhân thở phì phì đem nước đưa cho hấn, ánh mắt lạnh lùng phảng phất như bắn ra hai tia hàn khí, thẳng thắn mà nói tính tình của nàng rất tốt, cho tới bây giờ cũng chưa từng có người có thể làm cho nàng tức giận đến nói không ra lời, người trước mắt này là người đầu tiên. “Kia, vậy người muốn đợi bao lâu?”

“Tiểu muội muội, người nói lấp a!” Hấn hảo tâm chỉ ra nàng da lông ngắn bệnh. (Vô Vi : bệnh gì nghe lạ hoắc, đúng là ca hảo tâm ghê nha *cười gian*)

“Ta, ta..... Ta mới không có, đó là bởi vì, bởi vì.....”

“Bởi vì sao?” Hấn mặt mày hớn hờ hỏi.

“Bởi vì..... Ta không thích người, cho nên mới nói lấp.” Mạc Tử Nhân nói ra, vốn tưởng rằng có thể làm cho tâm tình mình tốt hơn, không nghĩ tới vẻ mặt bị thương của Hạ Anh Đông lại làm cho nàng cảm thấy bần khổ.

Không phải là nàng đã nói quá đáng đó chứ? Nàng cũng không phải là cố ý nói phải ác như vậy, ai bảo hấn một chút cũng không đứng đắn, mà nàng lại có chút sợ hấn mới không thể lựa lời nói như thế, lần này thật sự nói sai a, nàng nên thu xếp làm sao đây? “Cái kia....”

Giương mắt lên lên quan sát hấn, thấy thần sắc hấn hơi có vẻ cô đơn, nàng lại càng cảm thấy xấu hổ. “A Đông, ta vừa rồi, vừa rồi không phải cố ý nói như vậy, kỳ thật ta không đòi.....”

“Hô!” Một thanh âm thật dài cắt đứt áy náy của nàng. (Vô Vi : ca thiệt là người ta đang nói chuyện mà lại ợ như thế chứ)

Mạc Tử Nhân nháy mắt mấy cái, nhìn nét mặt của hấn từ cô đơn từ từ biến thành nụ cười.

“Ăn quá nhanh, vừa rồi dạ dày không quá thoải mái, hô! Rốt cục đã khá hơn nhiều.” Hấn vỗ vỗ bụng, vẻ mặt có vẻ vô cùng nhẹ nhàng.

Nhưng vẻ mặt Mạc Tử Nhân khẩn trương. “Người, người đùa bỡn ta?!”

Hạ Anh Đông trừng to mắt, cố làm ra vẻ vô tội. “Nào có? Ta cái gì cũng chưa nói a!” Hấn đúng là chưa nói cái gì, chỉ là dùng diễn kịch một chút, nhưng hành động ấy còn lưu manh hơn nói.

“Người –” Mạc Tử Nhân tức giận đến nói không nên lời, trực tiếp dọn dẹp bàn ăn, đi đến phòng bếp rửa chén.

Hấn cười cười hỏi: “Ta có thể mượn điện thoại không?”

“Có thể.” Âm điệu của nàng so với hấn còn lạnh hơn.

Hạ Anh Đông cười đến đau ngực, hấn nén cười di chuyển đứng lên cầm điện thoại.

“Uy.” Là thanh âm của thúc thúc.

“Chú, là ta.”

“Anh Đông, con ở đâu? Có bị thương không? Xảy ra chuyện lớn như vậy sao con không nói cho ta biết?” Hạ Đạt khẩn trương hỏi.

“Con có cho người đi thông báo với thúc.” Hôm nay hấn chỉ còn có thể tín nhiệm thúc thúc.

“Thông báo?! Căn bản không có người tới tìm ta, chỉ khi Hứa bá bá của người đến nói cho ta biết, ta mới hay đã xảy ra chuyện lớn như vậy. Hấn nói con bị thương, có sao không?!”

Tối hôm qua trước lúc gặp Mạc Tử Nhân đi đường hảo tâm giúp, lúc ấy phía sau hấn còn có người theo sau, bởi vậy hấn nhờ người kia hảo tâm thay thông báo thúc thúc, sau đó hai người bọn họ chia nhau đi, xem ra người họ không có đi thông báo. “Chú, Duẩn Hứa Thế Văn bán đứng ta.... Ta căn bản không rõ ràng còn có người nào muốn đối với phó ta nữa, nếu trở về chẳng phải là tương đương tự chui đầu vào lưới sao?”

“Cái gì?!” Thanh âm Hạ Đạt tràn đầy kinh ngạc. “Làm sao có thể? Hấn với ba ba con là bằng hữu tốt nhất, có phải là hiểu lầm hay không?”

“Nhất chém con đầu tiên chính là hấn.” Hấn cũng không muốn thừa nhận, hết lần này tới lần khác đó là sự thật, Hạ Anh Đông nhàn nhạt nói xong giữa hai người liền rơi vào một hồi trầm mặc.

“Vậy bây giờ con bình an không?”

“Tạm thời bình an, có hai mẹ con đã cứu con.” Kết quả chỉ có người không quan hệ là giúp đỡ hấn.

“Vậy là tốt rồi.....” Hạ Đạt cũng không nhịn thở dài.

“Chú, con không biết nên tin tưởng cái gì nữa... Nếu ngay cả bằng hữu tốt nhất cũng sẽ phản bội, không biết cái cha bảo vệ tốt cùng là gì? ” Cha hấn chính không yên lòng là vị anh em này, hấn mới đi theo cha bước chân lên con đường này, nhưng tình huống hôm nay làm cho hấn sinh ra nghi vấn mãnh liệt.

“Thằng thẩn nói, ta đã sớm khuyên qua ba ba con hãy chú ý, mong hấn đừng quá tín nhiệm vị anh em kia, dù sao cuộc sống chém giết cuối cùng cũng không có bảo đảm, bất quá đó là chính hấn lựa chọn, hấn đã chính mình chịu trách nhiệm. Anh Đông, con thì khác, con còn trẻ, không cần thiết vì những người kia mà buông tha cho cuộc sống của chính mình, nếu như con đã giác ngộ, hãy thừa cơ hội này dứt khoát kết thúc hết thảy đi.” Hạ Đạt lại đem lời mấy năm trước nói lại.

Giữa hai người lại là một hồi trầm mặc.

“Con hiểu, nhưng con muốn xử lý thích đáng.” Trong lòng hấn đã có dự định.

“Người bao lâu sẽ trở về rồi? ”

“Tối hôm nay con sẽ về....” Hấn cũng không muốn quấy rầy hai mẹ con này quá lâu, không muốn họ tăng thêm phiền toái.

“Con ở đâu? Ta sẽ đi đón.”

“Không cần, có người theo dõi chú, con sẽ tự mình về.”

“Cũng tốt, vậy con phải cẩn thận một chút, xảy ra chuyện gì thì điện cho ta hoặc Lập Dương. ”

“Chú, cảm ơn chú. ”

“Đứa nhỏ ngốc, con là cháu ta, ta không chiều cổ con, thì ai làm đây? Mặc dù chuyện phát sinh như vậy làm cho người ta cảm thấy tiếc nuối, nhưng có thể làm cho con tỉnh ngộ, ta cảm thấy rất tốt, có đôi khi nguy cơ cũng là chuyển cơ*, ít nhất về sau ta không cần lo lắng.” Hạ Đạt thâm tình nói.

* có đôi khi nguy cơ cũng là chuyển cơ : thất bại cũng là cơ hội tốt

Hạ Anh Đông cùng chú hàn huyên vài câu mới ngắt điện thoại, từ từ đi đến sân thượng nhìn qua bên ngoài .

Như chú Thành Như nói, mặc dù tiếc nuối, nhưng không biết tại sao tâm của hắn lại có một cổ thiết thực cảm giác, giống như là đã trông thấy trước.... Hắn rốt cục có thể làm chuyện mình muốn.

Kết thúc như vậy, tin tưởng cha có thể lượng thứ cho hắn.

Khe khẽ thở dài một hơi, hắn quay đầu lại mới phát hiện xung quanh yên tĩnh cực kỳ, tự hồ chỉ còn lại một mình hắn. Nhìn chung quanh, ngoại trừ phòng ngủ khi nãy còn có một cánh cửa khác cũng đang mở, vì vậy hắn đi tới đứng trước cửa, thấy bóng lưng Mạc Tử Nhân, trước mặt nàng còn bày ra vài vẽ tranh sơn dầu.

Nàng giống như là đang vẽ cảnh trí ngoài cửa sổ, nhìn rất chuyên chú, nét bút chậm rãi, mỗi một bút đường như đã nghiên cứu kỹ lưỡng. Bộ dáng kia chính là cá tính của nàng sao ?

Hắn nhìn thật lâu, như mê muội về nghiêm túc của nàng, hắn cũng không cách nào dời mắt, nàng giống như một loại ánh sáng hấp dẫn hắn.

“Người..... Không cần phải vẫn đứng đằng sau ta như vậy, ta không thể chuyên tâm được.” Mạc Tử Nhân đã sớm phát giác việc hắn đến gần, vốn cho là hắn đứng một lát sẽ lập tức đi, không nghĩ tới hắn đứng đấy gần mười phút cũng không rời đi, hại nàng phân tâm.

Mặc dù Hạ Anh Đông không hiểu về vẽ tranh, nhưng có thể hiểu cảm giác bị quấy rầy sẽ không tốt lắm.“Xin lỗi, người vẽ tranh cực kỳ nghiêm túc, ta cũng không muốn âm ỉ người, còn tưởng đứng ở đây người sẽ không phát hiện.”

Làm sao có thể không phát hiện? Tiếng bước chân của hắn lớn như vậy, không nghe được chắc có vấn đề.“Người muốn nhìn thì có thể tiến đến.”

Nàng thà người ta đứng ở trước mặt chứ không cần đứng ở phía sau nàng.

Hạ Anh Đông đi tới, mở miệng tán dương: “Bức tranh của người rất khá, đem cảm giác cổ kính biểu hiện rất tốt.”

“Ta cảm thấy cái hẻm nhỏ bên ngoài cũng là một loại cảnh trí, đó là một loại cổ kính, mùi vị quen thuộc, có thể diễn sinh ra rất nhiều ý tưởng, ta liền dùng ‘Cái hẻm nhỏ’ làm đề tài.”

“Người dự định về sau sẽ theo nghề vẽ ư?”

“Ừ, ta đã thi đậu hệ mỹ thuật.” Hôm qua là tốt chuyện, chờ phụ thân trở lại, bọn họ mới có thể ăn mừng.

“Chúc mừng người!”

“Cảm ơn.”

“Tin tưởng người sẽ có một tương lai tươi sáng.”

Được khen ngợi, dường như Mạc Tử Nhân không quen, đỏ mặt nói: “Ta như vậy chẳng có gì lạ, chỉ là thích vẽ tranh mà thôi, nếu như ngay cả chuyện này cũng làm không được thì quá tệ.”

“Vậy ta chẳng phải là rất thâm sao? ” Ánh mắt tò mò Mạc Tử Nhân làm cho hắn nói tiếp.“Người còn có vẽ tranh làm hứng thú, ta ngay cả hứng thú của mình đều bỏ qua.”

Vì cha, hẳn bỏ qua rất nhiều chuyện, nhưng chưa bao giờ hẳn hối hận, bởi vì đó là con đường hẳn lựa chọn, dù sai cũng không oán hận người khác được.

“Hứng thú của người là gì?”

“Ta nghĩ là làm đầu bếp... tay nghề của mẹ ta rất tốt, ta rất thích món ăn nàng làm, mặc dù nàng không thường xuống bếp, mỗi lần nhớ đến thì lại có cảm giác gia đình..... Cho nên ta rất muốn làm đầu bếp.”

“Người vẫn còn có thể, người còn sống là còn cơ hội, bắt đầu từ hôm nay, người có thể lựa chọn một cuộc sống khác, ta tin tưởng mẹ người cũng sẽ cao hứng.”

“Nha đầu, người hiểu cái gì gọi là không như mong muốn không?”

“Ta chỉ khi biết hối hận giống như mật được có thể y*.” Nàng dùng ánh mắt kiên định nhìn thẳng hẳn, điều này làm mất đi vẻ ngây thơ thường ngày của nàng.“Ta sẽ không làm chuyện gì để mình phải hối hận.”

*mật được có thể y: bệnh rồi mới dùng thuốc

Hạ Anh Đông lúc này mới chú ý tới vết sẹo trên cổ tay phải của nàng, đang muốn hỏi thì nghe thấy tiếng mở cửa, nhìn ra thì thấy Từng Lương Ngọc mang theo đồ ăn trở về.

“A Đông, người tỉnh rồi à? Có khá hơn không?” Từng Lương Ngọc thân thiết hỏi.

“Có ạ, cảm ơn bác gái.”

“Không cần khách khí, xem như chúng ta hữu duyên.”

Hạ Anh Đông chân thấp chân cao tiến lên hỗ trợ đem thức ăn đi vào phòng bếp, Mạc Tử Nhân thì chậm một bước.

“Cám ơn, người thực ngoan ngoan.”

Bởi vì hành động nho nhỏ này mà lại được tán thưởng làm hẳn có chút tội lỗi.

Từng Lương Ngọc nhìn thấy con gái, hồ nghi hỏi:“Tiểu Nhân, sao người còn không đi làm đi?”

“Ta nghĩ trong nhà có bệnh nhân, tự mình cũng có chút mệt mỏi, nên muốn xin nghỉ.” Đối với người cướp đi công việc của mình, nàng có chút mất hứng, mở miệng nói.

“Người chiếu cố A Đông cả đêm cần phải nghỉ ngơi. Vậy người nghỉ trước đi, nấu xong cơm trưa mẹ sẽ gọi.”

“Mẹ, ta giúp người.”

“Không cần a! Một mình ta sẽ mau hơn, người đi ngủ một chút đi, không xong a, ta quên mua gạo rượu rồi.”

Mạc Tử Nhân nhanh chóng hỏi:“Ta đi, muốn mấy bình?”

“Một chai thôi, vậy người nhanh nhanh trở lại, ta muốn cho A Đông ăn chút canh cá.”

Nguyên lai là vì “Người nào đó”, nhiệt tình của nàng thoáng cái liền giảm xuống một ít:“Được”

Chờ sau khi rời đi Mạc Tử Nhân, Hạ Anh Đông mới mở miệng:“Bác gái à, nhà này chỉ có hai người các người sao?”

“Chồng của ta làm ca đêm nên buổi chiều sẽ trở lại ăn cơm.”

Hạ Anh Đông nhìn ra tình trạng kinh tế nhà này không tốt lắm, bất quá những người ở đây không nghĩ như vậy, nụ cười trên mặt các nàng luôn tươi tắn, có vẻ cảm thấy phi thường đầy đủ.“Xin lỗi đã phiền toái ọi người.”

“Đừng nói như vậy, có thể trợ giúp người là chuyện tốt. Nếu người mệt mỏi thì đi nghỉ ngơi đi, nấu xong ta sẽ đi gọi người.”

“Cám ơn, đúng rồi bác gái, ta thấy tới trên tay Tiểu Nhân có thương tích, chuyện gì đã xảy ra?”

Nghe hẳn nhắc tới chuyện này, Từng Lương Ngọc không khỏi lộ ra sắc mặt tiếc hận.“Việc này nói rất dài dòng, hồi cao trung, Tiểu Nhân có một người bạn rất thân, cô gái kia cũng rất thích vẽ tranh, các nàng

thường xuyên đại diện cho trường tham gia thi đấu, Tiểu Nhân thành tích khá hơn một chút, nên luôn đứng nhất”

“Lòng tự trọng của cô bé kia rất mạnh, về sau càng trở nên cực đoan, cộng thêm trong nhà đối với nàng rất nghiêm khắc, làm rất căng, có một lần, trong phòng học đại hồng đại khiêu liên lao ra la hét là muốn tự sát, lúc thấy Tiểu Nhân, nàng liền bức Tiểu Nhân tự hủy tay mình, nếu không nàng sẽ nhảy lầu.....”

“Cho nên Tiểu Nhân làm thương tổn chính mình?”

Tùng Lương Ngọc gật gật đầu.

Hạ Anh Đông tưởng tượng đến hình ảnh kia, trong lòng không khỏi run lên, một cái cô gái muốn tự hủy tay mình, khẳng định có dũng khí rất lớn. Nàng thích vẽ tranh như thế lại bị vợ vả hủy tay, cảm giác đau khổ này người ngoài nhất định là khó có thể hiểu rõ.

Vì vậy đối với Mạc Tử Nhân, hẳn lại thêm vài phần đau lòng.“Đúng rồi, bác gái, tối ta sẽ rời đi.”

Tùng Lương Ngọc cố ý không hiểu lời hắn,“Người không cần đi nhanh như thế, tạm thời không có nguy hiểm.”

“Có ta ở đây, các người sẽ không tiện, với lại người nhà ta cũng lo lắng.”

“Nói cũng phải, nếu như có hiểu tâm đừng để bị thương nữa, cha mẹ của người sẽ rất lo lắng.” Nàng lại nhắc nhở.

“Cám ơn bác gái.” Hạ Anh Đông cũng không muốn nói đến chuyện cha mẹ mình, liền xoay người trở lại trong phòng.

Bọn họ cuối cùng đều là người xa lạ, có một số việc không cần phải nói nhiều, ngày hôm nay sau có lẽ bọn họ sẽ không gặp lại, nhưng hắn vĩnh viễn nhớ rõ ân tình của các nàng..... Càng nhớ rõ hành động dù rất sợ hãi cũng kiên trì phải trợ giúp ấy của nàng, cô gái của hắn. (Vô Vi: ấn tượng nha, mới gặp mặt như thế đã nhận là cô gái của mình rồi ^^)

4. Chương 4

Hạ Anh Đông không biết đã ngủ bao lâu, khi tỉnh lại thì sắc trời ngoài cửa sổ đã tối.

Hắn đi vào trong phòng khách, chuông đồng hồ chỉ 8 giờ, một bàn thức ăn tựa hồ không có người động đến; gian phòng của Mạc Tử Nhân vẫn còn sáng đèn, hắn đi tới trông thấy nàng vẫn còn vẽ, chỉ là cảnh nàng đang vẽ giống như một bức tranh.

Hắn gõ cửa, “Như thế nào không ăn cơm?”

Mạc Tử Nhân ngừng tay lại, hai vai khẽ rũ xuống, đầu cúi xuống, không có xoay người lại.

Hạ Anh Đông đoán rằng có vấn đề — chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?!

Hắn vội vã đi đến trước mặt nàng, buổi chiều chào đón hắn vẫn còn cùng hắn tranh cãi cười đùa, sao ánh mắt nàng lúc này mang vẻ ưu sầu, vẻ mặt rất lo lắng.“Làm sao vậy?” Hắn phát giác được một tia không thích hợp.

Mạc Tử Nhân nhìn hắn một cái, đáy mắt ưu sầu vẫn không thay đổi,“Ba của ta còn chưa có trở lại..... Vừa rồi mẹ ta gọi điện thoại tới công ty hỏi, mới biết được ba của ta ngày hôm qua căn bản không có đi làm; Bởi vì ông làm việc này chỉ là tạm thời, người của công ty đơn thuần cho là ngày đó ông không muốn làm nữa, nên cũng liền không có báo cho chúng ta biết.”

“Mẹ người đâu?”

“Mẹ ta đến công ty xem sự việc như thế nào.” nàng cũng muốn đi, nhưng có thể bởi vì trong nhà còn có hân, mới nhất định phải lưu lại.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vì cái gì ba ba lại mất tích? Nếu quả thật gặp phiền toái, ít nhất cũng nên gọi điện thoại thông báo chứ? Mạc Tử Nhân bất an nắm họa bút (bút để vẽ), gân xanh trên mu bàn tay mơ hồ hiện lên, trong đầu không khỏi hiện ra dự cảm xấu.

Nàng lại đang cần môi dưới!

Hạ Anh Đông rất không thích bộ dạng phiền não của nàng, vội vàng ôm vai của nàng. “Nói không chừng là tạm thời có việc, chờ một chút đi! Ông ấy nhất định sẽ trở về.”

Ở vào thời điểm này, hân cũng không biết phải an ủi người khác như thế nào, chỉ có thể nói chút ít gì đó.

“Nếu quả thật có việc, ít nhất cũng nên gọi điện thoại về nhà, chúng ta thật lo lắng cho, không biết ông có gặp phải phiền toái gì không.” Mẹ nói cho nàng biết, sau liền lập tức ra cửa, mà nàng còn lại là khẩn trương đến nỗi ngay cả cơm tối đều ăn không vào.

“Sẽ không, không cần phải nghĩ như vậy, người có muốn hay không tới đây một chút?”

“Làm cái gì?”

“Ta ôm người có thể cho người dừng khí.” Hân ngôn từ kém cỏi, đành phải dùng hành động bày tỏ.

Mạc Tử Nhân nháy mắt mấy cái, xác định hân không phải là đang nói đùa, sau đó không khỏi bật cười, khẩn trương đè ép tại ngực lập tức cũng giảm bớt không ít.

Đúng vậy, không có tin tức chính là tin tức tốt, nói không chừng cha nàng là thật sự có chuyện, mới có thể quên liên lạc với nàng và mẹ; Nhớ hồi năm ngoái, ông liền bởi vì vội vàng đưa bằng hữu xảy ra tai nạn xe cộ vào bệnh viện, mà không có cùng mẹ con nàng liên lạc, nàng nhớ đến lúc ấy mẹ vẫn còn đổ trách cha suốt một giờ, lần này khẳng định lại là vì bằng hữu – cha nàng luôn nói ông có thể giúp bạn bè không tiếc cả mạng sống, bằng hữu của ông không nhiều lắm, bởi vậy phá lệ quý trọng.

Mạc Tử Nhân xoa xoa con mắt, lộ ra nụ cười hiểu ý. “A Đông, cảm ơn người.”

“Không cần khách khí.”

“Đúng rồi, mẹ nói người buổi tối phải đi, có cần hay không ta giúp người gọi tắc xi?”

“Người cứ như vậy muốn đuổi ta đi sao?” Hân tức giận hỏi.

Nàng vội vã làm sáng tỏ, “Không phải vậy, chỉ là người một ngày không có trở về nhà, người trong nhà khẳng định cũng sẽ lo lắng; Ta đây là suy bụng ta ra bụng người, ta cảm thấy được người cần phải về sớm một chút.” Giờ phút này nàng đối với Hạ Anh Đông đã thay đổi cách nhìn một chút.

“Ta ban ngày có gọi điện thoại, bọn họ đối với ta rất yên tâm; bây giờ để một mình người ở nhà, ta không yên tâm, chờ ba mẹ người trở lại ta mới đi.” Nàng dù sao cũng là nữ hài tử, vạn nhất thật sự có chuyện, không có người ở bên cạnh thì không tốt lắm.

“Người là người rất tốt.” Người này trong thời gian bị thương, lại không cho nàng báo cảnh sát nhất định là cùng bang phái có quan hệ, nàng từ lúc trước khi đi đến kho hàng, thì có hơi chút nghĩ tới có phải hay không nên làm như vậy, nhưng mà lương tri cuối cùng chiến thắng lý trí, nàng đi tới, cũng chìa tay giúp đỡ, thật may là người mình cứu chính là người tốt, không phải là người xấu.

Hạ Anh Đông không khỏi cười mỉa, vẻ mặt cũng dần không phải mỏng, phảng phất bởi vì nàng tán thành quá mức mà thấy không vui. “Chỉ là như vậy đã cảm thấy ta rất tốt, nếu là ta tiếp tục cho các người tiền, chẳng phải là ta được coi là thần?”

Mạc Tử Nhân vốn là giơ lên khoe miệng, lại xụ xuống, bởi vì nàng có thể cảm nhận được hân mãnh liệt phòng bị. “A Đông, ta và người không có bất kỳ quan hệ ích lợi gì, chỉ là đơn thuần cảm thấy người rất tốt, người không cần phải cực đoan như vậy, cũng không phải là tất cả mọi người đối tốt với người cũng là vì ích lợi.”

Hân cực đoan?! Thôi, nói tiếp lại sẽ dính dáng đến chuyện hân không muốn nói đến.

Hoàn cảnh của hắn khá phức tạp, nếu như không lục đục với nhau, không biết hoài nghi người khác, căn bản rất khó sinh tồn được; Cá tính của hắn vốn là cũng không phải hay quát tháo như vậy, chỉ là hoàn cảnh xấu làm cho hắn không thể không đứng ở tiền tuyến tối tăm, cùng nàng vốn ngây thơ đơn thuần nói những thứ này, chỉ sợ nàng không cách nào nhận thức, hắn dứt khoát không nói.

“Ta không hiểu được làm sao người bị thương, bất quá chuyện xã hội đen vốn chính là như vậy, không phải là người chết, chính là người khác chết, chỉ hy vọng sau khi trải qua sự việc lần này, người có thể suy nghĩ thật kỹ, mình là không phải là người thật sự thích hợp đi đường này; Đi nhằm không quan hệ, dùng sức quay trở về vẫn còn có cơ hội, nhưng nếu như tiếp tục đi sai đường, vậy thì thật không có đường rút lui.” Xem ra hắn kì thật cũng không phải rất xấu, nàng lại nói thêm vài câu.

Hạ Anh Đông chớp chớp mắt, đối với tiểu quỷ Mạc Tử Nhân này có chút không cho là đúng, nhưng là cảm nhận nàng nói không sai — nếu hắn có thể sớm một chút nhìn thấu, có lẽ rất nhiều chuyện cũng sẽ khác đi.

Hiện tại có lẽ còn không muộn đi..... Hắn chỉ có thể an ủi mình như vậy.

“Người đói bụng không? Ăn cơm trước. Có đi được không? Có muốn hay không ta đỡ người?”

Hiện tại mới nhớ tới hắn cần người nâng đỡ, quá chậm, Hạ Anh Đông liếc nàng một cái, “Cám ơn, không cần. Ta là người rất có cốt khí, chân chặt đứt sẽ tự bỏ đi, dù cho tay tàn, cũng sẽ lặn đi, tuyệt không khiến người hao tâm tổn trí.” (NN: chị quan tâm thể mà còn làm cao *hứ*)

Về mặt ngây thơ của hắn lập tức chọc nàng nở nụ cười.

Người với người trong lúc đó quả nhiên cần quan hệ tốt, nàng rất may mắn nhớ kỹ lời dặn dò của mẹ, nếu không A Đông vạn nhất thật đã chết rồi, nàng nhất định đau lòng cả đời.

Mạc Tử Nhân xới cơm cho hai người, rồi cùng ngồi xuống, Hạ Anh Đông lúc này chú ý tới nàng ngồi bên cạnh hắn — buổi sáng tốt lành cũng là như vậy, thông thường mà nói, nàng không phải là nên để ý phải cách hắn xa một chút sao?

“Người không ngồi vào đối diện sao?” quay mặt sang nhìn nàng, hắn cũng không thích quanh co lòng vòng hoặc là muốn giấu tâm tình, nói trực tiếp ngược lại tốt hơn.

“Ngồi đây cũng đâu có gì khác biệt?”

“Chúng ta rất thân sao?” Hai người xác thực là nửa đời không quen, hắn cũng không có thói quen có người dựa quá gần vào hắn, đây là tính cách không thay đổi được của hắn.

Mạc Tử Nhân đầu tiên là nhìn hắn một cái, sau đó quay đầu đi mới nói: “Thành thật mà nói, người thật sự bị đánh cực kỳ thảm..... Nếu như muốn ta nhìn mặt người khi ăn cơm, ta sẽ ăn không trôi.” (PP:a tưởng bỏ kìa, hớ hớ, NN: *hớ hớ* ăn quả dưa bỏ to thế ko biết)

Hắn đã trực tiếp như vậy, thì nàng cũng không cần ủy khuất chính mình, dù sao nơi này cũng là nhà nàng a!

Hạ Anh Đông vẫn chưa có cơ hội trông thấy mặt của mình, duy nhất có thể xác định là con mắt trái sưng vô cùng lợi hại, cơ hồ không mở mắt ra được; Má phải còn lại là vừa sờ liền đau nhức, bất quá quan trọng là hắn sống sót, mặc dù hủy dung cũng không sao cả, dù sao hắn vốn là sẽ không để ý tướng mạo, tính mạng mới là trọng yếu. (NN: oa oa anh mờ bị hủy dung là êm ư yêu nữa :>)

“Trông rất thảm sao?” Bình thường người thiện lương cũng sẽ không thẳng thắn như thế

Mạc Tử Nhân cực kỳ nghiêm túc nói: “Ba mẹ người tuyệt đối không nhận ra người”.

Ngoại trừ xanh một khối, tím một khối không nói, nghiêm trọng nhất đúng là con mắt trái kia sưng lớn như quả bóng bàn “U”, làm cho nàng khó có thể tưởng tượng, thì ra là người xác thực có thể bị đánh thành bộ dạng này. (NN: hình dung thôi đã thấy anh thật thảm >>><<<)

“A!” Hạ Anh Đông cổ họng thốt lên một tiếng, tiếp tục ăn cơm, dù iệng rất đau, hắn vẫn phải cố ăn. “Nếu ta đã bị đánh thảm như vậy, người vì cái gì còn dám cứu ta? Người không sợ cứu lầm người sao?”

“Yên tâm, cách vách chính là cục cảnh sát.”

Hạ Anh Đông tức giận hừ lạnh. “Có trăm ngàn loại phương pháp làm cho người ta không nói được lời nào”

Mạc Tử Nhân cup mắt xuống, từ từ nói: “Trước kia ba của ta bị tai nạn xe cộ, lúc ấy nếu không phải gặp gỡ người hảo tâm, ông đã sớm mất mạng, nhưng lúc đó chung quanh đây trị an không tốt, nếu như trên đường thực sự phát sinh tai nạn xe cộ, phần lớn người thà rằng làm như không thấy, thậm chí ngay cả báo cảnh sát cũng không nguyện ý.....”

“Ta liền hỏi vợ chồng kia vì cái gì nguyện ý cứu cha ta? Bọn họ nói thà rằng gặp gỡ tai nạn xe cộ giả, cũng không cần cả đời bị lương tâm khiển trách, cho nên bắt đầu từ khi đó, ta liền tự nói với mình, nếu ta có thể trợ giúp người khác, ta sẽ cố hết sức mình.”

“Cho dù đó là người xấu sao?”

“Nếu quả thật là người xấu, cũng chẳng quan hệ gì”

“Không phải là không quan hệ, người không hề biết tự bảo vệ mình, đừng xem bộ dạng người khác mà lơ là, tốt nhất mang theo một chút vũ tùy thân để phòng thân, biết không?”

“Được.....” Mạc Tử Nhân như một đứa trẻ nhỏ dễ dạy, hết sức chuyên tâm lắng nghe.

Hạ Anh Đông khê nở nụ cười, cầm bát dưa. “Nhanh ăn đi!”

“Được.....” Nàng nháy mắt mấy cái, trộm dò xét thái độ nghiêm túc của Hạ Anh Đông, nhin không được ở đáy lòng cười trộm.

“Người sao không ăn tôm?”

“Ta bị dị ứng tôm cua, không thể ăn được.”

Hắn cảm thán bày tỏ “Thật đáng tiếc, ta lại rất là thích ăn con cua đây!”

“Hôm nay không có con cua, chỉ có trứng tôm, ta bóc cho người ăn.”

Hạ Anh Đông chú ý tới vết thương ở tay phải của nàng, suy tư trong chốc lát, sau mới mở miệng, “Tay bị thương..... Không hồi hận sao?”

Tay Mạc Tử Nhân đang bóc tôm bỗng dừng lại. “Không..... Sao người lại hỏi thế?”

“Cho dù là vì cứu người, phải hy sinh tay phải cũng không quan tâm sao?”

Nàng đưa tay chạm đến vết thương kia, mỗi khi nghĩ lại cũng sẽ làm nàng thất thần, trong lòng tràn đầy nhớ lại như những đợt sóng ủa về “Biết là có khổ sở, dù sao lúc ấy vì thuyết phục, ta chính là tốn một đoạn thời gian rất dài; Có những lúc, ta thậm chí không thể cầm bút viết chữ, nhưng ta chưa bao giờ từng hối hận, dù sao dùng một cái tay để đổi lấy một mạng người, thật sự là quá đáng giá, huống chi nàng đối với ta chính là bằng hữu tốt nhất.”

“Bằng hữu tốt nhất có thể đối với người như vậy sao?”

“Lúc đó tinh thần của nàng không tốt lắm, người nhà của nàng đối với nàng quá mức nghiêm khắc, mọi chuyện đều muốn hoàn mỹ, nàng mới có thể chịu không được áp lực mà muốn tự sát.”

“Vậy cũng không cần phải cắt một vết thương sâu như vậy, vụn nát tay của người thật sự bị phé đi, cũng không có người cùng đồng tình với người.” Hắn nhin không được thay nàng cảm thấy không đáng giá, nếu là đổi thành hắn, hắn tuyệt đối sẽ tìm được biện pháp xử lý vẹn toàn đôi bên.

“Vết thương rất nặng, ta nghĩ nó tượng trưng cho tình nghĩa sâu đậm của nàng..... Cũng bởi vì nàng gặp quyết tâm của ta, mới có thể bỏ đi ý niệm tự sát trong đầu; Nàng khóc nói cho ta biết, nàng không phải thật tâm ghen ghét ta, cũng không muốn tổn thương ta, nàng chỉ là mệt mỏi, muốn tìm lối thoát, nàng kỳ thật cũng hi vọng ta không ngăn cản, để cho nàng trực tiếp nhảy xuống đi! Nhưng ta vẫn làm, nàng không thể lại tiếp tục ích kỷ..... Cho nên, ta chưa bao giờ từng hối hận vì đã cứu nàng.”

“Người thật sự là.....” Hạ Anh Đông nhin không được đưa tay sờ sờ đầu của nàng, động tác này dường như muốn trấn an lại như yêu thương, làm Mạc Tử Nhân kinh ngạc đỏ bừng mặt. “Dù cho chính mình bị thương cũng không sao cả sao?”

“Nếu như, nếu như bị một chút thương có thể đổi lấy làm cho lòng ta thanh thản..... Ta cam tâm tình nguyện.”

Thật là kỳ quái! Nàng rõ ràng biết A Đông chỉ là theo thói quen dùng động tác để diễn tả cảm giác của hần, hần hay sờ đỉnh đầu của nàng cũng chỉ là hành vi quan tâm , vì cái gì lòng của nàng lại có điểm khẩn trương như vậy? Giống như nàng rất thích động tác đó của hần.....

A Đông xác thực không xấu, làm việc cũng không giống là lỗ mãng , thậm chí còn nói ra được một chút đạo lý, giả sử có thể đi lên cùng một quỹ đạo, cũng sẽ có thể cùng nhau đi trên một con đường.

“Vạn nhất bất hạnh mất đi tay, người cũng không tiếc nuôi sao?” Hần lại hỏi, dường như muốn do thám suy nghĩ, nội tâm chân chính của nàng, hoặc như muốn khai thác nàng ở một khía cạnh khác.

“Nếu quả thật là không may mắn..... Cũng là mạng của ta.” Mạc Tử Nhân nhàn nhạt trần thuật, bỗng nhiên tay lại nắm chặt thành quả dầm lộ ra nụ cười.“Bất quá ta sẽ không dễ dàng thỏa hiệp , ta nhất định sẽ tìm được cách khác để có thể vẽ tranh.....Tay phải không thể vẽ, sẽ dùng tay trái; Mất hai tay, cũng có hai chân, cho dù ngay cả chân cũng không còn , ta còn có miệng..... Ta tin tưởng chỉ cần có hi vọng, cũng sẽ không thất bại.” (NN: chị làm êm ngưỡng mộ quá *mắt long lanh*)

Từng chữ từng câu nghe qua thì thật bình thường, nhưng lại bí mật mang theo lực hung hăng đánh trúng tâm của hần.

Quả thật không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài mảnh khảnh của nàng, thật ra nàng còn có ý chí rất kiên cường.....

Hần không biết nên hình dung nàng như thế nào, nàng giống như một bông hoa trắng muốt đơn thuần tùy ý cũng có thể hiểu rõ, nhìn rất tầm thường nhưng có lúc lại thật sự rất kiên nhẫn, tuyệt không dễ dàng khuất phục bởi hoàn cảnh.

Hần không chỉ thưởng thức nàng, còn có chút thích nàng; Nếu như hần chọn con đường bất đồng, bọn họ có thể hay không cũng không có tương lai?

Mạc Tử Nhân đột nhiên ý thức được tự mình nói quá nhiều, vội vàng cầm lấy bát dưa vùi đầu vào ăn.

Thôi, cho dù muốn có tương lai gì , cũng phải chờ hần xử lý xong những thứ chuyện phiền toái này đã, nóng vội chỉ sợ hỏng việc, chờ chuyện này sau khi kết thúc, hần sẽ ngẫm lại nên làm như thế nào.

Sau đó, hai người bình an vô sự tiếp tục ăn cơm, trong lúc khi Mạc Tử Nhân chuẩn bị múc canh, tiếng điện thoại vang lên, cho là có tin tức tốt, nàng ngay cả thìa đều quên để xuống hứng thú vội vã chạy tới nghe điện.

“Mẹ, tìm được ba sao? Khoan đã— người nói cái gì? Cha, cha hần làm sao vậy?!”

Không lường trước được, cuộc điện thoại gọi đến này lại mang đến tin dữ cho nhà bọn họ!

Thìa rơi xuống đất té thành mảnh vụn..... Thanh âm chói tai làm cho hết thấy đều dừng lại.

Mạc Tử Nhân đến nay vẫn nhớ rõ cha từng cười nói muốn dắt tay của nàng nhìn nàng bước lên xe hoa.....

Mất thấy tuần sau chính là sinh nhật của cha, nàng đã nghĩ kỹ muốn như thế nào thay ông tổ chức sinh nhật, vì cái gì..... Vì cái gì mà cha không tranh quyền thế, lại bị cuốn vào bang phái phân tranh mà chịu khổ bị vây đánh tới chết?

Không! Không thể nào.....

Làm sao đây — rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Cha nàng đối đãi với mọi người hiền hòa, cũng không cùng người kết thù kết oán, như thế nào ngày thường vô cơ có quan hệ với xã hội đen?! Xã hội đen như thế nào, làm sao lại tìm tới cha nàng?

“Tiểu Nhân, ba người làm sao vậy?” Hạ Anh Đông gặp Mạc Tử Nhân quỳ trên mặt đất, đi tới ngồi xổm bên người nàng.

Xã hội đen..... Nhà bọn họ chưa bao giờ cùng xã hội đen từng có quan hệ, chỉ ngoại trừ.....

Mạc Tử Nhân chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào Hạ Anh Đông, thanh âm của hắn lộ ra quan tâm, giờ phút này nghe vào tai nàng lại có ý châm chọc — nhà bọn họ duy nhất có liên quan tới xã hội đen, chính là chuyện tối hôm qua nàng cứu A Đông, là vì cứu hắn cho nên mới hại cha nàng sao? (NN: oa oa tỷ đừng nghĩ như vậy mà *lệ tuôn như mưa*)

“Tiểu Nhân, đã xảy ra chuyện gì?” Sắc mặt của nàng thập phần tái nhợt, hắn biết rõ nhất định là đã xảy ra chuyện lớn.

Nét mặt của nàng từ kinh ngạc chuyển thành chán ghét, dùng sức cầm lấy y phục của Hạ Anh Đông, giống như lẩm bẩm tự nói: “Nếu như, nếu như ngày hôm qua ta không cứu người, ba ta sẽ không phải chết đúng không? Có phải hay không bởi vì ta có quan hệ với người mới hại chết ông.... Tại sao là ba của ta? Ông là thiện lương như vậy a! Vì cái gì hết lần này tới lần khác là ông? Người cũng là một phần của bọn chúng đúng không? Nhất định, nhất định là quan hệ của người, mới có thể liên lụy đến ba của ta..... Đều là lỗi của ta, là lỗi của ta! Ta không nên cứu người, ta tại sao phải cứu người?! Ta thật không nên cứu người –”

Thiện lương của nàng bị loạn, ngực đau quá, cả đầu óc hỗn loạn hết cả lên, giống như là bị vật nặng đập vào không cách nào tập trung tinh thần suy tư chuyện gì cả, trực giác của nàng liền nghĩ đến là do mình sai, là nàng lỗ mãng, hại chết cha của mình.

“Tiểu Nhân.....” Hạ Anh Đông cũng rất kinh ngạc, đối mặt với sự chỉ trích của nàng, hắn không phản bác chút nào.

Tay của nàng phát run, đầu ngón tay lạnh buốt, hai tay ôm lấy thân mình, bộ dáng yếu ớt vô lực, làm Hạ Anh Đông trong lòng căng thẳng, không nghĩ nhiều liền ôm chặt nàng.

Có lẽ là vừa rồi đã phát tiết, Mạc Tử Nhân thoáng bình tĩnh trong chốc lát, nhưng sắc mặt vẫn ngưng trọng như cũ: “Vì cái gì ta cứu người, ba ba lại đã xảy ra chuyện? Không phải nói người tốt sẽ có kết quả tốt sao? Nếu thực sự nguy hiểm, ta thà rằng phát sinh ở trên người ta, ba ba vì cái nhà này mà cố gắng như vậy, tại sao là ông..... Tại sao lại là ông?”

Nước mắt rốt cục rơi xuống, dường như đại biểu, nàng đã tiếp nhận sự thật này.

“Thực xin lỗi.....” Hắn nhẹ nói ra ba chữ này, bởi vì nói không nên lời, cũng không biết những từ ngữ an ủi như thế nào, nếu như đem tất cả trách nhiệm, cùng tội lỗi đổ lên người hắn có thể làm cho nàng sống tốt hơn một chút, vậy hắn nguyện ý để nàng trút giận.

Không biết qua bao lâu, Mạc Tử Nhân đã ngừng lại nước mắt: “Ta cầu xin người đi đi..... Chúng ta cũng không muốn dính dáng đến các người như vậy, xin người đi thôi!”

“Tiểu Nhân.....”

“Đi, van cầu người đi! Ta không muốn phải nhìn thấy người nữa!”

“Ít nhất để cho ta đợi đến khi mẹ của người quay trở lại, ta không yên tâm khi để người ở lại một mình, chờ mẹ người vừa về đến, ta lập tức đi ngay.”

Mạc Tử Nhân đẩy hắn ra, đứng dậy trở lại trong phòng, cũng không thèm nhìn hắn một cái; Hạ Anh Đông thở dài một hơi thật sâu, nằm trên mặt đất cũng không nhúc nhích. (NN: đoạn này xúc động rơi lệ *khóc tu tu*)

Hai ngày nay chuyện xảy ra giống như tình tiết ở trong phim, làm hắn trở tay không kịp, cuối cùng cho rằng đã kết thúc, lại dậy lên một lớp cao trào.

Hắn một mặt đau lòng Mạc Tử Nhân, một mặt cũng muốn biết rõ ràng chân tướng, hắn không hiểu cha của nàng như thế nào đột nhiên chọc phải xã hội đen, hắn cũng có nhiều mối quan hệ, khẳng định cũng có thể giúp đỡ một chút.

Tùng Lương Ngọc (mẹ của Mạc Tử Nhân) khi trở về, có hai cảnh sát đi theo sau lưng.

Cảnh sát tìm được cha của Mạc Tử Nhân ở một địa phương vắng vẻ, có người chứng kiến nói rằng thấy hắn bị mấy tên xã hội đen mang đi, cuối cùng bị mấy người kia đánh chết.

Bất quá chứng cứ hiện trường để lại, chỗ đó cũng không phải là hiện trường giết người, cảnh sát còn muốn xâm nhập điều tra, bởi vì tối hôm qua không chỉ có nam chủ nhân Mạc gia bỏ mạng, còn có hai đại bang phái sống mái với nhau, trong đó thế lực lão đại lớn nhất bị phản bội, đến nay tung tích không rõ.

Chuyện huyền não rất lớn, không thể giải quyết lặng lẽ được.

Mạc Tử Nhân không quan tâm đến những tên xã hội đen liều mạng, người chết ta sống như thế nào, nàng chỉ để ý chính là người cha mà nàng yêu nhất vĩnh viễn không cách nào mở mắt ra nữa.

Hai mẹ con không hề khóc rống hoặc chảy nước mắt, chỉ là lẳng lặng nắm tay nhau, thần sắc ngưng trọng.

Hai cảnh sát rất đồng tình với hai mẹ con họ, cũng khẳng định chồng của Từng Lương Ngọc không có quan hệ với xã hội đen, chỉ là hấn chết quá kì lạ, kiểu có lệ hỏi thăm là tất nhiên, nhưng sự việc này gây bi thương cũng là lẽ bình thường.

Sau khi hỏi xong, cảnh sát rời đi Mạc gia, Hạ Anh Đông mới từ gian phòng đi ra, trông thấy mẹ con nàng ngồi ở phòng khách, Mạc Tử Nhân giống như tượng thạch cao, không còn chút sinh khí.

Cái nhà này không có nam chủ nhân, mẹ con các nàng làm như thế nào ứng phó mọi chuyện kế tiếp? Vô luận là không phải là đã bị dính líu tới hấn, hấn ít nhất cũng có thể làm chút gì đó đi? “Bác gái, ta có thể giúp được chuyện gì, xin đừng khách khí.”

Mạc Tử Nhân từ đầu tới đuôi không có nhìn hấn một cái, thủy chung cúi đầu.

Từng Lương Ngọc ngẩng đầu lên, thanh âm vô lực: “A Đông, cảm ơn người, không cần đâu, người hay là cứ về trước đi! Cảnh sát bắt đầu chú ý chuyện này, hiện tại chồng của ta đã chết, chúng ta không muốn lại gặp phải những chuyện khác, cho nên.....” Nói xong lời cuối cùng, nàng có vẻ hơi khó xử.

Hạ Anh Đông nhắm lại hai mắt, phi thường rõ ràng lời nói cùng ý tứ này của Từng Lương Ngọc— cũng đúng, nếu như không có hấn, có lẽ căn bản chuyện này sẽ không làm liên lụy đến người khác..

“Xin lỗi.....” Tạm thời rời đi đối với các nàng sẽ khá hơn. “Bác gái, cảm ơn sự chiếu cố của các người.” Hạ Anh Đông hướng các nàng cúi người chào, sau đó chuẩn bị rời đi.

“A Đông, ta giúp người gọi tắc xi đi!” Từng Lương Ngọc giống như là nghĩ đến cái gì nói.

“Không cần, bộ dáng của ta bây giờ, không có ai nhận ra đâu”

Hạ Anh Đông vừa mới mở cửa ra, đi ra ngoài không bao lâu, Mạc Tử Nhân liền cầm lấy cái mũ đội đầu không nói một câu đuổi theo, nàng đem cái mũ đội vào đầu của hấn, hơn nữa kéo mặt hấn thấp xuống, giúp hấn đeo khẩu trang lên, sau đó đi cùng hấn xuống lầu, đi đến đầu đường.

Nàng liền lẳng lặng cùng hấn.

Hạ Anh Đông từ trong túi tiền móc ra một tờ giấy đặt vào tay của nàng, nghiêm túc dặn dò, “Tiểu Nhân, đây là số điện thoại có thể liên lạc được với ta, có bất kỳ vấn đề gì cũng có thể gọi điện thoại cho ta, mẹ con các người đối với ta mà nói..... Rất quan trọng.”

Nếu như không có các nàng, hấn cho dù chết cũng không có ai phát hiện ra.

Mạc Tử Nhân muốn rút tay lại, lại bị hấn vững vàng chế trụ không tha, cuối cùng đành phải gật đầu.

Biết rõ chính mình nên buông tay, Hạ Anh Đông lại thủy chung không có buông ra, vững vàng nắm lấy tay nàng, hấn đơn giản hiểu rõ tâm tình của mình, chỉ là thời gian này rất không thích hợp, có mấy lời trước mắt hấn không thể nói, nói sớm có lẽ sẽ không có được kết quả, bởi vậy hấn phải vững vàng, chờ hết thảy mọi chuyện kết thúc rồi nói — hấn quyết không thể gây cho các nàng bất kỳ một chút nguy hiểm nào!

Mạc Tử Nhân không hiểu A Đông vì cái gì liên tục dặt tay của nàng, nghe tin cha qua đời, hơn nữa còn chết bằng cách như vậy, tâm tình của nàng, cùng tứ chi đau nhức, nên mới có suy nghĩ như vậy; Cũng bởi vì không tìm được nơi nào thổ lộ, nàng đành phải đem cổ khí này toàn bộ bộc phát trên người hấn, biết rõ không nên, lại không ngăn cản được nàng bị thống (bi thống:bi quan thống khổ à)

Nàng đối với hắn nói ra lời quá đáng như vậy, hắn lại một chút cũng không thêm để ý, thậm chí còn vì nàng mà suy nghĩ, đây càng làm cho nàng vững tin hắn cũng không phải là một người xấu, rất có cơ hội có thể đi trở về con đường chính đạo.

Hơn nữa nhiệt độ trên tay hắn phẳng phát thành một cổ lực lượng cường đại, ổn định lại tâm tình lúc này của nàng, làm nàng tạm thời cũng không muốn buông ra.

Mười phút sau, rốt cục có một chiếc xe tắc xi dừng ở trước mặt bọn họ.

Hạ Anh Đông trước khi lên xe, to gan ôm lấy Mạc Tử Nhân, vỗ vào lưng của nàng. “Cố gắng lên..... Có việc liền gọi cho ta, vô luận khi nào cũng có thể.”

Hiện tại, hắn cái gì cũng không thể nói, càng không thể nói là “Chờ ta trở lại” Hứa hẹn kiểu này, dù sao chính hắn một thân đều là phiền toái, chỉ có thể trước tiên cho nàng an ủi cùng khích lệ.

“Ừ.....” Mạc Tử Nhân khẽ hừ một tiếng, thay hắn đóng cửa xe, đưa mắt nhìn hắn rời đi.

Mà lần từ biệt này, Hạ Anh Đông đúng là ước chừng tốn hai năm thời gian mới tìm trở về cuộc sống của mình, nhưng mà hắn cũng mất đi hành tung của Mạc Tử Nhân.

5. Chương 5

Edit: Ngọc Nhi

Beta: Lãnh Như Sương

Nằm mộng!

Mạc Tử Nhân vẻ mặt mệt mỏi, đang ngồi trên giường đứng dậy, nhìn thoáng qua đồng hồ trên bàn, mới bốn giờ mười phút.

Nàng cho rằng mình đã ngủ thật lâu, ai ngờ mới nằm có mười phút; Hắn là có quan hệ với giấc mơ kia, không nghĩ tới chuyện đã cách lâu như vậy, nàng cũng chỉ mơ thấy chút ít chuyện trước kia –

Cha nàng sau khi qua đời, trong nhà bởi vì kinh tế cùng một số sự việc vất vả khác, làm ẹ con nàng đau đầu suy nghĩ giải quyết vấn đề, về sau lại lục tục có người của hắc đạo tìm tới cửa, bảo là muốn hỗ trợ cái gì đó ẹ con nàng, mặc ẹ con nàng từ chối nhã nhặn như thế nào, đều cự tuyệt không được, cũng bởi vậy dẫn đến hàng xóm nghị luận rối rít, thậm chí hoài nghi mẹ con nàng có quan hệ với hắc đạo; Cuối cùng mẹ con nàng không chịu nổi sự phiền nhiễu kia, rốt cục vào một đêm đã dọn nhà đi.

Nháy mắt đã năm năm, nàng trở nên thành thực rất nhiều, nhưng bất đắc dĩ chính là, cá tính dễ dàng xấu hổ như xưa không thay đổi, chỉ cần gặp gỡ người làm nàng khấn trương, nàng như xưa sẽ nói lắp.

Cha qua đời đau xót từ từ phai nhạt, nàng cũng chưa từng liên lạc qua với A Đông, bởi vì nàng cảm thấy không cần thiết — bọn họ cuối cùng là hai người ở hai thế giới khác nhau, có gặp mặt cũng chỉ mang lại phiền toái.

Ngẫu nhiên nàng nhớ lại, nhớ tới người kia tuy mặt mũi bên phải bị đánh bầm dập, con mắt trái sưng thành hình quả bóng bàn lớn, hắn chỉ còn lại mắt phải trong suốt; Nàng sẽ cứu hắn coi như là duyên phận, bởi vậy nàng rất hi vọng hắn có thể đi trên con đường chính nghĩa, hi vọng hắn hết thấy mạnh khỏe..... Về phần từng có làm quá việc gì, đã là chuyện đã qua.

Nếu đã không ngủ được, Mạc Tử Nhân chuẩn bị đứng dậy giặt quần áo, lúc này điện thoại di động vang lên, là một con số xa lạ; Tại lúc bắt máy, nàng hoàn toàn không nghĩ tới sẽ là Hạ Lập Dương gọi tới.

“Làm sao người biết số di động của ta?” Hạ Lập Dương cũng không rầy rà, trực tiếp đi vào chủ đề. “Muốn biết số điện thoại di động của người cũng không khó khăn, bất quá kế tiếp phải nói chuyện không biết người

có hay không ý tứ — ta nghe nói người thời gian trước liên tục không tìm được việc làm, cho nên muốn giúp người giới thiệu một công việc tốt.”

Ha ha, anh họ dám quấy nhiễu hẳn đi du lịch vòng quanh thế giới, hẳn tìm bạn gái của anh họ ra tay.

“Cám ơn người, ta đã tìm được công việc.” Hạ Lập Dương quả nhiên là người tốt, lại sẽ nhiệt tâm như vậy. (NN: tốt á *cười zan *, chị đúng là người đơn thuần a)

“Nhanh như vậy, công việc gì?” Cái gì? Hẳn chậm một bước? Thật là làm cho hẳn tức chết mà.

“Dạy học ở phòng vẽ tranh .”

Hẳn suy nghĩ một chút, “Vậy hẳn là buổi tối mới có thể đi dạy đi?”

“Ừ, buổi tối bảy giờ mới lên khóa.”

“Thật tốt quá!” Thật may là trời không tuyệt đường người, hẳn còn có cơ hội. “Người có nghĩ đến ban ngày tìm thêm một công việc khác không ? Thời gian không lâu, đại khái hai tháng có thể kết thúc, tiền lương rất cao đó!”

“Là công việc gì?” Nàng tò mò hỏi.

Đồng thời nàng cũng phát giác được một sự kiện — dĩ vãng trông thấy Hạ Lập Dương, hoặc là nghe thấy thanh âm của hẳn, tim của nàng đập cũng sẽ vô ý thức nhanh hơn, nhưng lần này không chỉ có không có tình huống như vậy, thậm chí nàng cũng không lại nói lắp.

“Giúp một gian nhà hàng sắp khai trương vẽ bích họa (*), đang lúc nhà hàng kia dự tính ba tháng sau sẽ phải khai trương, cho nên muốn trong hai tháng vẽ xong, tiền lương là.....” Hạ Lập Dương nói một cái làm cho Mạc Tử Nhân cơ hồ nghẹn họng nhìn trân trối con số. “Vốn là ta muốn nhận công việc này, bất quá ta tạm thời có chuyện gấp rút khác, ta tin tưởng người có thể đảm nhiệm.”

(*bích họa:Bích là tường ; họa là tranh , vẽ . Vậy bích họa nghĩa là tranh vẽ thẳng lên trên tường.)

Mạc Tử Nhân tâm động, dù sao phần tiền lương kia xác thực rất lớn, có thể nàng vẫn có bản khoản. “Đúng là đối phương là tìm người đến vẽ bức tranh, do ta tiếp nhận công việc của người, có thể hay không không tốt lắm?”

“Người yên tâm, ta đề cử người tuyệt đối có danh tiếng, nếu như người đáp ứng, như thế này liền đến đó, ông chủ đúng lúc đang ở đó, có thể lập tức phỏng vấn, như thế nào?” Hạ Lập Dương vì cuộc hành trình vòng quanh trái đất của mình, rất cố gắng thuyết phục. “Công việc này thật sự rất tuyệt, người tuyệt sẽ không thua thiệt! Hơn nữa nếu phối hợp tốt, nói không chừng còn có cơ hội lần sau .”

Đối với công việc này có điểm động tâm, Mạc Tử Nhân lại đột nhiên nghĩ đến có việc hỏi Hạ Lập Dương. “Cái kia..... Có chuyện không biết có thể hay không hỏi người?”

“Hỏi a!” Hẳn sáng khoái trả lời.

“Về anh họ của người..... Người cảm thấy hẳn đến tột cùng là một người như thế nào ?” Nàng đối với người xa lạ tâm luôn luôn bất an .

Hạ Lập Dương nghi hoặc hỏi: “Người không phải là thích hẳn mới hướng hẳn tỏ tình à? Như thế nào không hiểu biết về hẳn?”

Ách..... Đây nên giải thích thế nào mới thỏa đáng? “Ta, ta.....” Xong đời, lúc này nàng không phải là nói lắp, mà căn bản là nói không được nữa.

Hạ Lập Dương cho rằng nàng là thẹn thùng không dám nói, bên cạnh thử thay nàng giải trừ lúng túng. “Ta biết rõ, người yêu thích anh họ của ta, đương nhiên sẽ muốn biết càng nhiều về anh ấy; Người yên tâm, anh họ của ta thật sự rất tốt, có lẽ trước kia từng đi nhầm đường lạc lối, nhưng bây giờ đã quay lại trở thành một người tốt, ngoại trừ ngẫu nhiên sẽ hút thuốc, uống ly rượu, hẳn không đánh bài, không đi nơi thanh sắc (cái này thì dễ hiểu nha, nơi thanh sắc ai cũng biết không cần phải giải thích nữa ha ^^) , trọng yếu hơn là, hẳn đối với nữ nhân đều giữ một khoảng cách, trên thực tế ta cũng chưa từng thấy hẳn kết giao với bạn gái .”

Có lần hắn còn hoài nghi anh họ có hay không có vấn đề, bây giờ nhìn thấy anh họ rất cực động tâm như những người bình thường, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. (NN: *hồ hồ* seo lại nghĩ soái ca của em thế :>)

“Hắn không có quen bạn gái?” thật không thể tưởng tượng nổi, rõ ràng là nam nhân xuất sắc như vậy, không phải sao?

“Ta là nghe ta cha đã nói qua, đã từng có một lần anh họ ta gặp nạn, có một cô gái cứu hắn, đúng là về sau cô gái kia cũng rời đi hắn, không biết có phải hay không nguyên nhân vì như vậy, nhưng ta phát hiện từ khi sự việc đó xảy ra, hắn liền thật sự không có qua lại với bất kì cô gái nào” (NN: hự anh thật chung tình mãi mà không quên được chị, ta càng ngày càng thích anh này)

Thì ra là Hạ Anh Đông có thích một người, chỉ là giống như cùng nàng tưởng tượng hoàn toàn khác nhau — không nghĩ tới hắn lại là người chung tình như vậy?

“Cho nên người cứ việc yên tâm cùng hắn cùng một chỗ, tuyệt sẽ không có người nào đó đến phá hư Ta nghĩ trên thực tế cũng sẽ không có người dám tới phá hư đâu..... với cá tính như vậy của anh họ, như thế nào lại sẽ có cô gái đáng yêu thích hắn, thật là làm cho ta khó có thể tưởng tượng; Đúng rồi, người là ở nơi nào biết anh họ của ta?” Hắn đối với việc này cảm thấy hiếu kỳ, hết lần này tới lần khác anh họ nói năng thận trọng, hại hắn hoàn toàn hỏi không ra một chút tin tức gì.

Ách..... Lại một vấn đề khó có thể trả lời, nàng cảm thấy thật phiền não — hiện tại nàng đã là đâm lao phải theo lao, căn bản không dám mở miệng nói thật!

Đối với Hạ Anh Đông nói thật là một chuyện, đối với Hạ Lập Dương nói thật lại là một chuyện khác, dù sao người trong lòng nàng là Hạ Lập Dương, nếu để cho hắn biết rõ nàng tỏ tình sai người, chẳng phải là rất mất mặt sao!

Mặc dù hiện tại nàng không hề cảm thấy buồn bực ảo não, nhưng loại chuyện ô long này, tốt nhất là không cần phải quá nhiều người biết đến, như thế tốt hơn .

Hạ Lập Dương lại lầm tưởng Mạc Tử Nhân là thẹn thùng không muốn nói, dù sao hắn và nàng không thân quen, chỉ biết nàng và hắn đều là bạn học — nàng tựa hồ thật sự rất thẹn thùng, nàng không giỏi giao tiếp, nhưng nàng lại sẽ thích anh họ của hắn như vậy, quả thực làm hắn không thể tưởng tượng nổi!

Bất quá tình yêu không phải là một sự việc tầm thường, một khi tới thời điểm, đúng là ngăn cản cũng không ngăn được .

“Đừng suy nghĩ về lời của ta nữa, các người vui vẻ là trọng yếu nhất. Đúng rồi, công việc này người nguyện ý tiếp nhận không? Được rồi! Ta lại len lén nói cho người biết, công việc này ngoại trừ tiền lương mê người ra, điểm trọng yếu nhất là, người có lẽ có thể cùng anh họ của ta làm việc với nhau!”

Mạc Tử Nhân kinh ngạc hỏi:“Người nói cái gì?”

Con cá quả nhiên mắc câu rồi. “Quán đó là của anh họ ta, cho nên hắn rất có thể sẽ thường xuyên đến đó, các người đúng lúc có thể thừa cơ hội bồi dưỡng một chút tình cảm, ta đây đúng là đang giúp các người đó!”

Nhưng thật ra là cá giúp nước hay nước giúp cá — hắn giúp bọn họ tăng tiến tình cảm, nàng giúp hắn có thể đi du lịch vòng quanh thế giới. “Đây chính là cho người cơ hội tốt để thâm nhập hiểu rõ anh họ của ta hơn !”

Hiểu rõ Hạ Anh Đông hơn..... Mạc Tử Nhân kỳ thật cảm thấy thập phần hoang mang.

Mới đầu, nàng cự tuyệt Hạ Anh Đông, nhưng hắn vẫn cố ý muốn theo đuổi, mặc dù căn bản không có động tác tiếp theo..... Đã như vậy, bọn họ không phải là nên đi trở về quan hệ đường thẳng song song như lúc trước, không cần bất quá phải có quan hệ gì đó với nhau hay sao?

Trực giác nói cho nàng làm như vậy là chính xác nhất, hết lần này tới lần khác..... Đáy lòng vẫn nhớ kỹ đêm đó tại trước cửa nhà hàng “Lá liễu” hắn ôm — cái ôm kia rất nhẹ, lại làm cho nàng khó có thể quên.

Nàng thích Hạ Lập Dương dài đến bốn năm, nhanh như vậy liền “Thay lòng”, tựa hồ rất không thể nào nói nổi, đáng tiếc Anh Đông hành động mập mờ không rõ, lại làm nàng cảm thấy rất do dự, nếu như có thể

chán ghét hẳn, nàng cũng sẽ không có những tâm tư phức tạp như thế này, hết lần này tới lần khác nàng cũng không cách nào chán ghét hẳn được, thực không xong!

Hạ Lập Dương chậm chạp đợi không được Mạc Tử Nhân trả lời, lại thuyết phục, “Như thế nào? Người có thể hay không tới đây?”

Chẳng bằng bạo gan tin tưởng trực giác của người một lần, thích liền thích, chán ghét liền chán ghét, nàng chợt nhớ tới lời của Tô Phân – muốn nàng thử một lần sao ?

“Tốt, xin người nói cho ta biết địa chỉ.”

Tốt, nàng bạo gan thử một lần! Ít nhất tiền lương cũng không tệ – nàng tự nói như vậy với chính mình.

Mạc Tử Nhân vốn cho là “Cái hẻm nhỏ” hẳn là tọa lạc ở nơi đông đúc, không nghĩ tới nhưng lại ở trong hẻm nhỏ bí mật lại yên tĩnh, bằng hiệu cũng không thấy được, nếu không có người chỉ dẫn, chỉ sợ không cẩn thận sẽ không tìm thấy quán này.

Trong quán không gian không lớn, nhiều lắm là chỉ dung nạp được mười mấy khách nhân, trong tiệm thiết bị bố trí cũng tương đối thoải mái, phẳng phất là y theo nguyên trạng phòng ở, có một loại hương vị cổ xưa; Hơn nữa nói cũng kỳ quái, nàng đối với này đang lúc nhìn lên tên quán lại có loại cảm giác quen thuộc — giống như nàng từng ở nơi nào nghe qua.....

“Đây là quán của anh họ ta.” Hạ Lập Dương dẫn Mạc Tử Nhân rất nhanh đi hết một vòng trong quán. “Kỳ thật hẳn mở ra không ít quán, hẳn rất thích ăn, hẳn cũng có bằng cấp nấu ăn, bất quá mấy quán khác đều vền vền cũng chỉ là cung cấp ý kiến, cũng không tự mình xuống bếp, chỉ có quán này là hẳn chuẩn bị chính mình đảm đương chức vụ đầu bếp, cũng chỉ chiêu đãi hữu duyên khách nhân.” (khách nhân có duyên)

“Ai! Vị trí tại địa phương vắng vẻ như vậy, thực tại không hiểu được hữu duyên khách nhân sẽ ở đâu mà đến; Bất quá hẳn cao hứng là tốt rồi, người ngoài nói gì cũng không quan trọng đúng không?” Hẳn quay đầu lại vừa hỏi.

Mạc Tử Nhân gật đầu đồng ý

“Lập Dương, người cuối cùng cũng xuất hiện, người không xuất hiện nữa, ta không biết phải làm thế nào.....” Trình Diệu Ngang mặt mũi sốt ruột đi lại phía họ, trông thấy Mạc Tử Nhân xa lạ , “Vị này là?”

“Nàng là bạn học của ta, gọi là Mạc Tử Nhân, là tới thay thế ta vẽ bích hoạ .”

“Ông chủ đồng ý sao?” ông chủ nếu đồng ý, hẳn cũng sẽ không có bất kỳ ý kiến gì.

Hạ Lập Dương một tay khoác lên trên vai của nàng, rất có tự tin trả lời, “Yên tâm, hẳn chắc chắn sẽ đồng ý!”

Đối với loại động tác thân mật này, Mạc Tử Nhân nhin không được nhìn hẳn một cái.

Trình Diệu Ngang hồ nghi nhìn nụ cười của hẳn, có điểm nhìn không ra được đầu mối – ông chủ mặc dù không bắt bẻ, nhưng từ địa điểm đến bên trong thiết kế của quán này đều do ông chủ đích thân xử lý, sẽ không biết tiểu nữ sinh này có hay không có thể phù hợp với mong đợi của ông chủ. “Hi vọng như thế, nếu không người cũng đừng nghĩ đi du lịch.”

“Anh họ ta đâu?”

“Hẳn có việc, tối nay mới có thể tới đây.”

“Cái gì? Hẳn đáp ứng ta rất nhanh sẽ tới, ta cùng bằng hữu đã hẹn rồi là muốn gặp mặt hẳn.....” Hạ Lập Dương nhìn Mạc Tử Nhân, lại nhìn Trình Diệu Ngang một chút , “Diệu Ngang, bạn học ta liền phiên toái người chiếu cố một tý.”

Trình Diệu Ngang vừa nghe nhắc đến chính mình, vội vàng nói: “Lập Dương, người hay là lưu lại chính mình xử lý, nếu không có một vạn nhất chuyện gì xảy ra, ông chủ sẽ đem người bắt trở về.”

“Người yên tâm, đó là không có khả năng! Tử Nhân nhất định sẽ hợp ý của hẳn, đúng không?” Hẳn hỏi Mạc Tử Nhân, nàng lại ngơ ngác là không biết nên phản ứng như thế nào.

Nàng cũng không phải Hạ Anh Đông, như thế nào biết rõ hẳn có thể hay không hài lòng. “Người không ở lại đây sao?” Nàng kỳ thật cũng có chút lo lắng.

“Yên tâm, ta cam đoan tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì; Tử Nhân, người cứ đợi ở chỗ này chờ ta đi tìm anh họ về; Diệu Ngang đã làm phiền người, có việc nhớ gọi điện cho ta, hẹn gặp lại.” Hạ Lập Dương từ trước đến nay phi thường có hành động nhanh, vừa nói xong, người cũng rời đi, lưu lại hai người kinh ngạc nhìn nhau.

Việc đã đến nước này, Trình Diệu Ngang chỉ có thể không thể không tiếp nhận. “Mạc tiểu thư, ta tên là Trình Diệu Ngang, anh họ của Lập Dương cũng là ông chủ của ta, cho nên phiền toái người xin chờ một chút; Ông chủ phi thường coi trọng quán này, chúng ta nhất định phải chờ hẳn tự mình tới đây giải thích rõ mới được, hẳn chậm nhất là trong vòng 20 phút sẽ tới, người không có việc gì vội chứ?”

Mạc Tử Nhân lắc lắc đầu. “Không có.”

Hạ Lập Dương đem nàng ở tại chỗ này tiếp xúc cùng một nam nhân xa lạ, điều này làm cho nàng có chút khấn trương, thật may là Trình Diệu Ngang cười rộ lên rất ôn nhu, hơn nữa nơi này là quán của Hạ Anh Đông, chẳng biết tại sao, giống như biết rõ đây là quán của hẳn, dường như lại có thể làm cho nàng cảm thấy an tâm.

“Đúng rồi, ta trước hướng người giới thiệu một chút, công việc ở đây thời gian rất eo hẹp, chỉ cần trong thời gian hạn chế hoàn thành là tốt rồi, hơn nữa tiền lương tính theo ngày, Lập Dương có đề cập qua về tiền lương với người không? Có vấn đề gì hay không?”

“Ta không thành vấn đề.” Mặc dù nàng rất quan tâm tới tiền lương, nhưng càng hấp dẫn nàng là Hạ Anh Đông có ở trong quán, có một loại cảm giác làm cho nàng phi thường hoài niệm.

Điện thoại di động của Trình Diệu Ngang vang lên. “Xin lỗi, Mạc tiểu thư, ta trước nghe điện thoại.” Cầm lấy điện thoại di động đi ra ngoài.

Mạc Tử Nhân thì đứng tại chỗ này, bắt đầu quan sát khắp nơi – lúc này phong cách của “Cái hẻm nhỏ” hiện ra rất thuần phác, nàng càng xem càng thích, nhưng nàng cảm thấy nơi này cùng Hạ Anh Đông khác xa nhau, nàng tổng cộng gặp qua hẳn ba lần, mỗi lần hẳn đều làm cho nàng cảm thấy ấn tượng khắc sâu, điều này làm cho nàng càng khó tưởng tượng hẳn sẽ vui ở trong quán này làm đầu bếp bận rộn! (NN:từ ông chủ thành đầu bếp á, ôi soái ca của em *khóc gào*)

Nàng cảm thấy hẳn dường như thích hợp làm quản lý một nhà hàng lớn như “Lá liễu” vậy. Hơn nữa hẳn dường như thích hợp với ra lệnh hơn, mà không phải là người chấp hành mệnh lệnh.

Rắc một tiếng, Mạc Tử Nhân nghe thấy có tiếng người mở cửa, cho là Trình Diệu Ngang, “Trình tiên sinh, xin hỏi người biết vì cái gì mà quán này được gọi là ‘Cái hẻm nhỏ’ không?”

Tiếng bước chân chậm rãi đến gần, đồng thời bay tới một làn hơi thở quen thuộc.

“Thứ nhất, vị trí của quán này ở tại trong hẻm nhỏ, cho nên đặt tên là ‘Cái hẻm nhỏ’; Thứ hai, ta cảm thấy được ‘Cái hẻm nhỏ’ làm cho người ta có một loại cảm giác thân thiết lại ấm áp, là chỉ có bằng hữu mới biết chỗ, ta vẫn luôn muốn mở một gian chỉ có thể chiêu đãi người hữu duyên với quán nhỏ.”

“Ta không cầu quán này có thanh danh lan truyền lớn, chỉ hy vọng mỗi một khách nhân vào trong quán đều có thể mang theo nụ cười vừa lòng thỏa mãn rời đi, vô luận là bằng hữu tụ hội hoặc là khách nhân sau khi tan việc muốn tìm chỗ ngồi một chút, ‘Cái hẻm nhỏ’ cũng sẽ thập phần hoan nghênh.”

Mạc Tử Nhân không nghĩ tới lại sẽ nghe thấy ông chủ tự mình giải thích ý nghĩa của quán này, điều này làm cho nàng sợ hết hồn, trái tim thỉnh thoảng nháy cực kỳ mau, liền vội vàng quay đầu lại.

Kể từ sau lần trước tại “Lá liễu” nhìn thấy hẳn, bọn họ đã có một tuần lễ không gặp.

Rõ ràng không có gì thay đổi, nàng lại cảm thấy mỗi một lần nhìn thấy, hình dáng của Hạ Anh Đông liền trở nên càng lúc càng rõ ràng, giống như rốt cuộc khó có thể quên được.

“Xin chào.” Nàng sợ hãi chào hỏi.

“Làm sao người lại ở chỗ này?” em họ nói muốn cho hẳn ngạc nhiên mừng rỡ, nguyên lai là chỉ nàng sao?

“Cái kia..... Xin chào! Ta là Hạ Lập Dương tìm đến giúp, giúp hần vẽ bích họa, mặc dù ta không có kinh nghiệm, năng lực cũng so ra kém hần, nhưng là ta sẽ cố gắng thử một chút, tuyệt không làm cho người thất vọng.” hiển nhiên đã quên mục đích chính mình tới đây, Mạc Tử Nhân vội vàng thay mình giải thích.

Hạ Anh Đông thật bất ngờ khi nhìn thấy Mạc Tử Nhân đứng ở trong quán, này ngoài ý muốn quả nhiên như em họ hần đã nói — một chút cũng sẽ không làm hần thất vọng!

Quán này ý tưởng lúc ban đầu chính là kết hợp kỳ vọng của hần cùng cảm giác của nàng mà thiết kế, hôm nay nàng đến vẽ bích họa, hần quả thực là cầu cũng không được. “Cái chìa khóa này cho người, người có rảnh tới vẽ bích họa là tốt rồi, không vội.”

Không vội?

“Không phải nói muốn trong hai tháng bức tranh phải được hoàn thành sao?” Nàng đã bắt đầu tiến vào chuẩn bị trạng thái chiến đấu nói.

“Đó là yêu cầu đối với Lập Dương, nếu không hần có thể cho ta họa lên một năm bức tranh cũng còn chưa vẽ xong!”

“Kia..... Xin hỏi muốn ta vẽ bức tranh theo đề tài gì?”

“Không cần ỉnh áp lực, người muốn vẽ bức tranh thành cái gì cũng có thể, do người tự mình phát huy.”

Tự do phát huy? Hạ Lập Dương không phải nói Hạ Anh Đông có hạn định muốn vẽ cái gì, như thế nào hiện tại lại sửa lại?

Vừa không có thời gian hạn chế, lại không hạn chế nội dung vẽ, trong lúc đó, nàng cảm thấy phần công việc này tựa hồ thật tốt quá, tốt đến làm cho nàng có điểm không dám tin vào vận may của mình. “Xin hỏi..... Công việc này thật sự muốn giao cho ta sao?” Nhìn chiếc chìa khóa trên tay, nàng có chút không cách nào xác định được.

“Ta chỉ hỏi người đối với mình có lòng tin sao?”

“Có.” Hạ Anh Đông ánh mắt có mị lực hấp dẫn người, làm cho nàng cơ hồ không cách nào dời đi tầm mắt.

“Có là tốt rồi, ta cũng có lòng tin người có thể làm được, để cho ta hài lòng.”

“Nếu Hạ tiên sinh đã nói như vậy, ta, ta nhất định sẽ càng cố gắng!” Mạc Tử Nhân luống cuống, vội vàng hít sâu ổn định lại tâm tư — không được! Nàng không thể quá khẩn trương, nếu không lại sẽ nói lắp.

“Người lại đã quên, bảo ta Anh Đông.”

Nàng giương mắt hỏi: “Người vẫn không chịu nói chúng ta là đã gặp nhau ở nơi nào sao?” Nàng hao hết tâm tư chính là không nghĩ ra bất kỳ kỳ dấu vết để lại.

Hạ Anh Đông nhẹ nhàng mỉm cười, “Người từ từ suy nghĩ, không vội, dù cho không thể nghĩ được cũng không sao cả.” Dù sao hần đã sớm dự định bắt đầu lại từ đầu, dù sao tình huống lúc đó thực tại không tốt đẹp lắm, đã quên cũng tốt.

Mạc Tử Nhân kỳ thật rất gấp, nàng rất muốn biết rõ ràng hết thảy mọi việc, bắt đắ dĩ Hạ Anh Đông không có nói rõ ràng dự định, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nàng xuất ra máy tính xách tay chuẩn bị ghi nhớ trọng điểm. “Vậy ta có thể hỏi chút ít vấn đề sao? Là có liên quan đến quán này, bởi vì..... Ta phải hiểu rõ người hơn, mới có thể biết rõ người muốn cảm giác gì.”

Vừa rồi khi nghe xong hần miêu tả về quán này, nàng đã nắm được một chút sơ bộ cấu trúc, mà là lần đầu tiên có người như vậy tín nhiệm nàng, nàng không cố gắng cũng không được.

“Người nghĩ hỏi cái gì cứ việc hỏi.” Vốn là vẫn còn một đồng chuyện vặt cần phải xử lý, Lập Dương lập tức muốn hần tới đây một chuyện, hần cảm thấy có chút không vui, bất quá sau khi nhìn thấy nàng, cả người rất nhanh liền buông lỏng — hần quả nhiên là chỉ ở trước mặt nàng mới có thể chân chính buông lỏng xuống.

“Vì cái gì người nghĩ sẽ mở một quán như vậy?”

Nếu như thắng muốn bằng sức một mình đến duy trì quán này, hẳn không thể giống như trước ăn mặc tây trang thắng thơm được nữa, có lẽ Hạ Anh Đông cũng không để ý quá đến khí phách hình tượng cho lắm, nhưng bận rộn không thôi với một quán nhỏ thật sự là hẳn muốn sao? Nàng muốn hỏi rõ ràng ý tưởng chân chính trong lòng hẳn.

“Ta nghĩ muốn đảm đương vị trí đầu bếp, muốn vì người trong lòng ta mà xuống bếp, cho nên nơi này là bước đầu tiên thực hiện mơ ước của ta..... Ta đã từng cùng người nào đó từng có ước định, mặc dù chỉ là ta đơn phương, nhưng ta nghĩ làm xong sẽ làm cho nàng cảm thấy ngạc nhiên, ta không muốn làm cho nàng..... Thất vọng.” Hẳn nhìn nàng nói, trong ánh mắt truyền đạt chân tình không cần nói ra. (NN:oa..oa càng ngày càng yêu An Đông ca mới chết chứ :”>)

Hẳn xác thực chưa từng ở ngay trước Mạc Tử Nhân ước định, chỉ là sau khi rời đi, nghĩ tới nàng, nghĩ tới chính mình, sau đó trước mắt từ từ hiện ra một cảnh tượng tuyệt vời, bên trong có hẳn, cũng có..... Nàng.

“Thì ra là như vậy.....” Nguyên lai là vì người khác, nàng đoán rằng người đó hẳn là nữ, chính là hẳn từng thích qua người con gái kia; Ánh mắt của nàng bỗng nhiên buồn bã, cần cần môi dưới. “Như vậy rất tốt, ta cảm thấy được có mơ ước thật là rất tuyệt! Tin tưởng cô bé kia sau khi biết nhất định sẽ cảm động.”

“Người sẽ cảm động sao?”

Di?! Làm sao đột nhiên hỏi nàng? “Ách..... Cái kia..... Ta, ta cũng vậy, sẽ cảm thấy rất cảm động.” Nàng đã không ở trước mặt Hạ Lập Dương nói lắp, như thế nào lại cùng Hạ Anh Đông trước mặt nói chuyện chậm nửa nhịp?

“Cám ơn người.”

“Không khách khí.....” Di? Hẳn tại sao phải nói cảm ơn với nàng ?

“Bất quá cảm giác của ta không trọng yếu, tôi trọng yếu nhất vẫn là cảm giác của người, ta hi vọng người là thích thú, cho nên nơi này hoàn toàn muốn dùng cảm giác của người là chính, ta giao toàn quyền cho người chịu trách nhiệm, không cần hỏi qua ý kiến của ta.”

“Ách..... Tốt.” lời nói tín nhiệm của hẳn cho nàng khích lệ rất lớn .

Hai người ở trong quán tham quan thêm một vòng, hai bên trao đổi lấy ý kiến, mà ngay cả khi Trình Diệu Ngang ly khai cũng không biết; Cho đến khi bên ngoài sắc trời đã tối, Mạc Tử Nhân mới nhớ tới như thế này còn muốn đi làm.

“Đã sáu giờ , ta phải đi làm.”

“Đi làm? Người tìm được công việc gì? Ban ngày tới nơi này vẽ tranh, buổi tối còn muốn đi làm, sẽ có quá mệt không?”

“Là công việc ở phòng vẽ tranh, hai việc này đều là công việc ta thích, tuyệt không mệt mỏi, ta sẽ thích thú.” Nàng nhớ rõ Hạ Anh Đông chính là hi vọng nàng có thể thích thú.

“Vậy là tốt rồi, ta dẫn người đi ăn cơm, đưa người đến chỗ làm thêm.” Hẳn một mặt đi ra ngoài, một mặt nói.

“Ách..... Không cần làm phiền, tự ta có thể đi được, cảm ơn ý tốt của người”

“Không quan hệ, hướng chỉ là ta làm trễ nải người lâu như vậy, rất cần phải làm như vậy, trừ phi người muốn cho ta cảm thấy áy náy?”

Ách..... Nàng nào dám làm cho ông chủ của nàng cảm thấy áy náy? Đành phải ngoan ngoãn đồng ý.

Hai người tới cửa sảnh thiết kế theo kiểu Italy, vừa nhìn cũng biết phải đăng ký trước mới được vào, điều này làm cho nàng nhớ tới tình huống lần trước tại “Lá liễu”, không khỏi lùi bước, nàng cần cần môi dưới, “Cái kia..... Anh Đông.” Nhớ kỹ hẳn muốn nàng gọi tên hẳn, miễn cho lại bị uốn nắn.

“Ta hiện tại trong tay không có nhiều tiền lắm để ăn ở một nơi sang trọng như vậy.” Nàng thử trước đem hẳn coi như bằng hữu, đối với hẳn nói thật, mà không muốn cảm thấy bị mất mặt- trên thực tế, tại trước mặt Hạ Anh Đông nàng đại khái cũng chẳng mất mặt gì.

Hạ Anh Đông đầu tiên là yên lặng mấy giây, về sau mới nói: “Lần này ta trước hết mời người, lần sau đổi lại người mời ta, đi thôi!” Nói xong, trực tiếp dắt tay của nàng đi vào, không để cho nàng có bất kì cơ hội từ chối nhã nhặn nào.

Hắn có chút bá đạo, có chút tùy hứng, nàng lại chỉ cảm thấy lòng bàn tay của hắn rất lớn, thật ấm áp, kết quả lại đã quên kháng nghị hắn thay thế nàng quyết định chuyện như vậy.

“Nhà người..... Ở đâu?” trong thời gian chờ thức ăn được mang lên, Hạ Anh Đông cũng không lãng phí thời gian tiến hành điều tra gia cảnh của nàng

“Ta bây giờ ở cùng tiểu lộ nện .”

“Không, ta là hỏi nhà của người ở đâu?”

“Ở khu đô thị mới.”

“Trong nhà còn có người nào?” Dù cho rõ ràng trong nhà của nàng có người nào, hắn biết rõ còn cố hỏi.

“Mẹ ta.”

Hỏi đến đây là tốt rồi, Hạ Anh Đông không có truy vấn vì sao nàng không đề cập tới chuyện của cha nàng, hắn cũng không muốn chạm đến chuyện thương tâm của nàng. “Bác gái thân thể có khỏe không?”

Bình thường vấn đề tiếp theo cũng đang trên đường sẽ dừng lại, Mạc Tử Nhân lập tức cảm thấy hắn rất hiểu lòng người—hắn không có gan hỏi đến cùng!

Kỳ thật cho dù hắn tiếp tục hỏi tiếp cũng không sao, dù sao chuyện đã qua năm năm rồi, nàng dù đau xót thế nào, cũng nên để xuống; Có thể hắn rất tốt, không có lại truy vấn nữa.

“Cũng không tệ lắm, người cũng đi tập thể dục đều đặn, cho nên thân thể so với trước kia khá hơn nhiều.” Nhớ tới mẹ một mình ở tại khu đô thị mới, nàng liền hận không thể nhanh lên dồn đủ tiền đưa mẹ lên ở cùng nàng .

“Người có thường trở về thăm người không?”

“Ta mỗi lần lễ bái cũng sẽ trở về, người còn muốn ta tiết kiệm một chút, không cần phải mỗi lần đều trở về; Đúng rồi, cha mẹ của người ở đâu?” Không phải là căn cứ vào trả lễ hỏi thăm lại, nàng là thật sự nghĩ muốn hiểu rõ Hạ Anh Đông, mới có thể hỏi như thế .

“Bọn họ đều đã qua đời.” Hắn nhàn nhạt nói

Mạc Tử Nhân tự giác biết mình đã hỏi sai vấn đề rồi, ảo não rũ mắt tiếp xuống . “Xin lỗi.....”

“Đó là chuyện thật lâu trước đây rồi, đã biến thành quá khứ của ta, ngẫu nhiên nhớ tới lúc tuy sẽ có tiếc nuối, nhưng ta rất cố gắng còn sống không để cho bọn họ lo lắng, vậy cũng là đã hiểu hết đạo đi.....”

“Ta tin tưởng ba mẹ của người nếu biết rõ người thành đạt như bây giờ, nhất định sẽ thay người cảm thấy cao hứng .”

Đúng lúc, phục vụ sinh đem bữa ăn bưng lên bàn, hai người bắt đầu dùng cơm; Sau đó Hạ Anh Đông đứng giờ đưa nàng tới phòng vẽ tranh.

“Anh, Anh Đông, hôm nay cảm ơn người.” Không chỉ có làm cho nàng có một công việc tốt hơn những gì Hạ Lập Dương ca tụng, lại còn mời nàng đi ăn món mì Ý ngon như vậy.

Bất quá nàng cũng không đem những thứ này tất cả đều nói ra khỏi miệng lời cảm tạ, mà là để trong lòng; mấy lần thấy hắn này, nàng cũng đã có ít nhiều nhận thức được về hắn —hắn là một người không câu nệ tiểu tiết, một người rất khí phách, ánh mắt luôn mang theo một cổ tang thương u buồn, càng tăng thêm vài phần mỉa mai thành thực .

Nàng đem tất cả những điểm tốt đẹp của hắn toàn bộ đặt ở đáy lòng của mình, về sau nàng sẽ tìm cơ hội hỏi báo hắn.

“Người quá khách khí, nhanh đi đi !”

“A! Tốt.....” mỗi lần đối mặt với Hạ Anh Đông, nàng giống như cũng sẽ biến thành bị động — hoàn toàn theo ý tứ của hắn; Thấy hắn đã lái xe đi xa, nàng mới bỗng dưng nhớ tới còn có một chuyện rất trọng yếu chưa có hỏi hắn.

Vì cái gì người thủy chung không gọi điện thoại cho ta? Nhưng không có hỏi cũng làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm, nếu là hỏi, Hạ Anh Đông nếu nói là không cần thiết, nàng nhất định sẽ rất đau lòng

Ai..... Không chỉ có Tô Phân mong muốn thay đổi cá tính của nàng, mà nàng kỳ thật cũng cho là cá tính của mình xác thực cần phải tu sửa lại — trừ phi là có khẩn cấp, nếu không nàng khi đối mặt với bất cứ chuyện gì đều là do dự hết lần này đến lần khác, giống như là sau khi xác định có một kết quả hoàn mỹ, mới bằng lòng đi chấp hành; Nàng cảm thấy chính mình như vậy thật không tốt, nếu như nàng không tích cực tranh thủ, hạnh phúc không nhất định sẽ ở tại chỗ chờ đợi nàng a! (NN: câu này quá đúng, tranh thủ thời cơ tạo nên hạnh phúc)

Thăng thần mà nói, nàng đã có đang thay đổi chính mình, ít nhất là lúc này đây, chính là cố lấy dũng khí rất lớn mới có thể đối mặt với Hạ Lập Dương tỏ tình, chỉ là kết cục có chút ít không xong, thế nhưng khó có được một lần thay đổi lớn như vậy.

Nàng thật sự có đang cố gắng.....

Ai nha, không được, nàng bị muộn rồi .

Phòng vẽ tranh chín giờ tan học, những bạn học nhỏ lục tục rời đi, còn lại chính là lão sư .

Tôn Tĩnh Minh rõ ràng đúng là một ông chủ rất tốt, không tự cao tự đại, luôn cùng nàng cùng nhau trao đổi. “Mấy ngày nay đã quen thuộc chưa?”

“Đi học rất thú vị, ta rất thích nơi này.” phòng vẽ tranh nho nhỏ, một người làm ba người phụ giúp, nàng tin tưởng mình sẽ học được rất nhiều điều có ích ở đây.

Trên thực tế, nàng xác thực học được không ít — Tôn Tĩnh Minh giống như là một kho kiến thức khổng lồ, đồng thời cũng rất là có lực ngưng tụ của một lão sư, hắn vừa đứng trên bục giảng, vừa có thể hấp dẫn ánh mắt bạn học nhỏ phía dưới, để cho bọn họ ngoan ngoãn nghe lời, nếu là đối lại là nàng, đại khái liền.....

Ai! Nàng tại sao lại đi theo phương hướng suy tư bị quan rồi, nàng cần phải càng tích cực tiến thủ — nàng sẽ cố gắng .

Cho đến một ngày có thể như ông chủ vậy !

Tôn Tĩnh Minh đẩy gọng kính nho nhỏ, rất là có ý tứ nói.

“Vậy là tốt rồi, người trẻ tuổi lại xinh đẹp, ta còn sợ người không cách nào có thói quen cùng những tiểu quỷ này ở chung.”

Mạc Tử Nhân không khỏi nhún mày. “Vì cái gì trẻ tuổi xinh đẹp liền không cách nào cùng những tiểu bằng hữu này ở chung?” Nàng thật tò mò hỏi.

“Bởi vì lúc trước ta thuê vài em gái xinh đẹp, kết quả cũng không làm được hết một tháng liền rời đi, ai!” Lắc đầu lại thở dài.

“Ông chủ có thể chọn lão sư có kinh nghiệm a!”

Tôn Tĩnh Minh hai tay lập tức ôm ngực, làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ. “Tử Nhân, người nên biết cá cùng hùm chường là khó có thể kiêm phải (*), có lão sư kinh nghiệm chưa chắc xinh đẹp, lão sư xinh đẹp chưa chắc có kiên nhẫn, đây là đạo lý tất nhiên .” Trời cao thật là công bằng, ai!

(*cá cùng hùm chường là khó có thể kiêm phải :“ngũ dữ hùm chường bất khả kiêm đắc” [cá cùng tay gấu không thể chọn cả hai])

“Vì cái gì không phải xinh đẹp không thể?” Nàng ngược lại cho rằng kinh nghiệm cùng kiên nhẫn tương đối trọng yếu.

Tôn Tĩnh Minh lộ ra nụ cười, “Đương nhiên là muốn cảnh đẹp ý vui!” (NN: lão sư này thật là ...hết nói ==>)

Mạc Tử Nhân lập tức trừng to mắt, nhỏ giọng hỏi: “Ông chủ, người không phải là thích nam nhân sao?”

Ngày đầu tiên lúc phỏng vấn, bạn trai của ông chủ cũng ở đó, bọn họ đóng cửa lại thương lượng đã lâu mới quyết định thuê nàng; Nàng không am hiểu cùng nam nhân giao tiếp, cho nên càng thêm may mắn vì ông chủ đối với nam nhân có hứng thú, như vậy cùng ông chủ giao tiếp mới có thể không có áp lực.

Hắn phi thường, phi thường nghiêm túc bày tỏ. “Thân thể cùng con mắt không cùng cảnh giới.” (NN: ý là Thân thể cùng mắt nhìn không liên quan đến nhau =)))

“Ồ đâu bắt đồng?” Dù sao cũng không vội vàng và bận rộn lắm, nghe một chút ông chủ hồ ngôn loạn ngữ cũng có thể gia tăng kiến thức.

“Con mắt chỉ là tinh khiết thưởng thức, chỉ cần thích có thể nhìn, không cần để ý đến điều kiện khác ; Vừa vặn là muốn trải qua kinh nghiệm thực chiến mới có thể xác thực có thích hợp hay không, dù sao có chút nhìn thích, nhưng không thấy phải thích hợp với chính mình, cho nên ta nói đây là hai cái cảnh giới bắt đồng, bởi vì ta chỉ là nhìn, hắn mới sẽ không tức giận.” Hắn vô cùng tuân thủ bốn phạm nghiêm ngặt .

“Ta nghĩ..... ông chủ lớn hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ khổ sở đi?” Tôn Tĩnh Minh rõ là ông chủ, mà bạn trai của hắn cũng là bỏ vốn ra thành lập phòng vẽ tranh này, cho nên là ông chủ lớn ở đây.

Tôn Tĩnh Minh sững sờ, giống như là không nghĩ tới chuyện này, nhất thời lại trầm mặc.

Xem ra, nàng không cần thận làm cho ông chủ xúc động .

Cho đến lúc đóng cửa, Tôn Tĩnh Minh và Mạc Tử Nhân cùng nhau xuống lầu, hắn rút cục mở miệng, “Tử Nhân, ta thật không nghĩ tới người sẽ nói đến cái điểm này. Hắn không nói, ta vẫn cho là hắn sẽ là không để ý, khó trách mỗi lần thuê người mới, hắn chung quy cùng ta chiến tranh lạnh vài ngày, hiện tại ta rút cục đã hiểu, cảm ơn.” Nhắc nhở của nàng làm hắn bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là nàng là giúp đỡ hắn sao? “Đừng khách khí.”

Tôn Tĩnh Minh không khỏi sờ sờ đầu của nàng, “Người đáng yêu lại hiểu lòng người như thế, người có thể được người yêu nhất định sẽ rất hạnh phúc!”

“Ta không có tốt như vậy a.....”

“Đứa ngốc, cần phải có lòng tin ở chính mình, ta chính là rất ít tán thưởng người!”

“Tiểu Nhân!” Một tiếng quyết đoán mà thanh âm hữu lực phá vỡ bầu trời đêm yên tĩnh. (NN: *hồ hồ* ta cá anh đang ghen a)

Hai người đồng thời quay đầu lại, trông thấy Hạ Anh Đông đang đứng ở nơi đó, hắn mặt một bộ y phục màu đen, đứng ở trước chiếc xe hơi màu đen cơ hồ hòa làm một, có vẻ lạnh lùng hơn lắm liệt, phảng phất không khí xung quanh hắn cũng theo đó đông cứng lại.

Hạ Anh Đông chính là nam nhân lạnh lùng như vậy

“Là bạn của người sao?”

“Ách..... Đúng vậy.” Mạc Tử Nhân kinh ngạc nhìn Hạ Anh Đông, trong lòng có một vẻ khấn trương — hắn không phải là cần phải trở về sao?

Tôn Tĩnh Minh lập tức hiểu ý, đập lên bả vai Mạc Tử Nhân nói: “Thì ra là người có bạn trai tuyệt vời như vậy, vậy ta cũng không cần giới thiệu giúp người.”

Mạc Tử Nhân vốn muốn giải thích, nhưng vừa nghe câu tiếp theo của ông chủ là muốn giúp nàng giới thiệu bạn trai, lập tức cũng không dám nhiều lời, dù sao một cái thiện ý hiểu lầm có thể ngăn chặn được rất nhiều chuyện, kỳ thật cũng không có gì là không tốt

“Ngủ ngon!” Tôn Tĩnh Minh phát phát tay, tiếp tục đi lên phía trước.

Mạc Tử Nhân còn lại là từ từ đi đến bên cạnh Hạ Anh Đông. “Làm sao người lại ở chỗ này?”

“Chờ người.” Hắn trả lời đương nhiên. “Lên xe đi!”

Mạc Tử Nhân ngoan ngoãn lên xe.

Kỳ thật không cần hỏi, dùng đầu trộm nghĩ cũng biết Hạ Anh Đông nhất định là đặc biệt đang đợi nàng — chính là điểm này làm cho nàng cảm thấy rất hành hạ, mặc dù bị theo đuổi, đầu gì cũng biết cái gì gọi là theo đuổi, nhưng thái độ hắt loại này như gần như xa làm cho nàng là không cách nào thăm dò rõ ràng hẳn đến tột cùng đang suy nghĩ gì, làm hại chính nàng tâm cũng trở nên một đoàn loạn, khó có thể làm rõ cảm giác của mình.

Trên xe ngoại trừ tiếng nhạc, cũng chỉ còn lại có âm thanh hô hấp của bọn họ, bọn họ phảng phất đều lâm vào trong trầm tư của mình, không có người nghĩ phá tan ngăn cách này trước.

Mạc Tử Nhân cảm giác được ra Hạ Anh Đông tựa hồ có điểm mất hứng, nàng không nghĩ ra được nàng đã làm chuyện gì khiến hấn tức giận, đành phải tùy ý im lặng.

Cho đến khi xe dừng ở lầu dưới chỗ ở của nàng, kéo phanh xe lại hấn mới cầm tay của nàng. “Vì cái gì cũng không nói chuyện?”

“Người đang tức giận có phải hay không?” Không nên có bất kỳ cảm giác, hết lần này tới lần khác nàng vừa đụng hấn, chính là rất có cảm giác, thật sự là không xong!

“Ừ.” Hấn thừa nhận, hơn nữa giải thích rõ cảm thụ của mình. “Bởi vì ta nhìn thấy người cùng người nam nhân kia vừa nói vừa cười, ta chính là không thích.”

Hấn cũng ích kỷ như biết bao nhiêu nam nhân khác, không thích bất kỳ một nam nhân nào nhích lại gần nữ nhân của mình

Hấn nói không thích..... Hấn vì cái gì không thích? Hấn dựa vào cái gì không thích?!

Nàng thật sự là đã chịu đủ rồi! Mạc Tử Nhân mím môi, lúc này mới nói :“Ta không hiểu — vì cái gì người muốn dùng thái độ mập mờ như vậy đối mặt với ta? Người không phải là muốn đuổi theo ta sao? Nếu đã muốn đuổi theo ta, vì cái gì cũng không gọi điện thoại cho ta? Vì cái gì người dùng thái độ chột xa chột gần này đối với ta, thật giống như ta là đồ vật của người, người vừa rời đi tầm mắt, người rồi lại hướng ta hờ hững, người đây là mềm nắn rắn buông sao? Ta thật sự rất không thích như vậy, người một chút cũng không dứt khoát!”

Hấn thái độ mập mờ làm cho lòng của nàng bất ổn, so với lúc trước, lúc còn thăm mền Hạ Lập Dương còn muốn thống khổ hơn.

Hạ Anh Đông sững sốt một chút, đầu tiên là kinh ngạc nàng đột nhiên một hơi nói xong, đồng thời cũng cảm thấy rất mừng rỡ — nàng tức giận liền đại biểu cho nàng đã bắt đầu quan tâm hấn.

“Thật xin lỗi đã cho người có loại cảm giác này, ta một chút cũng không muốn mềm nắn rắn buông, chỉ là..... Người không phải là hi vọng từ từ sẽ đến sao? Cho nên ta tôn trọng người, chờ người chủ động chấp nhận ta.” Hấn làm sao không muốn đến gần nàng, không phải là không đối với nàng cấp bách chăm chăm người, làm sao không muốn hai mươi bốn tiếng đồng hồ đều canh giữ ở bên cạnh nàng, làm sao không muốn biết nàng mỗi ngày đều phát sinh chuyện gì..... Hấn nghĩ muốn nắm giữ mỗi một phần cảm giác của nàng, hết lần này tới lần khác nàng muốn chậm một chút, hấn chỉ tốt nhìn xuống tất cả vọng tưởng, cùng nàng từ từ sẽ đến.

Thì ra là hấn sở tác sở vi (*) tất cả đều là đứng ở lập trường của nàng suy nghĩ, nàng sau khi nghe xong, đột nhiên có cảm giác như buông xuống một gánh nặng cảm thụ, nguyên gốc đang thẳng cắm ở trong ngực ngột ngột, hứu một tiếng phá tan ngực, đầu thoáng chốc giống như là hiểu ra, mà ngay cả hô hấp đều trở nên thập phần thông thuận — thì ra là trước hết tất cả đều là nàng tự tìm?

(*sở tác sở vi:Hành động đã thực hiện)

Hạ Anh Đông không tiếng động đến gần, khẽ vượt gương mặt của nàng.“Tiểu Nhân, kỳ thật cá tính của ta rất tích cực, muốn sẽ liều lĩnh tranh thủ..... Nhưng ta nghĩ tôn trọng người, ta không hy vọng người sợ ta, cho nên một mực chờ người chủ động chấp nhận ta, hoặc là ít nhất chờ người cho ta một chút ám hiệu, ta mới tốt muốn làm gì thì làm.....”

Ách..... Muốn làm gì thì làm? “Vì chỗ.....” (NN: muốn làm gì thì làm =)))

“Người nghe lầm, là bạo gan theo đuổi người.” Ngón tay dài tại khuôn mặt của nàng đi lên trở về ma sát, lặng lẽ tạo ra một chút ánh lửa.

Mạc Tử Nhân ngơ ngác nhìn hần, tâm càng nhảy càng mau, càng nhảy càng mau.....

6. Chương 6

Edit: Ngọc Nhi

Beta: Lãnh Như Sương

Nằm mộng!

Mạc Tử Nhân về mặt mệt mỏi, đang ngồi trên giường đứng dậy, nhìn thoáng qua đồng hồ trên bàn, mới bốn giờ mười phút.

Nàng cho rằng mình đã ngủ thật lâu, ai ngờ mới nằm có mười phút; Hần là có quan hệ với giấc mơ kia, không nghĩ tới chuyện đã cách lâu như vậy, nàng cũng chỉ mơ thấy chút ít chuyện trước kia –

Cha nàng sau khi qua đời, trong nhà bởi vì kinh tế cùng một số sự việc vất vả khác, làm ẹ con nàng đau đầu suy nghĩ giải quyết vấn đề, về sau lại lục tục có người của hắc đạo tìm tới cửa, bảo là muốn hỗ trợ cái gì đó ẹ con nàng, mặc ẹ con nàng từ chối nhã nhặn như thế nào, đều cự tuyệt không được, cũng bởi vậy dẫn đến hàng xóm nghị luận rối rít, thậm chí hoài nghi mẹ con nàng có quan hệ với hắc đạo; Cuối cùng mẹ con nàng không chịu nổi sự phiền nhiễu kia, rốt cục vào một đêm đã dọn nhà đi.

Nháy mắt đã năm năm, nàng trở nên thành thực rất nhiều, nhưng bất đắc dĩ chính là, cá tính dễ dàng xấu hổ như xưa không thay đổi, chỉ cần gặp gỡ người làm nàng khẩn trương, nàng như xưa sẽ nói lắp.

Cha qua đời đau xót từ từ phai nhạt, nàng cũng chưa từng liên lạc qua với A Đông, bởi vì nàng cảm thấy không cần thiết — bọn họ cuối cùng là hai người ở hai thế giới khác nhau, có gặp mặt cũng chỉ mang lại phiền toái.

Ngẫu nhiên nàng nhớ lại, nhớ tới người kia tuy mặt mũi bên phải bị đánh bầm dập, con mắt trái sưng thành hình quả bóng bàn lớn, hần chỉ còn lại mắt phải trong suốt; Nàng sẽ cứu hần coi như là duyên phận, bởi vậy nàng rất hi vọng hần có thể đi trên con đường chính nghĩa, hi vọng hần hết thấy mạnh khỏe..... Về phần từng có làm quá việc gì, đã là chuyện đã qua.

Nếu đã không ngủ được, Mạc Tử Nhân chuẩn bị đứng dậy giặt quần áo, lúc này điện thoại di động vang lên, là một con số xa lạ; Tại lúc bắt máy, nàng hoàn toàn không nghĩ tới sẽ là Hạ Lập Dương gọi tới.

“Làm sao người biết số di động của ta?” Hạ Lập Dương cũng không rầy rà, trực tiếp đi vào chủ đề. “Muốn biết số điện thoại di động của người cũng không khó khăn, bắt quá kế tiếp phải nói chuyện không biết người có hay không ý tứ — ta nghe nói người thời gian trước liên tục không tìm được việc làm, cho nên muốn giúp người giới thiệu một công việc tốt.”

Ha ha, anh họ dám quấy nhiễu hần đi du lịch vòng quanh thế giới, hần tìm bạn gái của anh họ ra tay.

“Cám ơn người, ta đã tìm được công việc.” Hạ Lập Dương quả nhiên là người tốt, lại sẽ nhiệt tâm như vậy. (NN: tốt á *cười zan *, chị đúng là người đơn thuần a)

“Nhanh như vậy, công việc gì?” Cái gì? Hần chậm một bước? Thật là làm cho hần tức chết mà.

“Dạy học ở phòng vẽ tranh.”

Hần suy nghĩ một chút, “Vậy hần là buổi tối mới có thể đi dạy đi?”

“Ừ, buổi tối bảy giờ mới lên khóa.”

“Thật tốt quá!” Thật may là trời không tuyệt đường người, hẳn còn có cơ hội. “Người có nghĩ đến ban ngày tìm thêm một công việc khác không ? Thời gian không lâu, đại khái hai tháng có thể kết thúc, tiền lương rất cao đó!”

“Là công việc gì?” Nàng tò mò hỏi.

Đồng thời nàng cũng phát giác được một sự kiện — dĩ vãng trông thấy Hạ Lập Dương, hoặc là nghe thấy thanh âm của hắn, tim của nàng đập cũng sẽ vô ý thức nhanh hơn, nhưng lần này không chỉ có không có tình huống như vậy, thậm chí nàng cũng không lại nói lắp.

“Giúp một gian nhà hàng sắp khai trương vẽ bích họa (*), đang lúc nhà hàng kia dự tính ba tháng sau sẽ phải khai trương, cho nên muốn trong hai tháng vẽ xong, tiền lương là.....” Hạ Lập Dương nói một cái làm cho Mạc Tử Nhân cơ hồ nghẹn họng nhìn trân trối con số. “Vốn là ta muốn nhận công việc này, bất quá ta tạm thời có chuyện gấp rút khác, ta tin tưởng người có thể đảm nhiệm.”

(*bích họa:Bích là tường ; họa là tranh , vẽ . Vậy bích họa nghĩa là tranh vẽ thẳng lên trên tường.)

Mạc Tử Nhân tâm động, dù sao phần tiền lương kia xác thực rất lớn, có thể nàng vẫn có bản khoản. “Đúng là đối phương là tìm người đến vẽ bức tranh, do ta tiếp nhận công việc của người, có thể hay không không tốt lắm?”

“Người yên tâm, ta đề cử người tuyệt đối có danh tiếng, nếu như người đáp ứng, như thế này liền đến đó, ông chủ đúng lúc đang ở đó, có thể lập tức phỏng vấn, như thế nào?” Hạ Lập Dương vì cuộc hành trình vòng quanh trái đất của mình, rất cố gắng thuyết phục. “Công việc này thật sự rất tuyệt, người tuyệt sẽ không thua thiệt! Hơn nữa nếu phối hợp tốt, nói không chừng còn có cơ hội lần sau .”

Đối với công việc này có điểm động tâm, Mạc Tử Nhân lại đột nhiên nghĩ đến có việc hỏi Hạ Lập Dương. “Cái kia..... Có chuyện không biết có thể hay không hỏi người?”

“Hỏi a!” Hắn sáng khoái trả lời.

“Về anh họ của người..... Người cảm thấy hắn đến tột cùng là một người như thế nào ?” Nàng đối với người xa lạ tâm luôn luôn bất an .

Hạ Lập Dương nghi hoặc hỏi: “Người không phải là thích hắn mới hướng hắn tỏ tình à? Như thế nào không hiểu biết về hắn?”

Ách..... Đây nên giải thích thế nào mới thỏa đáng? “Ta, ta.....” Xong đời, lúc này nàng không phải là nói lắp, mà căn bản là nói không được nữa.

Hạ Lập Dương cho rằng nàng là thẹn thùng không dám nói, bên cạnh thử thay nàng giải trừ lúng túng. “Ta biết rõ, người yêu thích anh họ của ta, đương nhiên sẽ muốn biết càng nhiều về anh ấy; Người yên tâm, anh họ của ta thật sự rất tốt, có lẽ trước kia từng đi nhầm đường lạc lối, nhưng bây giờ đã quay lại trở thành một người tốt, ngoại trừ ngẫu nhiên sẽ hút thuốc, uống ly rượu, hắn không đánh bài, không đi nơi thanh sắc (cái này thì dễ hiểu nha, nơi thanh sắc ai cũng biết không cần phải giải thích nữa ha ^^) , trọng yếu hơn là, hắn đối với nữ nhân đều giữ một khoảng cách, trên thực tế ta cũng chưa từng thấy hắn kết giao với bạn gái .”

Có lần hắn còn hoài nghi anh họ có hay không có vấn đề, bây giờ nhìn thấy anh họ rất cục động tâm như những người bình thường, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. (NN: *hồ hồ* seo lại nghĩ soái ca của em thế :>)

“Hắn không có quen bạn gái?” thật không thể tưởng tượng nổi, rõ ràng là nam nhân xuất sắc như vậy, không phải sao?

“Ta là nghe ta cha đã nói qua, đã từng có một lần anh họ ta gặp nạn, có một cô gái cứu hắn, đúng là về sau cô gái kia cũng rời đi hắn, không biết có phải hay không nguyên nhân vì như vậy, nhưng ta phát hiện từ khi sự việc đó xảy ra, hắn liền thật sự không có qua lại với bất kì cô gái nào” (NN: hự anh thật chung tình mãi mà không quên được chị, ta càng ngày càng thích anh này)

Thì ra là Hạ Anh Đông có thích một người, chỉ là giống như cùng nàng tưởng tượng hoàn toàn khác nhau — không nghĩ tới hắn lại là người chung tình như vậy?

“Cho nên người cứ việc yên tâm cùng hẩn cùng một chỗ, tuyệt sẽ không có người nào đó đến phá hư Ta nghĩ trên thực tế cũng sẽ không có người dám tới phá hư đâu..... với cá tính như vậy của anh họ, như thế nào lại sẽ có cô gái đáng yêu thích hẩn, thật là làm cho ta khó có thể tưởng tượng; Đúng rồi, người là ở nơi nào biết anh họ của ta?” Hẩn đối với việc này cảm thấy hiếu kỳ, hết lần này tới lần khác anh họ nói năng thận trọng, hại hẩn hoàn toàn hỏi không ra một chút tin tức gì.

Ách..... Lại một vấn đề khó có thể trả lời, nàng cảm thấy thật phiền não — hiện tại nàng đã là đầm lao phải theo lao, căn bản không dám mở miệng nói thật!

Đối với Hạ Anh Đông nói thật là một chuyện, đối với Hạ Lập Dương nói thật lại là một chuyện khác, dù sao người trong lòng nàng là Hạ Lập Dương, nếu để cho hẩn biết rõ nàng tỏ tình sai người, chẳng phải là rất mất mặt sao!

Mặc dù hiện tại nàng không hề cảm thấy buồn bực ảo não, nhưng loại chuyện ô long này, tốt nhất là không cần phải quá nhiều người biết đến, như thế tốt hơn .

Hạ Lập Dương lại lầm tưởng Mạc Tử Nhân là thẹn thùng không muốn nói, dù sao hẩn và nàng không thân quen, chỉ biết nàng và hẩn đều là bạn học — nàng tựa hồ thật sự rất thẹn thùng, nàng không giỏi giao tiếp, nhưng nàng lại sẽ thích anh họ của hẩn như vậy, quả thực làm hẩn không thể tưởng tượng nổi!

Bất quá tình yêu không phải là một sự việc tầm thường, một khi tới thời điểm, đúng là ngăn cản cũng không ngăn được .

“Đừng suy nghĩ về lời của ta nữa, các người vui vẻ là trọng yếu nhất. Đúng rồi, công việc này người nguyện ý tiếp nhận không? Được rồi! Ta lại len lén nói cho người biết, công việc này ngoại trừ tiền lương mê người ra, điểm trọng yếu nhất là, người có lẽ có thể cùng anh họ của ta làm việc với nhau!”

Mạc Tử Nhân kinh ngạc hỏi:“Người nói cái gì?”

Con cá quả nhiên mắc câu rồi. “Quán đó là của anh họ ta, cho nên hẩn rất có thể sẽ thường xuyên đến đó, các người đúng lúc có thể thừa cơ hội bồi dưỡng một chút tình cảm, ta đây đúng là đang giúp các người đó!”

Nhưng thật ra là cá giúp nước hay nước giúp cá — hẩn giúp bọn họ tăng tiến tình cảm, nàng giúp hẩn có thể đi du lịch vòng quanh thế giới. “Đây chính là cho người cơ hội tốt để thâm nhập hiểu rõ anh họ của ta hơn !”

Hiểu rõ Hạ Anh Đông hơn..... Mạc Tử Nhân kỳ thật cảm thấy thập phần hoang mang.

Mới đầu, nàng cự tuyệt Hạ Anh Đông, nhưng hẩn vẫn cố ý muốn theo đuổi, mặc dù căn bản không có động tác tiếp theo..... Đã như vậy, bọn họ không phải là nên đi trở về quan hệ đường thẳng song song như lúc trước, không cần bắt quá phải có quan hệ gì đó với nhau hay sao?

Trực giác nói cho nàng làm như vậy là chính xác nhất, hết lần này tới lần khác..... Đáy lòng vẫn nhớ kỹ đêm đó tại trước cửa nhà hàng “Lá liễu” hẩn ôm — cái ôm kia rất nhẹ, lại làm cho nàng khó có thể quên.

Nàng thích Hạ Lập Dương dài đến bốn năm, nhanh như vậy liền “Thay lòng”, tựa hồ rất không thể nào nói nổi, đáng tiếc Anh Đông hành động mập mờ không rõ, lại làm nàng cảm thấy rất do dự, nếu như có thể chán ghét hẩn, nàng cũng sẽ không có những tâm tư phức tạp như thế này, hết lần này tới lần khác nàng cũng không cách nào chán ghét hẩn được, thực không xong!

Hạ Lập Dương chậm chạp đợi không được Mạc Tử Nhân trả lời, lại thuyết phục, “Như thế nào? Người có thể hay không tới đây?”

Chẳng bằng bạo gan tin tưởng trực giác của người một lần, thích liền thích, chán ghét liền chán ghét, nàng chợt nhớ tới lời của Tô Phân – muốn nàng thử một lần sao ?

“Tốt, xin người nói cho ta biết địa chỉ.”

Tốt, nàng bạo gan thử một lần! Ít nhất tiền lương cũng không tệ— nàng tự nói như vậy với chính mình.

Mạc Tử Nhân vốn cho là “Cái hẻm nhỏ” hẩn là tọa lạc ở nơi đông đúc, không nghĩ tới nhưng lại ở trong hẻm nhỏ bí mật lại yên tĩnh, bằng hiệu cũng không thấy được, nếu không có người chỉ dẫn, chỉ sợ không cẩn thận sẽ không tìm thấy quán này.

Trong quán không gian không lớn, nhiều lắm là chỉ dung nạp được mười mấy khách nhân, trong tiệm thiết bị bố trí cũng tương đối thoải mái, phẳng phai là y theo nguyên trạng phòng ở, có một loại hương vị cổ xưa; Hơn nữa nói cũng kỳ quái, nàng đối với này đang lúc nhìn lên tên quán lại có loại cảm giác quen thuộc — giống như nàng từng ở nơi nào nghe qua.....

“Đây là quán của anh họ ta.” Hạ Lập Dương dẫn Mạc Tử Nhân rất nhanh đi hết một vòng trong quán. “Kỳ thật hần mở ra không ít quán, hần rất thích ăn, hần cũng có bằng cấp nấu ăn, bất quá mấy quán khác đều vền vền cũng chỉ là cung cấp ý kiến, cũng không tự mình xuống bếp, chỉ có quán này là hần chuẩn bị chính mình đảm đương chức vụ đầu bếp, cũng chỉ chiêu đãi hữu duyên khách nhân.” (khách nhân có duyên)

“Ai! Vị trí tại địa phương vắng vẻ như vậy, thực tại không hiểu được hữu duyên khách nhân sẽ ở đâu mà đến; Bất quá hần cao hứng là tốt rồi, người ngoài nói gì cũng không quan trọng đúng không?” Hần quay đầu lại vừa hỏi.

Mạc Tử Nhân gật đầu đồng ý

“Lập Dương, người cuối cùng cũng xuất hiện, người không xuất hiện nữa, ta không biết phải làm thế nào.....” Trình Diệu Ngang mặt mũi sốt ruột đi lại phía họ, trông thấy Mạc Tử Nhân xa lạ, “Vị này là?”

“Nàng là bạn học của ta, gọi là Mạc Tử Nhân, là tới thay thế ta vẽ bích hoạ.”

“Ông chủ đồng ý sao?” ông chủ nếu đồng ý, hần cũng sẽ không có bất kỳ ý kiến gì.

Hạ Lập Dương một tay khoác lên trên vai của nàng, rất có tự tin trả lời, “Yên tâm, hần chắc chắn sẽ đồng ý!”

Đối với loại động tác thân mật này, Mạc Tử Nhân nhin không được nhìn hần một cái.

Trình Diệu Ngang hồ nghi nhìn nụ cười của hần, có điểm nhìn không ra được đầu mối – ông chủ mặc dù không bắt bẻ, nhưng từ địa điểm đến bên trong thiết kế của quán này đều do ông chủ đích thân xử lý, sẽ không biết tiểu nữ sinh này có hay không có thể phù hợp với mong đợi của ông chủ. “Hi vọng như thế, nếu không người cũng đừng nghĩ đi du lịch.”

“Anh họ ta đâu?”

“Hần có việc, tối nay mới có thể tới đây.”

“Cái gì? Hần đáp ứng ta rất nhanh sẽ tới, ta cùng bằng hữu đã hẹn rồi là muốn gặp mặt hần.....” Hạ Lập Dương nhìn Mạc Tử Nhân, lại nhìn Trình Diệu Ngang một chút, “Diệu Ngang, bạn học ta liền phiền toái người chiếu cố một tý.”

Trình Diệu Ngang vừa nghe nhắc đến chính mình, vội vàng nói: “Lập Dương, người hay là lưu lại chính mình xử lý, nếu không có một vạn nhất chuyện gì xảy ra, ông chủ sẽ đem người bắt bố trở về.”

“Người yên tâm, đó là không có khả năng! Tử Nhân nhất định sẽ hợp ý của hần, đúng không?” Hần hỏi Mạc Tử Nhân, nàng lại ngơ ngác là không biết nên phản ứng như thế nào.

Nàng cũng không phải Hạ Anh Đông, như thế nào biết rõ hần có thể hay không hài lòng. “Người không ở lại đây sao?” Nàng kỳ thật cũng có chút lo lắng.

“Yên tâm, ta cam đoan tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì; Tử Nhân, người cứ đợi ở chỗ này chờ ta đi tìm anh họ về; Diệu Ngang đã làm phiền người, có việc nhớ gọi điện cho ta, hẹn gặp lại.” Hạ Lập Dương từ trước đến nay phi thường có hành động nhanh, vừa nói xong, người cũng rời đi, lưu lại hai người kinh ngạc nhìn nhau.

Việc đã đến nước này, Trình Diệu Ngang chỉ có thể không thể không tiếp nhận. “Mạc tiểu thư, ta tên là Trình Diệu Ngang, anh họ của Lập Dương cũng là ông chủ của ta, cho nên phiền toái người xin chờ một chút; Ông chủ phi thường coi trọng quán này, chúng ta nhất định phải chờ hần tự mình tới đây giải thích rõ mới được, hần chậm nhất là trong vòng 20 phút sẽ tới, người không có việc gì vội chứ?”

Mạc Tử Nhân lắc đầu. “Không có.”

Hạ Lập Dương đem nàng ở tại chỗ này tiếp xúc cùng một nam nhân xa lạ, điều này làm cho nàng có chút khấn trương, thật may là Trình Diệu Ngang cười rộ lên rất ôn nhu, hơn nữa nơi này là quán của Hạ Anh Đông, chẳng biết tại sao, giống như biết rõ đây là quán của hắn, dường như lại có thể làm cho nàng cảm thấy an tâm .

“Đúng rồi, ta trước hướng người giới thiệu một chút, công việc ở đây thời gian rất eo hẹp, chỉ cần trong thời gian hạn chế hoàn thành là tốt rồi, hơn nữa tiền lương tính theo ngày, Lập Dương có đề cập qua về tiền lương với người không? Có vấn đề gì hay không?”

“Ta không thành vấn đề.” Mặc dù nàng rất quan tâm tới tiền lương, nhưng càng hấp dẫn nàng là Hạ Anh Đông có ở trong quán, có một loại cảm giác làm cho nàng phi thường hoài niệm .

Điện thoại di động của Trình Diệu Ngang vang lên. “Xin lỗi, Mạc tiểu thư, ta trước nghe điện thoại.” Cầm lấy điện thoại di động đi ra ngoài.

Mạc Tử Nhân thì đứng tại chỗ này, bắt đầu quan sát khắp nơi – lúc này phong cách của “Cái hẻm nhỏ” hiện ra rất thuần phác, nàng càng xem càng thích, nhưng nàng cảm thấy nơi này cùng Hạ Anh Đông khác xa nhau, nàng tổng cộng gặp qua hắn ba lần, mỗi lần hắn đều làm cho nàng cảm thấy ấn tượng khắc sâu, điều này làm cho nàng càng khó tưởng tượng hắn sẽ vui ở trong quán này làm đầu bếp bận rộn ! (NN:từ ông chủ thành đầu bếp á, ôi soái ca của em *khóc gào*)

Nàng cảm thấy hắn dường như thích hợp làm quản lý một nhà hàng lớn như “Lá liễu” vậy. Hơn nữa hắn dường như thích hợp với ra lệnh hơn, mà không phải là người chấp hành mệnh lệnh.

Rắc một tiếng, Mạc Tử Nhân nghe thấy có tiếng người mở cửa, cho là Trình Diệu Ngang, “Trình tiên sinh, xin hỏi người biết vì cái gì mà quán này được gọi là ‘Cái hẻm nhỏ’ không?”

Tiếng bước chân chậm rãi đến gần, đồng thời bay tới một làn hơi thở quen thuộc .

“Thứ nhất, vị trí của quán này ở tại trong hẻm nhỏ, cho nên đặt tên là ‘Cái hẻm nhỏ’; Thứ hai, ta cảm thấy được ‘Cái hẻm nhỏ’ làm cho người ta có một loại cảm giác thân thiết lại ấm áp, là chỉ có bằng hữu mới biết chỗ, ta vẫn luôn muốn mở một gian chỉ có thể chiêu đãi người hữu duyên với quán nhỏ .”

“Ta không cầu quán này có thanh danh lan truyền lớn, chỉ hy vọng mỗi một khách nhân vào trong quán đều có thể mang theo nụ cười vừa lòng thỏa mãn rời đi, vô luận là bằng hữu tụ hội hoặc là khách nhân sau khi tan việc muốn tìm chỗ ngồi một chút, ‘Cái hẻm nhỏ’ cũng sẽ thập phần hoan nghênh .”

Mạc Tử Nhân không nghĩ tới lại sẽ nghe thấy ông chủ tự mình giải thích ý nghĩa của quán này, điều này làm cho nàng sợ hết hồn, trái tim thỉnh thoảng nháy cực kỳ mau, liền vội vàng quay đầu lại.

Kể từ sau lần trước tại “Lá liễu” nhìn thấy hắn, bọn họ đã có một tuần lễ không gặp.

Rõ ràng không có gì thay đổi, nàng lại cảm thấy mỗi một lần nhìn thấy, hình dáng của Hạ Anh Đông liền trở nên càng lúc càng rõ ràng, giống như rốt cuộc khó có thể quên được

“Xin chào.” Nàng sợ hãi chào hỏi.

“Làm sao người lại ở chỗ này?” em họ nói muốn cho hắn ngạc nhiên mừng rỡ, nguyên lai là chỉ nàng sao?

“Cái kia..... Xin chào! Ta là Hạ Lập Dương tìm đến giúp, giúp hắn vẽ bích họa, mặc dù ta không có kinh nghiệm, năng lực cũng so ra kém hắn, nhưng là ta sẽ cố gắng thử một chút, tuyệt không làm cho người thất vọng .” hiển nhiên đã quên mục đích chính mình tới đây, Mạc Tử Nhân vội vàng thay mình giải thích.

Hạ Anh Đông thật bất ngờ khi nhìn thấy Mạc Tử Nhân đứng ở trong quán, này ngoài ý muốn quả nhiên như em họ hắn đã nói — một chút cũng sẽ không làm hắn thất vọng!

Quán này ý tưởng lúc ban đầu chính là kết hợp kỳ vọng của hắn cùng cảm giác của nàng mà thiết kế, hôm nay nàng đến vẽ bích họa, hắn quả thực là cầu cũng không được. “Cái chìa khóa này cho người, người có rảnh tới vẽ bích họa là tốt rồi, không vội.”

Không vội?

“Không phải nói muốn trong hai tháng bức tranh phải được hoàn thành sao?” Nàng đã bắt đầu tiến vào chuẩn bị trạng thái chiến đấu nói.

“Đó là yêu cầu đối với Lập Dương, nếu không hẳn có thể cho ta họa lên một năm bức tranh cũng còn chưa vẽ xong!”

“Kia..... Xin hỏi muốn ta vẽ bức tranh theo đề tài gì?”

“Không cần ỉnh áp lực, người muốn vẽ bức tranh thành cái gì cũng có thể, do người tự mình phát huy.”

Tự do phát huy? Hạ Lập Dương không phải nói Hạ Anh Đông có hạn định muốn vẽ cái gì, như thế nào hiện tại lại sửa lại?

Vừa không có thời gian hạn chế, lại không hạn chế nội dung vẽ, trong lúc đó, nàng cảm thấy phần công việc này tựa hồ thật tốt quá, tốt đến làm cho nàng có điểm không dám tin vào vận may của mình. “Xin hỏi..... Công việc này thật sự muốn giao cho ta sao?” Nhìn chiếc chìa khóa trên tay, nàng có chút không cách nào xác định được.

“Ta chỉ hỏi người đối với mình có lòng tin sao?”

“Có.” Hạ Anh Đông ánh mắt có mị lực hấp dẫn người, làm cho nàng cơ hồ không cách nào dời đi tầm mắt.

“Có là tốt rồi, ta cũng có lòng tin người có thể làm được, để cho ta hài lòng.”

“Nếu Hạ tiên sinh đã nói như vậy, ta, ta nhất định sẽ càng cố gắng !” Mạc Tử Nhân luống cuống, vội vàng hít sâu ổn định lại tâm tư — không được! Nàng không thể quá khấn trương, nếu không lại sẽ nói lấp .

“Người lại đã quên, bảo ta Anh Đông.”

Nàng giương mắt hỏi: “Người vẫn không chịu nói chúng ta là đã gặp nhau ở nơi nào sao?” Nàng hao hết tâm tư chính là không nghĩ ra bất kỳ dấu vết để lại.

Hạ Anh Đông nhẹ nhàng mỉm cười, “Người từ từ suy nghĩ, không vội, dù cho không thể nghĩ được cũng không sao cả.” Dù sao hẳn đã sớm dự định bắt đầu lại từ đầu, dù sao tình huống lúc đó thực tại không tốt đẹp lắm, đã quên cũng tốt.

Mạc Tử Nhân kỳ thật rất gấp, nàng rất muốn biết rõ ràng hết thảy mọi việc, bắt đắ dĩ Hạ Anh Đông không có nói rõ ràng dự định, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nàng xuất ra máy tính xách tay chuẩn bị ghi nhớ trọng điểm. “Vậy ta có thể hỏi chút ít vấn đề sao? Là có liên quan đến quán này, bởi vì..... Ta phải hiểu rõ người hơn, mới có thể biết rõ người muốn cảm giác gì.”

Vừa rồi khi nghe xong hẳn miêu tả về quán này, nàng đã nắm được một chút sơ bộ cấu trúc, mà là lần đầu tiên có người như vậy tín nhiệm nàng, nàng không cố gắng cũng không được.

“Người nghĩ hỏi cái gì cứ việc hỏi.” Vốn là vẫn còn một đồng chuyện vặt cần phải xử lý , Lập Dương lập tức muốn hẳn tới đây một chuyến, hẳn cảm thấy có chút không vui, bất quá sau khi nhìn thấy nàng, cả người rất nhanh liền buông lỏng — hẳn quả nhiên là chỉ ở trước mặt nàng mới có thể chân chính buông lỏng xuống.

“Vì cái gì người nghĩ sẽ mở một quán như vậy?”

Nếu như thẳng muốn bằng sức một mình đến duy trì quán này, hẳn không thể giống như trước ăn mặc tây trang thẳng thớm được nữa, có lẽ Hạ Anh Đông cũng không để ý quá đến khí phái hình tượng cho lắm, nhưng bận rộn không thôi với một quán nhỏ thật sự là hẳn muốn sao? Nàng muốn hỏi rõ ràng ý tưởng chân chính trong lòng hẳn.

“Ta nghĩ muốn đảm đương vị trí đầu bếp, muốn vì người trong lòng ta mà xuống bếp, cho nên nơi này là bước đầu tiên thực hiện mơ ước của ta..... Ta đã từng cùng người nào đó từng có ước định, mặc dù chỉ là ta đơn phương, nhưng ta nghĩ làm xong sẽ làm cho nàng cảm thấy ngạc nhiên, ta không muốn làm cho nàng..... Thất vọng.” Hẳn nhìn nàng nói, trong ánh mắt truyền đạt chân tình không cần nói ra. (NN:oa..oa càng ngày càng yêu An Đông ca mới chết chứ :”>)

Hắn xác thực chưa từng ở ngay trước Mạc Tử Nhân ước định, chỉ là sau khi rời đi, nghĩ tới nàng, nghĩ tới chính mình, sau đó trước mắt từ từ hiện ra một cảnh tượng tuyệt vời, bên trong có hắn, cũng có..... Nàng.

“Thì ra là như vậy.....” Nguyên lai là vì người khác, nàng đoán rằng người đó hẳn là nữ, chính là hắn từng thích qua người con gái kia; Ánh mắt của nàng bỗng nhiên buồn bã, cắn cắn môi dưới. “Như vậy rất tốt, ta cảm thấy được có mơ ước thật là rất tuyệt! Tin tưởng cô bé kia sau khi biết nhất định sẽ cảm động.”

“Người sẽ cảm động sao?”

Di?! Làm sao đột nhiên hỏi nàng? “Ách..... Cái kia..... Ta, ta cũng vậy, sẽ cảm thấy rất cảm động.” Nàng đã không ở trước mặt Hạ Lập Dương nói lắp, như thế nào lại cùng Hạ Anh Đông trước mặt nói chuyện chậm nửa nhịp?

“Cám ơn người.”

“Không khách khí.....” Di? Hắn tại sao phải nói cảm ơn với nàng ?

“Bất quá cảm giác của ta không trọng yếu, tôi trọng yếu nhất vẫn là cảm giác của người, ta hi vọng người là thích thú, cho nên nơi này hoàn toàn muốn dùng cảm giác của người là chính, ta giao toàn quyền cho người chịu trách nhiệm, không cần hỏi qua ý kiến của ta.”

“Ách..... Tốt.” lời nói tín nhiệm của hắn cho nàng khích lệ rất lớn .

Hai người ở trong quán tham quan thêm một vòng, hai bên trao đổi lấy ý kiến, mà ngay cả khi Trình Diệu Ngang ly khai cũng không biết; Cho đến khi bên ngoài sắc trời đã tối, Mạc Tử Nhân mới nhớ tới như thế này còn muốn đi làm.

“Đã sáu giờ , ta phải đi làm.”

“Đi làm? Người tìm được công việc gì? Ban ngày tới nơi này vẽ tranh, buổi tối còn muốn đi làm, sẽ có quá mệt không?”

“Là công việc ở phòng vẽ tranh, hai việc này đều là công việc ta thích, tuyệt không mệt mỏi, ta sẽ thích thú.” Nàng nhớ rõ Hạ Anh Đông chính là hi vọng nàng có thể thích thú.

“Vậy là tốt rồi, ta dẫn người đi ăn cơm, đưa người đến chỗ làm thêm.” Hắn một mặt đi ra ngoài, một mặt nói.

“Ách..... Không cần làm phiền, tự ta có thể đi được, cảm ơn ý tốt của người”

“Không quan hệ, hướng chỉ là ta làm trễ nải người lâu như vậy, rất cần phải làm như vậy, trừ phi người muốn cho ta cảm thấy áy náy?”

Ách..... Nàng nào dám làm cho ông chủ của nàng cảm thấy áy náy? đành phải ngoan ngoãn đồng ý.

Hai người tới cửa sảnh thiết kế theo kiểu Italy, vừa nhìn cũng biết phải đăng ký trước mới được vào, điều này làm cho nàng nhớ tới tình huống lần trước tại “Lá liễu”, không khỏi lùi bước, nàng cắn cắn môi dưới, “Cái kia..... Anh Đông.” Nhớ kỹ hắn muốn nàng gọi tên hắn, miễn cho lại bị uốn nắn.

“Ta hiện tại trong tay không có nhiều tiền lắm để ăn ở một nơi sang trọng như vậy.” Nàng thử trước đem hắn coi như bằng hữu, đối với hắn nói thật, mà không muốn cảm thấy bị mất mặt- trên thực tế, tại trước mặt Hạ Anh Đông nàng đại khái cũng chẳng mất mặt gì.

Hạ Anh Đông đầu tiên là yên lặng mấy giây, về sau mới nói: “Lần này ta trước hết mời người, lần sau đổi lại người mời ta, đi thôi!” Nói xong, trực tiếp dắt tay của nàng đi vào, không để cho nàng có bất kì cơ hội từ chối nhã nhặn nào.

Hắn có chút bá đạo, có chút tùy hứng, nàng lại chỉ cảm thấy lòng bàn tay của hắn rất lớn, thật ấm áp, kết quả lại đã quên kháng nghị hắn thay thế nàng quyết định chuyện như vậy.

“Nhà người..... Ở đâu?” trong thời gian chờ thức ăn được mang lên, Hạ Anh Đông cũng không lãng phí thời gian tiến hành điều tra gia cảnh của nàng

“Ta bây giờ ở cùng tiểu lộ nộn.”

“Không, ta là hỏi nhà của người ở đâu?”

“Ở khu đô thị mới.”

“Trong nhà còn có người nào?” Dù cho rõ ràng trong nhà của nàng có người nào, hắn biết rõ còn cố hỏi.

“Mẹ ta.”

Hỏi đến đây là tốt rồi, Hạ Anh Đông không có truy vấn vì sao nàng không đề cập tới chuyện của cha nàng, hắn cũng không muốn chạm đến chuyện thương tâm của nàng. “Bác gái thân thể có khỏe không?”

Bình thường vấn đề tiếp theo cũng đang trên đường sẽ dừng lại, Mạc Tử Nhân lập tức cảm thấy hắn rất hiểu lòng người—hắn không có gan hỏi đến cùng!

Kỳ thật cho dù hắn tiếp tục hỏi tiếp cũng không sao, dù sao chuyện đã qua năm năm rồi, nàng dù đau xót thế nào, cũng nên để xuống; Có thể hắn rất tốt, không có lại truy vấn nữa.

“Cũng không tệ lắm, người cũng đi tập thể dục đều đặn, cho nên thân thể so với trước kia khá hơn nhiều.” Nhớ tới mẹ một mình ở tại khu đô thị mới, nàng liền hận không thể nhanh lên dồn đủ tiền đưa mẹ lên ở cùng nàng .

“Người có thường trở về thăm người không?”

“Ta mỗi lần lễ bái cũng sẽ trở về, người còn muốn ta tiết kiệm một chút, không cần phải mỗi lần đều trở về; Đúng rồi, cha mẹ của người ở đâu?” Không phải là căn cứ vào trả lễ hỏi thăm lại, nàng là thật sự nghĩ muốn hiểu rõ Hạ Anh Đông, mới có thể hỏi như thế .

“Bọn họ đều đã qua đời.” Hắn nhàn nhạt nói

Mạc Tử Nhân tự giác biết mình đã hỏi sai vấn đề rồi, ảo não rũ mắt tiếp xuống . “Xin lỗi.....”

“Đó là chuyện thật lâu trước đây rồi, đã biến thành quá khứ của ta, ngẫu nhiên nhớ tới lúc tuy sẽ có tiếc nuối, nhưng ta rất cố gắng còn sống không để cho bọn họ lo lắng, vậy cũng là đã hiểu hết đạo đi.....”

“Ta tin tưởng ba mẹ của người nếu biết rõ người thành đạt như bây giờ, nhất định sẽ thay người cảm thấy cao hứng .”

Đúng lúc, phục vụ sinh đem bữa ăn bưng lên bàn, hai người bắt đầu dùng cơm; Sau đó Hạ Anh Đông đứng giờ đưa nàng tới phòng vẽ tranh.

“Anh, Anh Đông, hôm nay cảm ơn người.” Không chỉ có làm cho nàng có một công việc tốt hơn những gì Hạ Lập Dương ca tụng, lại còn mời nàng đi ăn món mì Ý ngon như vậy.

Bất quá nàng cũng không đem những thứ này tất cả đều nói ra khỏi miệng lời cảm tạ, mà là để trong lòng; mấy lần thấy hắn này, nàng cũng đã có ít nhiều nhận thức được về hắn — hắn là một người không câu nệ tiểu tiết, một người rất khí phách, ánh mắt luôn mang theo một cổ tang thương u buồn, càng tăng thêm vài phần mị lực thành thực .

Nàng đem tất cả những điểm tốt đẹp của hắn toàn bộ đặt ở đáy lòng của mình, về sau nàng sẽ tìm cơ hội hỏi báo hắn.

“Người quá khách khí, nhanh đi đi !”

“A! Tốt.....” mỗi lần đối mặt với Hạ Anh Đông, nàng giống như cũng sẽ biến thành bị động — hoàn toàn theo ý tứ của hắn; Thấy hắn đã lái xe đi xa, nàng mới bỗng dưng nhớ tới còn có một chuyện rất trọng yếu chưa có hỏi hắn.

Vì cái gì người thủy chung không gọi điện thoại cho ta? Nhưng không có hỏi cũng làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm, nếu là hỏi, Hạ Anh Đông nếu nói là không cần thiết, nàng nhất định sẽ rất đau lòng

Ai..... Không chỉ có Tô Phân mong muốn thay đổi cá tính của nàng, mà nàng kỳ thật cũng cho là cá tính của mình xác thực cần phải tu sửa lại — trừ phi là có khẩn cấp, nếu không nàng khi đối mặt với bất cứ chuyện gì đều là do dự hết lần này đến lần khác, giống như là sau khi xác định có một kết quả hoàn mỹ, mới bằng lòng đi chấp hành; Nàng cảm thấy chính mình như vậy thật không tốt, nếu như nàng không tích

cực tranh thủ, hạnh phúc không nhất định sẽ ở tại chỗ chờ đợi nàng a! (NN: câu này quá đúng, tranh thủ thời cơ tạo nên hạnh phúc)

Thằng thần mà nói, nàng đã có đang thay đổi chính mình, ít nhất là lúc này đây, chính là cố lấy dũng khí rất lớn mới có thể đối mặt với Hạ Lập Dương tỏ tình, chỉ là kết cục có chút ít không xong, thế nhưng khó có được một lần thay đổi lớn như vậy.

Nàng thật sự có đang cố gắng.....

Ai nha, không được, nàng bị muộn rồi .

Phòng vẽ tranh chín giờ tan học, những bạn học nhỏ lục tục rời đi, còn lại chính là lão sư .

Tôn Tĩnh Minh rõ ràng đúng là một ông chủ rất tốt, không tự cao tự đại, luôn cùng nàng cùng nhau trao đổi. “Mấy ngày nay đã quen thuộc chưa?”

“Đi học rất thú vị, ta rất thích nơi này.” phòng vẽ tranh nho nhỏ, một người làm ba người phụ giúp, nàng tin tưởng mình sẽ học được rất nhiều điều có ích ở đây.

Trên thực tế, nàng xác thực học được không ít — Tôn Tĩnh Minh giống như là một kho kiến thức khổng lồ, đồng thời cũng rất là có lực ngưng tụ của một lão sư, hẳn vừa đứng trên bục giảng, vừa có thể hấp dẫn ánh mắt bạn học nhỏ phía dưới, để cho bọn họ ngoan ngoãn nghe lời, nếu là đổi lại là nàng, đại khái liền.....

Ai! Nàng tại sao lại đi theo phương hướng suy tư bị quan rồi, nàng cần phải càng tích cực tiến thủ — nàng sẽ cố gắng .

Cho đến một ngày có thể như ông chủ vậy !

Tôn Tĩnh Minh đẩy gọng kính nho nhỏ, rất là có ý tứ nói.

“Vậy là tốt rồi, người trẻ tuổi lại xinh đẹp, ta còn sợ người không cách nào có thói quen cùng những tiểu quỷ này ở chung.”

Mạc Tử Nhân không khỏi nhú mày. “Vì cái gì trẻ tuổi xinh đẹp liền không cách nào cùng những tiểu bằng hữu này ở chung?” Nàng thật tò mò hỏi.

“Bởi vì lúc trước ta thuê vài em gái xinh đẹp, kết quả cũng không làm được hết một tháng liền rời đi, ai!” Lắc đầu lại thở dài.

“Ông chủ có thể chọn lão sư có kinh nghiệm a!”

Tôn Tĩnh Minh hai tay lập tức ôm ngực, làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ. “Tử Nhân, người nên biết cá cùng hùnh chướng là khó có thể kiêm phải (*), có lão sư kinh nghiệm chưa chắc xinh đẹp, lão sư xinh đẹp chưa chắc có kiên nhẫn, đây là đạo lý tất nhiên .” Trời cao thật là công bằng, ai!

(*cá cùng hùnh chướng là khó có thể kiêm phải :“ngữ dữ hùnh chướng bất khả kiêm đắc” [cá cùng tay gấu không thể chọn cả hai])

“Vì cái gì không phải xinh đẹp không thể?” Nàng ngược lại cho rằng kinh nghiệm cùng kiên nhẫn tương đối trọng yếu.

Tôn Tĩnh Minh lộ ra nụ cười, “Đương nhiên là muốn cảnh đẹp ý vui!” (NN: lão sư này thật là ...hết nói ==>)

Mạc Tử Nhân lập tức trừng to mắt, nhỏ giọng hỏi: “Ông chủ, người không phải là thích nam nhân sao?”

Ngày đầu tiên lúc phỏng vấn, bạn trai của ông chủ cũng ở đó, bọn họ đóng cửa lại thương lượng đã lâu mới quyết định thuê nàng; Nàng không am hiểu cùng nam nhân giao tiếp, cho nên càng thêm may mắn vì ông chủ đối với nam nhân có hứng thú, như vậy cùng ông chủ giao tiếp mới có thể không có áp lực.

Hắn phi thường, phi thường nghiêm túc bày tỏ.“Thân thể cùng con mắt không cùng cảnh giới.” (NN: ý là Thân thể cùng mắt nhìn không liên quan đến nhau ==>)

“Ở đâu bắt đồng?” Dù sao cũng không vội vàng và bận rộn lắm, nghe một chút ông chủ hồ ngôn loạn ngữ cũng có thể gia tăng kiến thức.

“Con mắt chỉ là tinh khiết thưởng thức, chỉ cần thích có thể nhìn, không cần để ý đến điều kiện khác ; Vừa vặn là muốn trải qua kinh nghiệm thực chiến mới có thể xác thực có thích hợp hay không, dù sao có chút nhìn thích, nhưng không thấy phải thích hợp với chính mình, cho nên ta nói đây là hai cái cảnh giới bất đồng, bởi vì ta chỉ là nhìn, hắn mới sẽ không tức giận.” Hắn vô cùng tuân thủ bốn phạm nghiêm ngặt .

“Ta nghĩ..... ông chủ lớn hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ khổ sở đi?” Tôn Tĩnh Minh rõ là ông chủ, mà bạn trai của hắn cũng là bỏ vốn ra thành lập phòng vẽ tranh này, cho nên là ông chủ lớn ở đây.

Tôn Tĩnh Minh sững sờ, giống như là không nghĩ tới chuyện này, nhất thời lại trầm mặc.

Xem ra, nàng không cần thận làm cho ông chủ xúc động .

Cho đến lúc đóng cửa, Tôn Tĩnh Minh và Mạc Tử Nhân cùng nhau xuống lầu, hắn rót cục mở miệng, “Tử Nhân, ta thật không nghĩ tới người sẽ nói đến cái điểm này. Hắn không nói, ta vẫn cho là hắn sẽ là không để ý, khó trách mỗi lần thuê người mới, hắn chung quy cùng ta chiến tranh lạnh vài ngày, hiện tại ta rốt cục đã hiểu, cảm ơn.” Nhắc nhở của nàng làm hắn bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là nàng là giúp đỡ hắn sao? “Đừng khách khí.”

Tôn Tĩnh Minh không khỏi sờ sờ đầu của nàng, “Người đáng yêu lại hiểu lòng người như thế, người có thể được người yêu nhất định sẽ rất hạnh phúc!”

“Ta không có tốt như vậy a.....”

“Đứa ngốc, cần phải có lòng tin ở chính mình, ta chính là rất ít tán thưởng người!”

“Tiểu Nhân!” Một tiếng quyết đoán mà thanh âm hữu lực phá vỡ bầu trời đêm yên tĩnh. (NN: *hồ hồ* ta cá anh đang ghen a)

Hai người đồng thời quay đầu lại, trông thấy Hạ Anh Đông đang đứng ở nơi đó, hắn mặt một bộ y phục màu đen, đứng ở trước chiếc xe hơi màu đen cơ hồ hòa làm một, có vẻ lạnh lùng hơn lắm liệt, phảng phất không khí xung quanh hắn cũng theo đó đông cứng lại.

Hạ Anh Đông chính là nam nhân lạnh lùng như vậy

“Là bạn của người sao?”

“Ách..... Đúng vậy.” Mạc Tử Nhân kinh ngạc nhìn Hạ Anh Đông, trong lòng có một vẻ khấn trương — hắn không phải là cần phải trở về sao?

Tôn Tĩnh Minh lập tức hiểu ý, đập lên bả vai Mạc Tử Nhân nói: “Thì ra là người có bạn trai tuyệt vời như vậy, vậy ta cũng không cần giới thiệu giúp người.”

Mạc Tử Nhân vốn muốn giải thích, nhưng vừa nghe câu tiếp theo của ông chủ là muốn giúp nàng giới thiệu bạn trai, lập tức cũng không dám nhiều lời, dù sao một cái thiện ý hiểu lầm có thể ngăn chặn được rất nhiều chuyện, kỳ thật cũng không có gì là không tốt

“Ngủ ngon!” Tôn Tĩnh Minh phát phát tay, tiếp tục đi lên phía trước.

Mạc Tử Nhân còn lại là từ từ đi đến bên cạnh Hạ Anh Đông “Làm sao người lại ở chỗ này?”

“Chờ người.” Hắn trả lời đương nhiên. “Lên xe đi!”

Mạc Tử Nhân ngoan ngoãn lên xe.

Kỳ thật không cần hỏi, dùng đầu trộm nghĩ cũng biết Hạ Anh Đông nhất định là đặc biệt đang đợi nàng — chính là điểm này làm cho nàng cảm thấy rất hành hạ, mặc dù bị theo đuổi, dầu gì cũng biết cái gì gọi là theo đuổi, nhưng thái độ hằn loại này như gần như xa làm cho nàng là không cách nào thăm dò rõ ràng hằn đến tột cùng đang suy nghĩ gì, làm hại chính nàng tâm cũng trở nên một đoàn loạn, khó có thể làm rõ cảm giác của mình.

Trên xe ngoại trừ tiếng nhạc, cũng chỉ còn lại có âm thanh hô hấp của bọn họ, bọn họ phảng phất đều lâm vào trong trầm tư của mình , không có người nghĩ phá tan ngăn cách này trước.

Mạc Tử Nhân cảm giác được ra Hạ Anh Đông tựa hồ có điểm mất hứng, nàng không nghĩ ra được nàng đã làm chuyện gì khiến hắn tức giận, đành phải tùy ý im lặng.

Cho đến khi xe dừng ở lầu dưới chỗ ở của nàng, kéo phanh xe lại hắn mới cầm tay của nàng. “Vì cái gì cũng không nói chuyện?”

“Người đang tức giận có phải hay không?” Không nên có bất kỳ cảm giác, hết lần này tới lần khác nàng vừa đụng hắn, chính là rất có cảm giác, thật sự là không xong!

“Ừ.” Hắn thừa nhận, hơn nữa giải thích rõ cảm thụ của mình. “Bởi vì ta nhìn thấy người cùng người nam nhân kia vừa nói vừa cười, ta chính là không thích.”

Hắn cũng ích kỷ như biết bao nhiêu nam nhân khác, không thích bất kỳ một nam nhân nào nhích lại gần nữ nhân của mình

Hắn nói không thích..... Hắn vì cái gì không thích? Hắn dựa vào cái gì không thích?!

Nàng thật sự là đã chịu đủ rồi! Mạc Tử Nhân mím môi, lúc này mới nói : “Ta không hiểu — vì cái gì người muốn dùng thái độ mập mờ như vậy đối mặt với ta? Người không phải là muốn đuổi theo ta sao? Nếu đã muốn đuổi theo ta, vì cái gì cũng không gọi điện thoại cho ta? Vì cái gì người dùng thái độ chột xa chột gần này đối với ta, thật giống như ta là đồ vật của người, người vừa rời đi tầm mắt, người rồi lại hướng ta hờ hững, người đây là mềm nắn rắn buông sao? Ta thật sự rất không thích như vậy, người một chút cũng không dứt khoát!”

Hắn thái độ mập mờ làm cho lòng của nàng bất ổn, so với lúc trước, lúc còn thăm mền Hạ Lập Dương còn muốn thống khổ hơn.

Hạ Anh Đông sững sốt một chút, đầu tiên là kinh ngạc nàng đột nhiên một hơi nói xong, đồng thời cũng cảm thấy rất mừng rỡ — nàng tức giận liền đại biểu cho nàng đã bắt đầu quan tâm hắn.

“Thật xin lỗi đã cho người có loại cảm giác này, ta một chút cũng không muốn mềm nắn rắn buông, chỉ là..... Người không phải là hi vọng từ từ sẽ đến sao? Cho nên ta tôn trọng người, chờ người chủ động chấp nhận ta.” Hắn làm sao không muốn đến gần nàng, không phải là không đối với nàng cấp bách chăm chăm người, làm sao không muốn hai mươi bốn tiếng đồng hồ đều canh giữ ở bên cạnh nàng, làm sao không muốn biết nàng mỗi ngày đều phát sinh chuyện gì..... Hắn nghĩ muốn nắm giữ mỗi một phần cảm giác của nàng, hết lần này tới lần khác nàng muốn chậm một chút, hắn chỉ tốt nhìn xuống tất cả vọng tưởng, cùng nàng từ từ sẽ đến.

Thì ra là hắn sở tác sở vi (*) tất cả đều là đứng ở lập trường của nàng suy nghĩ, nàng sau khi nghe xong, đột nhiên có cảm giác như buông xuống một gánh nặng cảm thụ, nguyên gốc đang thẳng cắm ở trong ngực ngột ngạt, hữu một tiếng phá tan ngực, đầu thoáng chốc giống như là hiểu ra, mà ngay cả hô hấp đều trở nên thập phần thông thuận — thì ra là trước hết tất cả đều là nàng tự tìm?

(*sở tác sở vi:Hành động đã thực hiện)

Hạ Anh Đông không tiếng động đến gần, khẽ vuốt gương mặt của nàng. “Tiểu Nhân, kỳ thật cá tính của ta rất tích cực, muốn sẽ liều lĩnh tranh thủ..... Nhưng ta nghĩ tôn trọng người, ta không hy vọng người sợ ta, cho nên một mực chờ người chủ động chấp nhận ta, hoặc là ít nhất chờ người cho ta một chút ám hiệu, ta mới tốt muốn làm gì thì làm.....”

Ách..... Muốn làm gì thì làm? “Vì chớ.....” (NN: muốn làm gì thì làm =)))

“Người nghe lầm, là bạo gan theo đuổi người.” Ngón tay dài tại khuôn mặt của nàng đi lên trở về ma sát, lặng lẽ tạo ra một chút ánh lửa.

Mạc Tử Nhân ngơ ngác nhìn hắn, tâm càng nhảy càng mau, càng nhảy càng mau.....

7. Chương 7

Edit: Ngọc Nhi

Mạc Tử Nhân không có kinh nghiệm yêu đương, cho nên Tô Phân nói phải có trách nhiệm chỉ dẫn cho nàng, bởi vậy nàng hoàn toàn không rõ ràng lắm mình cùng Hạ Anh Đông tiến triển có phải hay không quá nhanh chóng; Trên thực tế nàng cũng chịu không được suy tư, bởi vì vừa nhìn thấy hắn, nàng liền quên tất cả mọi chuyện, chỉ biết vẫn là muốn hắn, như vậy có thể hay không quá tệ?

“Không xong? Một chút cũng..... À không.....” Tô Phân cố gắng nghiêm chỉnh ăn con cua biển to mà Mạc Tử Nhân xách về.

Mạc Tử Nhân không thể ăn được cua biển đối với nàng mà nói, ngược lại là một loại hạnh phúc, mặc dù nàng biết bạn tốt bị dị ứng với loại đồ ăn này, nhưng nàng cũng chỉ biết cảm giác của mình là rất hạnh phúc!

Hạnh phúc đến đều nhanh bị trời phạt !

Mạc Tử Nhân nhìn chằm chằm đáng vẻ hạnh phúc của bạn tốt khi nhắm nháp con cua biển to, cảm thấy vừa giận vừa buồn cười. “Có ăn ngon như vậy sao?”

“Đương nhiên..... Quá ngon, bỏ đi thật là đáng tiếc đó! Người cùng bạn trai người..... Hắc hắc, hiện tại có thể xưng hắn là bạn trai của người đi?” Tô Phân ranh mãnh hỏi.

Mạc Tử Nhân xấu hổ cười một tiếng.

“Hai người các người đúng lúc cùng mắc bệnh dị ứng với tôm,cua biển, thật sự là quá hợp nhau!” (NN: nhắc đến tôm cua biển lại nghĩ đến tứ muội, ngon thế mà bị dị ứng *chep chep* *nuốt nước miếng ừng ực*)

“Đúng rồi! Ta cũng cảm thấy thật là kỳ lạ, khi lúc hôm nay ta nói với hắn ta kỳ thật cũng không thể ăn tôm cua, hắn cười đến thật ôn nhu.....” Nhớ tới buổi hẹn hò đêm nay, nàng chỉ cảm thấy thật hạnh phúc — suy nghĩ của nàng chỉ hướng về phía Hạ Anh Đông.

“Hắc hắc..... Cho nên ta nói cực kỳ đúng không? Thầm mèn vô dụng, phải thử nghiệm thực tế mới biết đối phương có thích hợp hay không . Người, bây giờ là không phải là cảm thấy hắn rất tuyệt a?” Mà nàng cũng cảm thấy con cua biển to này thật sự là quá tuyệt vời, quả thực chính là cực phẩm nhân gian.

“Hắn đối với ta thật sự rất tốt, tốt đến ta đều muốn hoài nghi có phải là hắn hay không thiếu nợ ta cái gì, mới có thể như vậy không oán không hối hận trả giá?” Cái đầu nhỏ chậm rãi nghiêng về bên trái, ánh mắt phóng xa.

Tô Phân hai tay bề bộn nhiều việc, vì vậy dùng chân đạp đạp nàng. “Người thần kinh a! Hắn như thế nào nợ người, chớ suy nghĩ lung tung , hắn nhất định là rất thích người, mới có thể đối với người tốt; không dễ dàng bạo gan đi yêu cũng đừng nghĩ quá nhiều, thích là tốt rồi.”

Mạc Tử Nhân cũng cảm thấy thật sự là mình đang suy nghĩ lung tung. “Ừ, ta biết rồi, tiểu lộn xộn, cảm ơn người.”

Tô Phân đang nhồi thịt cua ngon vào trong miệng “Cảm ơn ta cái gì?”

“Nếu như không phải là người, ta nhưng có thể vẫn còn ở vòng quanh, là người để cho ta nghĩ thông suốt .” Tại trên mặt cảm tình, nàng quả thật có chút ít cố chấp, có điểm cố chấp, thật may là có một người bạn tốt mới có thể giúp nàng thông suốt.

“Ha ha, ta cảm thấy được người nói sai rồi, hắn là phải cảm tạ Hạ Anh Đông đi!”

“Vì cái gì?”

“Là hắn làm cho người thích, là hắn làm cho người nguyện ý thay đổi chính mình, nếu như không phải là thật sự rất thích, cho dù ta mỗi ngày giúp người tẩy não, chỉ sợ cũng không có hiệu quả gì Ta cũng muốn cảm tạ hắn, nếu như không có hắn, ta căn bản là không có cơ hội ăn được cua biển to như vậy, cho nên người nhất định phải thật tốt bắt lấy bạn trai ra tay xa xỉ này mới có thể tạo phúc cho ta, biết không?” (NN: ta cũng muốn được như chị Tô Phân =)))

Tô Phân nhắc nhở làm nàng không phản bác được, bất quá về sự thay đổi này có lẽ thật sự là phải cảm ơn Hạ Anh Đông, nếu không phải là hắn, nàng có lẽ sẽ không nhanh như vậy liền thông suốt..... Ai! Không muốn, dù sao nàng đã thích hắn thì tốt rồi, nàng không cần phải lại nghĩ lung tung, thay mình tìm thêm phiền toái.

“Tử Nhân, Tử Nhân, đúng rồi, các người lần sau có thể hay không đi ăn thịt bò a?” sau khi ăn xong, Tô Phân có điểm tưởng niệm nghĩ đến thức ăn, người như lang lang bay trên mây

“.....”

~Mặc Tử Nhân thời gian đến phòng vẽ tranh là ngày thứ hai, thứ ba, thứ năm, mỗi tuần hai đến bốn ngày đến “Cái hẻm nhỏ” làm việc, bất quá đến bây giờ nàng cũng chỉ biết không có đầu mối, dù sao quán này đối với Hạ Anh Đông ý nghĩa bất đồng, nàng đương nhiên phải thận trọng suy tính, chỉ là quá thận trọng kết cục chính là mỗi ngày đối diện với bức tường đến gần người.

Mà Hạ Anh Đông vô luận bận rộn thế nào, mỗi ngày chung quy bớt một chút thời giờ cùng nàng gặp mặt — mỗi tuần hai đến bốn buổi tối sẽ cùng nàng ăn cơm, sau đó cũng đưa nàng về nhà, mà thứ hai, thứ ba, thứ năm còn lại là sẽ đón nàng tan học ...rồi đưa nàng về nhà.

Khi nàng phải về khu đô thị mới, hắn cũng sẽ chuẩn bị một chút thực phẩm dinh dưỡng để cho nàng mang về — hẳn thật đúng là yêu ai yêu cả đường đi, ngay cả mẹ của nàng cũng đều chiều cõ.

Sự quan tâm của hắn kéo dài ba tháng không có gián đoạn, mà ngay cả ông chủ của phòng vẽ tranh cũng bắt đầu đối với Hạ Anh Đông gờ ngón tay cái lên tán thưởng.

Nàng cảm thấy rất hạnh phúc, bất quá cũng lo lắng hắn sẽ quá mệt mỏi.

“Nếu Tô Phân đã muốn ăn thịt bò, ngày mai sẽ mang cô ấy cùng đi.” Hạ Anh Đông rất hào phóng nói, phảng phất một chút cũng không ngại có người thứ ba chen vào cuộc hẹn hò của bọn họ.

Mặc Tử Nhân đối với hắn hào phóng cũng cảm thấy uất ức.“Cám ơn người.”

“Cám ơn ta cái gì?”

“Người đối với tiểu lộn xộn rất tốt.” Khi nàng nghĩ muốn chính mình trả tiền để mua con cua biển to về cho Tô Phân ăn, kết quả vẫn là hắn tranh trả tiền.“Những người nam nhân sẽ không đối với bằng hữu của bạn gái mình tốt như vậy, người thậm chí còn làm cho nàng đi theo buổi hẹn hò của chúng ta ?”

Nam nhân hào phóng như thế thật đúng là chưa bao giờ nghe thấy qua!

“Bởi vì cô ấy là bằng hữu của người, cô ấy đối với người rất tốt, ta đối với cô ấy có nhiều điểm chiều cõ coi như là đáp tạ; Bất quá về cuộc hẹn hò này, người nói sai rồi, ta là người rất keo kiệt, khi chúng ta hẹn hò là lúc nghiêm cấm người thứ ba tham gia, ta cho người ngày mai mang cô ấy đi ăn là vì ta muốn đi đại lục một chuyến, không thể cùng ở tại bên cạnh người, cho nên mới phải để cho cô ấy thay thế ta cùng người đi ăn.” Hạ Anh Đông lưu loát lái xe vào trong ngõ nhỏ. (NN: *hồ hồ* thế mà chị tưởng bỏ, chả ai muốn có kì đà cản mũi khi mình hẹn hò đâu chị)

“Người muốn đi vài ngày?”

“Một tuần lễ, có một số việc ta phải tự mình đi xử lý; Mấy ngày nay cô ấy muốn ăn cái gì, các người liền cùng nhau đi, nên biết cái gì cũng có thể tiết kiệm, chính là ăn cơm là không thể tiết kiệm nhất, mà người đối với mình tốt cũng chính là đối với ta rất tốt, biết không?”

“Người tự mình cũng phải cẩn thận một chút, mọi việc bình an là trọng yếu nhất, sớm một chút trở về.”

“Ta đã biết, nhớ phải gọi điện thoại liên tục cho ta.”

“Tốt.....” Nghe thấy hắn phải đi công tác, tâm tình của nàng trở nên có điểm trầm trọng, dù sao bọn họ từ lúc quen nhau tới nay cơ hồ không có một ngày không thấy mặt .

“Đây là chìa khóa căn hộ của ta, ta có nuôi cá, sợ mấy ngày nay không có người chiều cõ, người phải nhớ kỹ giúp ta chiều cõ chúng.”

“Tốt.” Nàng còn chưa có đến nhà của Hạ Anh Đông, chuyện này làm cho nàng có chút mong đợi nho nhỏ.

Phát giác nàng bởi vì hắn đem chìa khóa giao cho nàng mà vẻ mặt lộ ra mừng rỡ, Hạ Anh Đông tâm tư được thả lỏng, lập tức lại có ý đồ trêu chọc nàng. “Phòng của ta chưa bao giờ khóa, nếu như ngươi nghĩ đi vào cũng không có việc gì cả.”

Phòng của hắn? “Ta, ta mới sẽ không tiến vào phòng của ngươi!” Nàng chỉ là muốn xem hắn ngủ ở chỗ nào, còn không có nghiêm túc nghĩ đến phòng của hắn, hắn nhắc tới làm nàng mặt lại đỏ.

“Tại sao lại không chứ?” Hắn tự tay cầm lấy tóc của nàng vuốt vuốt, khẩu khí cố ý cà lơ phất phơ. “Phòng của ta có giường lớn rất thoải mái, còn có chăn đệm thật ấm áp, còn có dàn nhạc rất tuyệt cùng ti vi, một mỗi có thể lập tức ngủ, không tốt sao?”

Nghe hắn tả, Mạc Tử Nhân trong đầu lập tức hình dung ra một gian phòng sang trọng, điều này làm cho nàng cũng có ý đồ mạnh động nhìn lên, “Rất, rất tốt a.....”

“Kia..... Ngươi có nghĩ muốn nằm lên trên đó xem một chút? Xem ra giường rất lớn đó! Cũng đủ dung nạp ba người, cho nên chúng ta cùng nhau nằm xuống tuyệt đối không là vấn đề.....” Nàng đơn thuần cũng là đã đánh vào vết thương trí mạng của hắn, làm hắn không biết ra tay từ đâu — hắn không muốn dọa nàng sợ, nhưng lại rất muốn có nàng, vấn đề nan giải này từ khi bọn họ bắt đầu quen nhau vẫn làm cho hắn lâm vào sự giằng co mãnh liệt.

Nằm trên đó? Mạc Tử Nhân nhìn Hạ Anh Đông, khẩn trương lắc đầu.

“Như vậy không muốn a?” Hắn lời nói mang đầy thất vọng.

Không đành lòng thấy hắn thất lạc, nàng lại gật gật đầu.

“Vậy tối nay có nghĩ là thử nhìn một chút?”

Đêm nay..... Mạc Tử Nhân lại mạnh lắc đầu.

Tâm tình của hắn hoàn toàn bởi vì nàng mà dậy lên rơi xuống, nha đầu kia thật là biết hành hạ hắn. “Được rồi!” Thở dài một hơi. “Ngươi lên lầu đi.”

Hắn hôn lên trán nàng một cái, lại ôm nàng một lúc, cuối cùng không nỡ buông ra — lại thả ra chỉ sợ sẽ tái diễn cảnh diễn ngoài ý muốn phát sinh như lần trước tại “Cái hẻm nhỏ”.

“Ngươi..... Tức giận sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

“Làm sao phải tức giận? Đứa ngốc, vì loại chuyện này mà tức giận chỉ có thể nói nam nhân như vậy là đồ háo sắc; Tình yêu vốn là nên tôn trọng lẫn nhau, không phải sao? Mau lên lầu, sớm một chút nghỉ ngơi, vài ngày tới ta không thể đi đón ngươi, ngươi tự mình phải cẩn thận, được không?” (NN: ước gì ta cũng kiếm được soái ca như thế *mắt long lanh*)

“Tốt.....” Mạc Tử Nhân xúc động, rướn người lên hôn môi của hắn, sau đó cúi đầu xuống xe. “Ngủ ngon.”

Cho đến khi cửa nhà trọ đóng lại, Hạ Anh Đông mới ý thức tới chính mình vừa rồi được nàng chủ động hôn, hắn tự tay vuốt ve môi của mình, trong lòng không khỏi cảm thấy một cổ ngọt ngào, mặc dù vẻn vẹn hôn chỉ như là chuồn chuồn lướt nước, cũng đã làm cho hắn thỏa mãn.....

Ít nhất một tuần lễ này, hắn có thể ỷ lại nụ hôn của nàng mà tưởng niệm.

~~Thật sự là không có thói quen.....

Hạ Anh Đông rời đi ngày thứ ba, nàng đã cảm thấy rất không quen.

Buổi tối ngày đầu tiên, nàng không thể chờ đợi được gọi cho hắn, không khéo gặp gỡ hắn đang bận rộn, nói không đến mười giây liền cúp điện thoại; Mà nàng cũng không dám lại gọi lại, đành phải si ngốc chờ, chỉ là chờ a chờ, Hạ Anh Đông thủy chung không có gọi tới.

Nàng đoán rằng hắn có nhiều việc bề bộn cần phải giải quyết, lại càng không dám quấy rầy hắn, thậm chí cũng không dám gửi tin nhắn, sợ gây phiền nhiễu cho hắn.

Kỳ thật Hạ Anh Đông rời đi cũng không có thay đổi bao nhiêu, nàng lại nhớ tới cuộc sống một người trước kia — trước nàng là một người tại “Cái hẻm nhỏ” nhìn vách tường ngăn người, gần đây còn lại là một người

nhìn chăm chú vào cửa chính sững sờ; Buổi tối lúc từ phòng vẽ tranh rời đi, nàng sẽ đứng ở dưới lầu chờ một lúc lâu, ngây ngốc cho rằng như vậy có thể thật sự đợi được người đến.

Thực ngốc..... Làm sao có thể đợi được người đến? Hôm nay mới là ngày thứ năm, hắn vẫn còn phải ở Thượng Hải? Nàng chỉ có thể hi vọng hắn đừng quá mệt mỏi mỗi tốt.

Vì để cho chính mình chuyên tâm, nàng cố lấy dũng khí tắt điện thoại di động, để tránh chính mình mỗi một phút đều muốn nhìn một lần, mà một lần xem là một lần lại thất vọng .

Hạ Anh Đông nếu đã bận rộn như vậy, nàng cũng phải cố gắng mới được, mà nàng duy nhất có thể làm đúng là đem bức hoạ “Cái hẻm nhỏ” hoàn thành.

Thật vất vả mới đem sự chú ý từ cửa chính trở lại trên vách tường, Mạc Tử Nhân chợt nhớ tới lần trước lúc ở chỗ này, nàng cũng là đang suy nghĩ chuyện về “Cái hẻm nhỏ”, kết quả lại làm cho Hạ Anh Đông cắt đứt suy nghĩ.

Nàng suy nghĩ! Nàng đối với ba chữ này thật sự cảm thấy rất quen thuộc — trước kia tại ngôi nhà ở Đài Trung, nàng liền thường xuyên mở ra cửa sổ của gian phòng nhìn ra bên ngoài là “Cái hẻm nhỏ”, đây chính là tiêu đề của bức tranh.

Chỗ đó phần lớn là phòng cũ, ngõ hẻm rất cũ kỹ, lại nhỏ hẹp, cho nên đặc biệt khi có một ý tưởng về cảnh, nàng vẽ rất nhiều, nơi này cảm giác nhìn thấy tựa hồ có điểm giống với “Cái hẻm nhỏ”

Không bằng liền vẽ phong cảnh Lão Nhai (*) — nàng đột nhiên có chủ ý này.

(*phong cảnh lão nhai: phong cảnh núi non, động)

Đối với ngôi nhà trước ở Đài Trung, mặc dù mẹ con nàng lúc ấy đi rất vội vàng, nhưng nàng vẫn như xưa rất nhớ chỗ đó, dù sao thời gian ở tại đó là thời gian nàng vui sướng nhất, khi nhớ lại cũng có đau đớn nhất.

Trí nhớ mênh mông rất nhanh đã bị Mạc Tử Nhân đè xuống, nàng thay đồng phục làm việc, cầm lấy bút tại trên tường vẽ phác thảo vòng quanh sơ đồ, thử tìm ra một chút vật và cảnh làm nàng cảm động .

Rắc.

Thanh âm mở cửa làm cho Mạc Tử Nhân tim đập thành thịch, là Hạ Anh Đông sao?! Nhưng hôm nay không phải mới là ngày thứ năm, hắn có thể nào lại nhanh như vậy trở về gấp sao?

Nàng lập tức quay đầu lại, tâm tình mong đợi lập tức bị dập tắt, bởi vì người tới là Trình Diệu Ngang.

“Mạc tiểu thư, xin chào, hôm nay mưa thật lớn.” Trình Diệu Ngang thu hồi cây dù, đặt ở một bên, vỗ vỗ bả vai.

“Đúng vậy! Làm sao người rảnh mà tới đây?”

“Ông chủ giao cho ta có rảnh thì phải sang đây xem tình hình, Mạc tiểu thư có cần cái gì sao?” Ông chủ đi Thượng Hải, nơi này do hắn trấn giữ, hắn mỗi ngày đều loay hoay bận muốn chết, cho tới hôm nay rốt cục rút ra một chút thời gian để tới đây. “Mạc tiểu thư đã bắt đầu vẽ sao?”

Thật tốt quá, cạ sát hơn ba tháng cuối cùng có điểm tiến triển, thật là khiến người ta cảm thấy vui mừng a!

“Ừ, hôm nay rốt cục có một chút linh cảm, đang phác thảo ra bức tranh.”

“Đã sáu giờ, có muốn hay không ta giúp Mạc tiểu thư mua bữa tối?”

“Không cần, cảm ơn. Đúng rồi, ông chủ có gọi điện thoại cho người sao?”

“Có, buổi sáng mới gọi tới giao việc cho ta, Mạc tiểu thư có việc muốn liên lạc với ông chủ sao?”

“Không..... Không có.” Mạc Tử Nhân đoán rằng Trình Diệu Ngang đại khái còn không hiểu được quan hệ giữa mình và ông chủ của hắn— Hạ Anh Đông khả năng không có nói, mà nàng cũng không muốn lắm miệng, làm cho Hạ Anh Đông thêm phiền toái. “Nếu như hắn lại gọi cho người, liền phiền toái người nói với hắn ta đã bắt đầu vẽ, miễn cho hắn phải lo lắng.”

Trình Diệu Ngang gật gật đầu, rất có cảm xúc nói: “Ông chủ không lo lắng, ta so ra còn lo lắng hơn, đều ba tháng..... Thật may là Mạc tiểu thư hôm nay cuối cùng đã có linh cảm; Mặc dù ông chủ không có hạn chế thời gian cho Mạc tiểu thư, đó là bày tỏ ông chủ rất coi trọng Mạc tiểu thư, cho nên ta cũng vậy, phi thường mong đợi đến lúc ra thành quả.”

“Ta sẽ cố gắng !” Nàng quyết định trước bài trừ hết thủy suy nghĩ, chuyên tâm vẽ bích họa, nàng cấp cho Hạ Anh Đông một kinh hỉ. “Trình tiên sinh, nếu có việc người về trước đi, không quan hệ.”

“Mạc tiểu thư cũng đừng làm quá muộn, buổi tối trị an luôn không tốt lắm. Vậy ta đi trước, ngủ ngon.”

Mạc Tử Nhân hướng hần phát phát tay, xoay người tiếp tục vẽ, không đầy vài phút, cửa chính lại mở ra, nàng cho là Trình Diệu Ngang đã quên đồ gì đó nên quay lại lấy, vừa quay đầu lại đã bị người vững chắc ôm lấy, suýt nữa không thể hô hấp.

Nàng khẩn trương muốn đẩy đối phương ra, cũng lập tức nghĩ thấy được mùi hương quen thuộc, sau cũng đưa tay ra vững vàng ôm lấy người kia.

Là Hạ Anh Đông, thật sự là hần — thật bất khả tư nghị, nàng đang nghĩ ngợi khi nào hần trở lại, đây là tâm linh tương đồng sao?

(*bất khả tư nghị :Bất: Không, chẳng, đừng. Khả: Khá, có thể. Tư: Suy nghĩ. Nghị: Luận.

Là không thể suy nghĩ bàn luận được, Ý nói việc này rất cao siêu huyền diệu mà trí phàm của con người không thể suy nghĩ bàn luận cho thấu đáo được.)

“Anh Đông.....” Nàng gọi tên của hần, có tràn đầy tưởng niệm.

“Tiểu Nhân.....” Hần lăm bầm tên của nàng, có giận dữ không vui. “Như thế nào tắt máy, không nhận điện thoại của ta?! Người có biết hay không ta đã lo lắng rất nhiều? Ta tìm người cả ngày, Tô Phân cũng nói tìm không được người, ta chỉ kém không có ở Thượng Hải gọi điện về báo cảnh sát.”

Hần gầm thét vốn nên là kinh người, có thể nghe vào trong tai nàng nhưng lại ầm ập ngọt ngào, làm nàng cảm thấy vui sướng không thôi.“Cái kia..... Bởi vì ta nghĩ muốn chuyên tâm vẽ tranh, cho nên mới phải tắt điện thoại di động, xin lỗi.....”

“Có cần thiết chuyên tâm đến loại trình độ này sao? Người hiểu được ta tìm không được người có nhiều lo lắng không? Nếu như người muốn tắt máy, ít nhất cũng nên báo trước với ta một tiếng ; Còn có, vì cái gì cũng không gọi điện cho ta? Ta một mực chờ điện thoại của người, người có biết hay không?” (NN: seo anh không gọi cho chị *cẩn cẩn móng tay*)

Về điểm này, nàng đúng là có lý do.“Cái kia..... Bởi vì ta lần đầu tiên lúc gọi cho người, người thật giống như bẽ bộn nhiều việc, ta sợ sẽ ảnh hưởng đến người, cho nên cũng không dám gọi lại.”

Hạ Anh Đông dừng một tí, giống như là đang xét duyệt lý do của nàng, qua một hồi lâu mới nói: “Không thể gọi, cũng có thể gửi tin nhắn đi? Nếu không tin nhắn là muốn chờ đã xảy ra chuyện mới gửi sao?”

Mấy ngày nay khi công sự vừa kết thúc, hần sẽ nghĩ tới nàng, nhiều lần cũng muốn gọi điện thoại về, có thể vì nghĩ đến nàng đến nay đều chưa từng chủ động gọi điện thoại cho hần, hần liền chờ xem, xem nàng là không phải là tuyệt không quan tâm đến hần hay không, không nghĩ tới ngoại trừ ngày đầu tiên ra, liền cũng không còn thấy tin tức của nàng , xem ra nàng quả nhiên là không quan tâm hần đi?

Cuối cùng hần không chịu nổi, gọi điện thoại cho nàng lại phát hiện điện thoại di động của nàng không mở, mà lại cả ngày đều liên lạc không được, suy nghĩ của hần rối loạn, luống cuống, rất sợ nàng sẽ xảy ra chuyện, vì vậy lập tức mua vé máy bay trở lại Đài Loan, từ sân bay liền chạy ngay tới nơi này, thật may là.....

Thật may là nàng không có việc gì, nhưng mà cũng ở đây phủ đầu, hần cơn tức giận lại nổi lên — lần đầu tiên đối với nàng nổi giận.

Mạc Tử Nhân cười cười phảng phất không có bị hần hù dọa, thậm chí còn lộ ra nụ cười.“Xin lỗi, ta thật sự không biết sẽ làm cho người lo lắng như vậy, đúng là làm sao người không nghĩ tới nên hỏi Trình tiên sinh? Tiểu lộn xộn không biết ta ở chỗ này, nhưng Trình tiên sinh nên biết a!”

Hạ Anh Đông sững sờ, lúc này mới phát giác chính mình rõ ràng làm một chuyện ngu xuẩn — đúng là, hắn làm sao sẽ bỏ sót Trình Diệu Ngang? Ai! Hắn thật sự bị nàng hại cho thật thảm, lần đầu không cách nào xử lý được loại chuyện nhỏ nhặt này.

“Anh Đông, người không nên tức giận, là lỗi của ta, ta hướng người xin lỗi, sẽ không còn có lần sau .” Có một nam nhân bởi vì nhớ nàng, ngần dậm xa xôi gấp trở về, nàng chỉ cảm thấy cảm động không thôi.

“Nếu như tái phạm lần nữa, ta nhất định đem người cột vào bên cạnh ta, biết không?” Rõ ràng đây là Mạc Tử Nhân cho hắn bậc thang, hắn cây ngay không sợ chết đứng liền đi theo .

“Sẽ không.” Nàng dùng sức gật đầu, to gan nhào vào trong ngực của hắn; Hạ Anh Đông vóc người rất tốt, mỗi lần được hắn ôm, làm cho nàng cảm thấy rất thoải mái, lần này chủ động ôm hắn, cảm giác lại càng rất kỳ diệu.

Hạ Anh Đông lửa giận trong nháy mắt bị dập tắt – lửa giận dù có lớn hơn nữa nhưng khi trải qua nàng hành động như vậy liền bị dập tắt, đầu còn sẽ có lửa, tính tình đã sớm mềm nhũn .

“Công tác của người đã kết thúc rồi sao?”

“Còn không có.” Hắn là cứng rắn rút ra thời gian trở về gấp .“Như thế này còn phải trở về Thượng Hải.”

Mạc Tử Nhân nghe vậy, nội tâm càng thêm cảm động:“Thực xin lỗi..... Cảm ơn người.”

“Cảm ơn ta cái gì?”

“Cảm ơn người để cho ta thật là nhớ càng yêu người!” Nàng sao mà may mắn; Lần đầu tiên yêu thương có thể yêu một nam nhân hoàn mỹ như thế .(NN: Êm cũng muốn được như chị *mắt cún con nhìn*)

Bởi vì hắn, thế giới của nàng trở nên nhiều màu nhiều sắc; Bởi vì hắn ấm áp, làm cho nàng lấy được rất nhiều, rất nhiều hạnh phúc, mặc dù hắn rất ít đồ ngon đồ ngọt, có thể ánh mắt của hắn, nét mặt của hắn, thậm chí hành vi của hắn đều biểu đạt ra tình yêu nồng nàn, luôn che chở nàng.

Nàng đã từ từ ý lại thương hắn, thói quen có hắn, căn bản không dám tưởng tượng thực sự sẽ có một ngày chia tay.

Nếu quả thật chia tay..... Nàng chỉ sợ sẽ liên tục khóc đi!

Hạ Anh Đông nhéo cái mũi của nàng, tức giận nói:“Người vốn là nên càng ưa thích ta, bỏ qua ta, người cũng tìm không được nam nhân nào yêu người nha đầu ngốc này hơn ta đâu. Đi, đừng về, ta dẫn người đi ăn cơm.”

Không phải là cùng nàng cùng nhau ăn cơm, hắn căn bản là ăn không vô, mà ngay cả đồ ăn Nhật hắn thích nhất cũng không cách nào tạo cảm giác muốn ăn.

Mạc Tử Nhân cởi đồng phục làm việc ra, đeo túi sách lên vai, nắm tay của hắn rời đi.“Đúng rồi, Trình tiên sinh còn giống như không biết chuyện chúng ta quen nhau đi?”

“Hắn là phụ tá của ta, làm sao có thể không biết, ta nghĩ hắn hẳn là không hy vọng muốn làm cho người lúng túng, dù sao người bây giờ xem như là đang làm việc giúp ta, cái người kia ưa giải quyết việc chung; Bất quá hắn nếu như khi dễ người, nhớ rõ phải nói cho ta , biết không?”

“Trình tiên sinh rất chiều cố ta, mới sẽ không khi dễ ta.”

“Ý là ta khi dễ người ? Người làm gì thế tại sao vẫn nhìn chăm chăm vào ta .”

Mạc Tử Nhân giống như là phát hiện ra cái gì, khẽ mỉm cười.“Không có a..... Ta chỉ là cảm thấy người thay đổi thật nhiều, trước thật lạnh lùng, nhưng bây giờ thật là ấm áp, ta đang suy nghĩ tại sao có thể có biến hóa lớn như vậy?”

Kỳ thật không phải là biến hóa, đây mới là cá tính của hắn, chỉ là bởi vì hoàn cảnh làm cho hắn không thể không thoa lên một tầng màu sắc tự vệ, dù sao làm cho địch nhân hiểu rõ bản thân, cũng chính là bại lộ nhược điểm, chỉ có tại lúc đối mặt với nàng mới có thể làm cho hắn chính thức tháo xuống phòng bị.

Hắn rũ mắt, thâm tình chân thành hỏi:“Người thích ta như thế nào?”

“Lạnh lùng cũng rất có cá tính, bắt quá ta thích người bây giờ, so với trước chân thật hơn.” (NN: em thích lạnh lùng, nhưng toàn tâm toàn ý quan tâm đến người yêu cơ :”>)

Hắn xoa xoa tóc của nàng, cười nói:“Ta cũng vậy, ta thích ta bây giờ.” Bởi vì sự xuất hiện của nàng trong cuộc sống của hắn mà con đường hạnh phúc tưởng chừng đã bị chặn hoàn toàn, lại lần nữa mở ra.“Như thế này muốn ăn cái gì?”

“Anh Đông, ta cuối cùng cảm thấy việc chúng ta thường làm nhất, chính là đi ăn cơm a!”

“Không ăn cơm, kia làm chuyện khác được không?” Hắn trêu chọc hỏi.

“Chuyện gì?”

Thoáng nhìn nàng đầy mắt lóe quang mang hồn nhiên, Hạ Anh Đông chỉ đành phải rầu rĩ đem lời nói nuốt trở về — nên biết đối mặt với kiểu nữ nhân đơn thuần này, nội tâm tư tưởng tà ác của hắn giống như là đã bị chế tài, là không dám làm loạn.“Không có việc gì.....” (NN: khổ thân anh =)))

“Nói ra, nói ra! Rốt cuộc là chuyện gì?” Khó có được chuyện làm cho Hạ Anh Đông lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, nàng nhất định phải lên tiếng hỏi. Bởi vì nàng cũng muốn đối tốt với hắn

“Thật sự không có gì.....” Nàng cố chấp làm hắn thật khó nói.

“Anh Đông, ta là thật sự muốn biết!” Nàng cắn cắn môi dưới.“Rốt cuộc là chuyện gì?” (NN: ô ô là tại chị muốn biết đó nha *cười gian*)

Hạ Anh Đông quả thực không còn cách nào khác, đành phải thỏa mãn nàng.“Lên giường — Tiểu Nhân, ta nghĩ muốn người.”

Mạc Tử Nhân trong nháy mắt, mặt đỏ như trứng gà luộc, không trả lời.

Hạ Anh Đông biết rõ nàng sẽ không đồng ý, thậm chí cũng không ôm bất cứ hy vọng nào.“Không nói việc này nữa, người muốn ăn cái gì?” Như thế này thì phải bay trở về Thượng Hải, hắn muốn nắm lấy thời gian ở bên cạnh nàng .

Mạc Tử Nhân dừng bước, cũng kéo lấy bước tiến của hắn.“Đúng là, đúng là người như thế này phải trở về đi.....” Thanh âm của nàng rất nhỏ, vài từ không thể nghe thấy.

“Người nói cái gì?” Hạ Anh Đông không có nghe rõ, liền đi lại gần nàng

“Người đợi tí nữa phải trở về Thượng Hải sao?” Nàng cố lấy dũng khí hỏi lại .

“Ta đã mua xong vé máy bay, làm sao vậy?”

“Kia..... Chúng ta đi về nhà người..... Được không?” Mạc Tử Nhân thanh âm như cũ nhỏ như muỗi kêu vo ve.

Hạ Anh Đông phải khom người cúi đầu mới có thể nghe thấy rõ ràng.“Người muốn cùng ta về nhà?” Đây về nhà nấu cơm có thể hay không mất quá nhiều thời gian ? Dù cho tử lạnh có thức ăn cũng phải tiêu tốn một ít thời gian.....

Lúc đang muốn khuyên Mạc Tử Nhân bỏ đi chủ ý, lại thoáng nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của nàng, lập tức linh ngộ đến lời nói của nàng còn có hàm nghĩa khác, không khỏi kinh ngạc về sự can đảm của nàng. “Tiểu Nhân, người thật sự muốn cùng ta về nhà sao? Người xác định?”

Mạc Tử Nhân nắm chặt tay của hắn, gật đầu.

Kỳ thật nàng rất muốn Hạ Anh Đông, chỉ là trở ngại cá tính của mình thực tại không cách nào chủ động, bắt quá hôm nay rất đặc biệt, phi thường phi thường đặc biệt..... Bởi vì nàng đối với Hạ Anh Đông cảm giác đặc biệt hưng phấn, rất muốn ôm lấy hắn không tha.

“Người nên biết ta như thế này có thể sẽ không khống chế nổi chính mình, còn đối với người muốn làm gì thì làm, người sẽ không hối hận sao?” Ngoài miệng nói như thế , nhưng hắn tay đã sớm gắt gao nắm chặt tay nàng.

“Ta chưa từng có loại cảm giác này..... Chỉ cần vừa nghĩ tới người, ngực sẽ nóng lên, sẽ rất đau, ta nghĩ đó là bởi vì ta yêu người — Anh Đông, ta cũng vậy muốn người.” Nàng ngửa đầu nghênh tiếp tầm mắt của hắn. (NN: ô ô nữ chính của chúng ta cam đảm quá *cười then thùng*)

Có lẽ lần đầu tiên nàng tỏ tình là một sai lầm, nhưng lúc này đây, nàng là rõ ràng đem lòng của mình hiến tặng cho hắn, mà lại là không hề giữ lại .

Trình độ nàng thương hắn có lẽ còn đuổi không kịp trình độ hắn sủng nàng, nhưng nàng đã bắt đầu đi về phía trước, mỗi ngày một chút, một chút, một ngày nào đó nhất định có thể đuổi kịp.

Hạ Anh Đông nhìn chăm chú vào nàng, đối với nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, nếu như bất quá có bất cứ chút do dự nào, sau khi nghe thấy được Mạc Tử Nhân nói đã tan thành mây khói.

Đêm nay, bọn họ không có thời gian ăn cơm, mà là tốn càng nhiều thời gian đến nhám nháp đối phương.

Bọn họ bỏ đi y phục của hai bên, cùng hôn, ôm nhau; Vuốt ve thân thể trần trụi của đối phương, cảm nhận được dục vọng nóng bỏng của đối phương có nhiều đậm đặc, có nhiều nóng bỏng.

Hai người bọn họ mỗi giọt mồ hôi, mỗi lần thở dốc đều đan vào nhau, tạo ra thân mật khó nói lên lời .

Hạ Anh Đông vuốt ve thân thể trắng nõn của nàng, lòng bàn tay dày đặc giống như họa bút, tại trên đường cong của thân thể nàng mềm mại tận tình vẽ tranh, trêu chọc; Mạc Tử Nhân bởi vì động tác của hắn, trên mặt đỏ bừng chưa từng hạ nhiệt, từng đợt rồi lại từng đợt dục vọng phảng phất sóng biển đem nàng bao phủ lại, để cho nàng hô hấp không thông.

Loại cảm giác này nàng chưa từng có, là tràn đầy sợ hãi, then thùng rồi lại không cách nào kháng cự, nàng chỉ có thể cắn môi dưới thừa nhận hắn chiếm lĩnh, mà nàng cũng không biết khát vọng cái gì muốn càng nhiều, càng nhiều.....

Hạ Anh Đông tách ra hai chân của nàng, vật nam tính ngang tàng không ngừng ma sát nụ hoa nữ tính yếu ớt, ướt át của nàng, cảm giác ẩm áp cơ hồ muốn phá hủy một tia lý trí cuối cùng của hắn .

Nàng bởi vì khó chịu mà ướt đỏ mắt, hắn còn lại là một mặt cắn vành tai của nàng, một mặt trấn an nàng.

“Anh Đông, Anh Đông.....” Hắn muốn nàng la to tên của hắn, nàng thở gấp, thở gấp hô, nửa là rên rỉ, nửa là khẩn cầu.

Vật nam tính gắng gượng rất cực không cách nào kháng cự dục vọng thúc giục, một cái động thân, hắn xông vào trong cơ thể của nàng.

“A.....” Mạc Tử Nhân không chịu nổi đau đớn, hô một tiếng lại lập tức cắn môi dưới.

“Rất đau sao?” Hắn đau lòng hỏi.

“Không.....” Nàng lắc đầu, đem hắn ôm chặt hơn.

Hạ Anh Đông rõ ràng nàng sẽ đau nhức, lập tức thả chậm tốc độ, không ngừng dùng hôn môi, vuốt ve đến phân tán sự đau đớn của nàng, cho đến nàng thói quen hắn, sau mới không thể chờ đợi được thật thâm sâu tiến vào .

Hắn nhanh chóng rút khỏi, sau đó lại mãnh liệt tiến vào, luật động mê người rất nhanh liền hòa tan Mạc Tử Nhân, làm cho nàng vui sướng, hơn nữa làm cho nàng cảm nhận được một loại tư vị khoái trá khác .

Hạ Anh Đông cuồng bạo hưởng dụng món điểm tâm ngọt mà hắn mong đợi đã lâu này, Mạc Tử Nhân cả người giống như là Con Rối bị hắn văng vẳng ôm.

Hắn muốn Mạc Tử Nhân một lần lại một lần, dục vọng của hắn thật giống như không có thời điểm lấp đầy, hắn luôn khát lại muốn, muốn lại khát, khó có thể ngăn chặn xông xáo trong cơ thể .

Mạc Tử Nhân cam tâm tình nguyện để cho hắn ăn được sạch sẽ, nàng mệt mỏi ngay cả khí lực xoay người cũng không có, chỉ có thể mặc cho Hạ Anh Đông ôm vào trong ngực.

“Còn đau không?”

Nàng lắc đầu, dù cho đã có hành vi thân mật nhất, vẫn then thùng không thôi.

“Chán ghét sao?”

Nàng cắn môi dưới, lần nữa lắc đầu.

“Ta thực thích cảm giác với người thân mật, về sau thân thể của ta cũng chỉ hầu hạ một người là người.”

Lời của hắn quá mập mờ, quá trực tiếp, nàng nghe được không có thói quen, lại có thể cảm nhận được hắn thật lòng — nàng thật sự thật yêu, thật yêu người nam nhân này, không ngờ được rằng hắn lại khắc sâu tình yêu như vậy. “Ta cũng là.....”

“Người yêu thích ta ở điểm nào?”

Mạc Tử Nhân ngẩng đầu lên, ngưng mắt nhìn hắn, nàng vẫn thích luôn có lý do cụ thể, nhưng mà cho đến chính thức yêu mới hiểu được, vô luận là hô hấp của đối phương, hoặc là động tác uống nước cũng có thể làm tim nàng đập thành thịch, căn bản không cần lý do gì.

Thích chính là thích, thật là thuần túy, rất đơn giản. “Toàn bộ, ta yêu người.” Nàng nói, khóe miệng nhếch lên nụ cười thập phần hạnh phúc.

“Ta cũng vậy yêu người, vĩnh viễn chỉ yêu một mình người.” hứa hẹn này không chỉ có cả đời này, cũng chỉ dành ột mình nàng.

-Hết chương 7-

8. Chương 8

Edit: Vô Vi

Beta: Ngọc Nhi

Hôm nay Hạ Anh Đông sẽ từ Thượng Hải trở về, nên lúc Mạc Tử Nhân vẽ tranh đặc biệt có tinh thần, tiến độ cũng rất nhanh, bức tranh đã được vẽ tốt trên hai mặt vách tường, kỹ xảo của nàng thô sơ có chút nguyên thủy cùng phong cách phác hoạ đơn thuần, bức tranh phi thường tiêu sái cùng tận hứng.

Nàng đã nói với Tô Phân, đêm nay không quay về ngủ.

Nghĩ tới tình cảnh của buổi sáng hôm đó, trông thấy Hạ Anh Đông nằm ngủ bên cạnh, nàng liền không nhận được cảm thấy có chút dư vị ngọt ngào.

Thì ra thích là loại cảm giác thiết thực thế này, cùng cảm giác lúc nàng thăm mền Hạ Lập Dương hoàn toàn bất đồng — Hạ Anh Đông là chân thật ở trước mặt nàng, cười với nàng, nói chuyện với nàng, mỗi phản ứng của hắn đều hấp dẫn nàng thật nhiều, làm cho nàng nhìn hoài mà không chán.

Tay của hắn rất lớn, rất chắc chắn, mỗi khi nắm tay hắn sẽ khiến nàng có cảm giác an toàn, giống như chỉ cần có hắn bên cạnh, nàng sẽ không sợ hãi.

Tâm tình Mạc Tử Nhân hôm nay liền trở nên đầy màu sắc, bức hoạ cần có điểm phấn trắng nõn nà, nàng đành phải bớt đi ít màu sắc, không muốn làm cho tâm tình của mình hoàn toàn phóng tác trên bức hoạ, như vậy bố cục sẽ không đồng nhất.

Bất quá nàng cũng chỉ biết nhận không được nhớ tới hạnh phúc của mình..... Nàng có thể hay không là hạnh phúc quá?!

Hôm nay làm việc rất tốt, ông chủ rất chiều cố nàng, cho nàng tự do phát huy cảm hứng, còn có một bạn trai cơ hồ đạt tới hoàn mỹ. Cho dù nàng vẫn thu nhập tuy không cao, vẫn không nổi danh đứng nhất gì, nhưng nàng cảm thấy cuộc sống trôi qua rất phong phú.

Cuộc sống như thế rất tốt, trong tâm hồn bình thản mang theo ngọt ngào nồng đậm, rất thích hợp với nàng.

Chuông di động vang lên, là Hạ Anh Đông gọi điện tới, nàng mừng rỡ nhận điện.

“Buổi sớm tốt lành.”

“Buổi sớm tốt lành.”

“Đang làm gì vậy?”

“ Vẽ bức bích hoạ.”

“Từ từ mà làm, không vội, dù cho vẽ đến một năm cũng không sao cả.” (NN: Đông ca thật tâm lý *mắt trái tìm bay 4 phía *)

“Ta đã có linh cảm.” Nàng vui vẻ báo cáo.

“Linh cảm gì?”

“Bí mật, người phải chờ ta hoàn thành bức hoạ mới có thể sang đây xem.” Nàng muốn cho hắn một kinh hỉ.

“Thần bí như vậy, ta phi thường mong đợi nha, đã ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi, đúng rồi, tiểu lộn xộn muốn ta thay cô ấy cảm ơn người, người làm cho cô ấy trôi qua những ngày phi thường hạnh phúc.” Mấy ngày nay nàng cùng Tô Phân thưởng thức không ít mỹ thực, chẳng trách Hạ Anh Đông lại đem ăn cơm coi như hưởng thụ, thì ra ăn thật sự là một cách hưởng thụ.

“Ta hi vọng người theo cô ấy béo lên một chút, người quá gầy.” Hiểu bạn gái sẽ không đối xử tử tế với chính bản thân, vì vậy hắn đem tất cả danh sách trương mục* nhà hàng của hắn đưa cho Tô Phân, mục đích là hi vọng mượn nàng làm cho Mạc Tử Nhân phải buông lỏng.

*trương mục : tài khoản (Vô Vi : ở đây chắc nghĩa là danh sách nhà hàng mà ca là khách vip thì phải, NN : đúng là thẻ Vip vào nhà hàng đó)

Hắn muốn sủng nàng, thương nàng, nuôi nàng thật tốt, làm cho nàng quen với sự ôn nhu của hắn, sẵn sàng trả giá, sau đó không rời bỏ hắn nữa. Chỉ cần có thể lưu lại nàng, cho dù hắn bị nói là bá đạo, hoặc cưỡng chế cũng không sao.

“Nhờ mập thì làm sao bây giờ?” Một ngày cứ ba bữa ăn như thế, cũng không phải là không có khả năng.

“Rất tốt a! Ôm lấy sẽ thoải mái, ta rất thích.”

“Vạn nhất ôm bất động làm sao bây giờ?” Thì ra là bạn trai sẽ cùng nàng nói những lời nhảm chán này, nhưng cũng rất thú vị.

“Ta sẽ cùng người vận động, vì sức khỏe của người, chúng ta muốn mỗi ngày chạy năm nghìn mét (Vô Vi : ặc chạy 5 nghìn mét chắc chết *nghe mà hoa cả mắt*), sau đó buổi tối ta lại cho người tắm nước nóng, giúp người mát xa toàn thân.” Hắn tinh tế nói ra tâm tình của mình, ngay cả ánh mắt cũng không tự giác hiện lên sự ôn nhu.

Tưởng tượng hình ảnh bỗng chốc được Hạ Anh Đông mát xa, kia đại khái là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của nàng nha. Rõ ràng đã là tình nhân, mỗi lần nghe hắn nói những lời này, lòng của nàng vẫn có chút bứt rứt.“Ta có tốt đến như vậy sao? Đáng giá để người trả giá như vậy?”

“Người chỗ nào không tốt? Ta giờ không thể thấy khuyết điểm của người.”

“Có a! Khuyết điểm của ta rất nhiều, kỳ thật ta rất lười, có thể không động liền không động. Ta cũng rất tham ăn, bất quá kém hơn người. Ta còn thích ngán người, cả ngày nhìn trời vô ích cũng sẽ không phiền.” (NN : Cái này có giống đại tỷ của ta không nhé *gãi cằm*)

“Những thứ này đều là ưu điểm mà!” Hắn lại như vậy phản bác.

“Làm sao có thể?”

“Đầu tiên người nói rất lười, vậy thì đã có một nam nhân yêu người nguyện ý giúp người làm hết thấy. Thứ hai người tham ăn, không phải nói có thể ăn chính là phúc sao, cho nên người có phúc khí. Thứ ba ngán người..... Có thể ngán người mới không phải nặng nhọc, người nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, cho nên tất cả đều không phải là khuyết điểm.” (Vô Vi : mơ màng nghĩ đến có người yêu em như thế này, NN : đại tỷ là ưu điểm đó =)))

Mạc Tử Nhân không ngừng trong phòng đi vòng vòng, khi thì bĩu môi, khi thì ngu ngơ cười. “Vậy cũng không thể nói là ưu điểm, phải nói..... Ta rất hạnh phúc, có một người yêu ta như vậy..... Nếu như có một ngày người đi không đành, ta sẽ đẩy người đi. Nếu ngay cả ta cũng không đành, ta sẽ ở lại bên cạnh người.”

“Ta cũng rất muốn cùng người sống đến đầu bạc.”

“Anh Đông, nếu như có một ngày người chán ghét ta, nhớ rõ nhất định phải nói cho ta biết, nếu rời đi có thể làm cho người hạnh phúc, thì đó là chuyện duy nhất ta có thể làm vì người.” Không phải là nàng cố ý nghĩ đến kết quả bi thương này, chỉ là quá hạnh phúc, nàng nhận không được sẽ có chút bi quan.

“Đứa ngốc, ta làm sao sẽ cho người rời đi.”

Mạc Tử Nhân nghe được tâm hoa nở phóng*.

*Tâm hoa nở phóng : như mở cờ trong bụng, ý là cực kì vui vẻ

“Bởi vì tất cả tài sản đều là tên của người nha, cho người rời đi, ta liền thua thiệt lớn.” (NN :em cũng muốn có người yêu như thế *gào thét*)

“.....”

“Tốt lắm, đừng nghĩ ngợi lung tung, nhanh vẽ xong bức tranh, ta rất mong đợi điều ngạc nhiên của người, ta đi họp trước.”

Kết thúc điện thoại, Mạc Tử Nhân không còn nhiều sức lực, lời tâm tình liên tục quả nhiên rất có lực sát thương, sẽ làm cho người ta suy nghĩ rối loạn, cho nên nàng dựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài mà thư giãn.

Có vài người đồ ngon đồ ngọt khó phân biệt thật giả, nhưng mỗi một chữ, mỗi một câu của Hạ Anh Đông cũng làm cho nàng thật sự cảm nhận được, làm cho nàng ngay cả hô hấp đều cảm thấy là ngọt. (Vô Vi : ôi yêu là thế đấy tỷ ạ)

Không thể suy nghĩ, nghĩ tiếp nữa thì lại thêm một ngày lãng phí.

~~Rắc.

Trình Diệu Ngang đi tới, trên tay còn mang theo phần cơm do đầu bếp ở “Lá liễu” làm. “Mạc tiểu thư, buổi trưa tốt lành.”

“Trình tiên sinh, xin chào.” Thật may là buổi sáng có tiến độ, sẽ không bị cho là nàng lại ngăn người.

Trình Diệu Ngang mắt nhìn bốn phía, lộ ra mỉm cười. “Chúc mừng Mạc tiểu thư gần đây linh cảm rất phong phú.”

“Đúng vậy! Có linh cảm, vẽ được cũng sẽ nhiều hơn.”

“Đây chính là tính cách của người làm nghệ thuật các người, thương nhân như chúng ta căn bản không hiểu được linh cảm là cái gì, chỉ biết có cơ hội kiếm tiền thì đừng có bỏ lỡ. Đúng rồi, đây là cơm trưa của người, là ông chủ giao phó.”

“A! Cám ơn..... Bên trong không có tôm cua gì chứ?” Vì bị dị ứng nên nàng muốn chú ý nhiều hơn, nàng không muốn làm ẹ lo lắng.

“Không có, ông chủ có đặc biệt phân phó, xin yên tâm.” Trình Diệu Ngang tấn trách* nói, liên quan đến chuyện sinh mệnh, hắn không dám chủ quan.

*tấn trách : hết lòng vì công việc

Mạc Tử Nhân nghĩ đến Hạ Anh Đông đêm nay trở về, muốn cho hắn một chút ngạc nhiên, liền mở miệng hỏi: “Trình tiên sinh, xin hỏi ông chủ anh, ngoại trừ tôm cua không ăn, còn có cái gì không thể đụng vào không?”

Trình Diệu Ngang nhìn nàng, dừng lại một chút, giống như là không thể lý giải lời của nàng. “Ông chủ không có thể ăn tôm cua?” Bọn họ rõ ràng thường xuyên đi cửa cảng ném qua không ít các món tôm cua, chẳng lẽ kia đều là nằm mộng sao?

Mạc Tử Nhân hồ nghi hỏi: “Đúng vậy! Người không biết sao? Hay là..... Ta hiểu lắm?”

“Mạc tiểu thư xin yên tâm, ông chủ thân thể rất tốt, trừ việc hần không thích ăn ra, hần cái gì cũng có thể ăn, hần còn ném qua thịt rắn đấy! Cho nên nếu như người nghĩ xuống bếp, cứ việc yên tâm nấu, tuyệt đối độc không chết hần.”

Nàng nghe được càng sững sờ — nàng quả thật hiểu lắm sao?

Đúng là..... Lần đầu tiên tại “Lá liễu” gặp mặt, rõ ràng hần cự tuyệt tất cả món tôm cua, mà chuyện nàng bị dị ứng tôm cua cũng không thể là Hạ Lập Dương nói — bởi vì biết rõ nàng không thể ăn tôm cua người biết căn bản chỉ có vài người, Hạ Anh Đông làm sao có thể biết?! (NN : hức hức bí mật sắp được phơi bày *chăm chăm nước mắt*)

Sau khi Trình Diệu Ngang rời đi, Mạc Tử Nhân lập tức gọi điện thoại cho Tô Phân hỏi, kết quả Tô Phân cũng nói chưa từng nói với Hạ Anh Đông chuyện này.

Kỳ quái a, hần rốt cuộc là từ đâu mà biết được nàng không thể đụng vào tôm cua ? Mạc Tử Nhân ngơ ngác ngồi ở trên ghế, hai tròng mắt nhắm chặt lại một chút, suy nghĩ càng loạn.

Đột nhiên, nhớ đến câu nói của Hạ Lập Dương — Duy nhất trách phải là hần có một chiếc điện thoại di động chưa từng vang lên, nhưng hần như xưa giữ lại cái số kia, hình như là đang đợi ai gọi điện đến..... (Vô Vi : sao thật trùng hợp nha, em làm hai chương, liên quan với nha bởi 1 câu nói, hô hô thật kì lạ, NN : *liếc* các cô quả là sướng *thở dài*)

Chưa từng bỏ đi một số di động, “Cái hẻm nhỏ”, tôm cua cùng Hạ Anh Đông tựa hồ rất hiểu cá tính của nàng..... Dù loại dấu hiệu làm Mạc Tử Nhân đột nhiên có một ý niệm thoáng hiện lên trong đầu, sẽ không phải là—

Không hề nghĩ nhiều, nàng lập tức gọi điện thoại trở về khu nhà mới. “Mẹ, trong phòng con có bức tranh màu nước con vẽ năm 2005, ở sau lưng có một trang giấy, mẹ giúp con tìm một chút được không?”

Chưa từng nghe thấy giọng con gái mình khẩn trương như thế, Từng Lương Ngọc lập tức đi tìm, khoảng năm phút sau, nàng cầm lấy tờ giấy con gái nói trở lại phòng khách. “Tiểu Nhân, mẹ tìm được rồi, trên mặt hình như là số điện thoại.”

“Đúng rồi, mẹ đọc cho con đi.”

“09.....”

Mười con số quen thuộc là không thể không quen, không nghĩ tới lại giống như suy nghĩ của nàng — số di động của Hạ Anh Đông, thật sự là năm đó A Đông lưu cho nàng phương thức liên lạc.

Hạ Anh Đông chính là A Đông..... Người đã từng sắp chết lại ngoài ý muốn gặp gỡ nàng, cũng là phần tử hắc đạo!

Năm đó trong nhà bởi vì cha đột nhiên vãng sinh (qua đời), các nàng không muốn lại dính dáng tới chuyện của hắc đạo, cho nên đem A Đông đuổi đi. Dù cho có phương thức liên lạc, nàng cũng không nghĩ tới muốn liên lạc, dù sao vật đổi sao dời, bọn họ căn bản không cần lại liên lạc. Miễn cho việc rước thêm phiền toái.

Không nghĩ tới năm năm sau, nàng lại gặp gỡ hần.....

Hiện tại hần lại không giống như lúc trước— hần đã có sự nghiệp rất tốt, cũng còn nhớ rõ nàng, đến tận cùng thì đây là duyên phận gì chứ? Nàng cùng hần nhất định dính dấp sao?

Trong lòng nàng chợt nổi lên một cảm giác khó có thể diễn tả, chỉ cảm thấy có điểm khổ, cũng có chút ngọt, còn có chút phiền muộn.

Kỳ thật nàng còn nhớ, trước khi lên taxi, A Đông có ôm nàng, khi đó nàng còn tỉnh tỉnh mê mê. Cho tới bây giờ, nàng mới hiểu được ngay lúc đó hần dùng loại tâm tình gì ôm lấy nàng.

Thì ra khi đó, hần đã có tình cảm đối với nàng.

Mạc Tử Nhân nhắm hai lại mắt, đợi tâm tình dịu bớt, nàng cúi tạp dề vẽ xuống, cầm túi sách, đem cửa khóa lại, rời đi “Cái hẻm nhỏ”.

Một con cua biển bự chẳng nằm ngang tại trên bàn ăn!

Hạ Anh Đông khó nén khổ sở, đồng thời cũng hiểu được nàng hẳn là đã biết.

Hắn nhớ rõ nàng không thể đụng vào tôm cua, vì vậy làm cho nàng lầm tưởng mình cũng không thể ăn. Hôm nay con cua biển to bự trên bàn này đúng là chứng cứ chộc thùng lời nói dối của hắn.

Xem ra nàng còn nhớ rõ chuyện hắn thích ăn cua.

Bàn đầy thức ăn, nhưng người muốn nhất lại không thấy đâu, hắn không khỏi cảm thấy thương cảm – chắc sau khi biết rõ hắn là ai, nàng liền không muốn ở bên cạnh hắn nữa?

Chẳng lẽ nàng còn nhớ thân phận trước kia của hắn mà không cách nào bỏ qua sao? Hạ Anh Đông lẳng lặng ngồi ở trước bàn ăn, nhìn qua một bàn toàn thức ăn ngon, trong nội tâm cảm thấy vô cùng trầm trọng, hắn muốn lập tức nghe thấy thanh âm của nàng, điện thoại vào di động của nàng nhưng lại tắt máy.

Thở dài, hắn nghĩ thầm nàng ngay cả thanh âm của hắn cũng không nguyện ý nghe sao?

Mà hắn liền vì vậy buông tay sao? Không! Hắn làm không được — thật vất vả mới có được nàng, hắn muốn cả đời đều có nàng, nên không thể buông tay.

Hạ Anh Đông trở về phòng định thay trang phục rồi đi tìm Mạc Tử Nhân, không nghĩ tới vừa mở ra cửa phòng, ngoài ý muốn hắn phát hiện người hắn muốn gặp đang nằm ngủ trên giường.

Giường to như vậy mà nàng chỉ nằm vừa đúng một góc, giống như lúc trước, tư thế cuộn tròn người lại mà ngủ, nàng ngủ thật yên ổn, giống như không có bất kỳ âm thanh gì sẽ làm nàng tỉnh giấc được.

Hạ Anh Đông thở dài một hơi, nhưng lần này là tâm hỉ (vui vẻ) cảm thán.

Nàng luôn làm chuyện ngoài dự đoán của hắn – khi hắn cho rằng nàng sẽ xoay người vứt bỏ mình, nàng lại lựa chọn đối với hắn chìa tay giúp đỡ. Còn khi cho rằng nàng sẽ vì cố kỵ bối cảnh hắc đạo của hắn mà rời đi, nàng lại ngoan ngoãn nằm ở trên giường của hắn.

Rốt cuộc nàng còn có thể cho hắn bao nhiêu ngạc nhiên nữa đây?

Hạ Anh Đông nhẹ nhàng lên giường, nằm nghiêng bên cạnh nàng, vững vàng nhìn chằm chằm như là đang mơ một giấc mộng đẹp.

Hắn đã từng cho là mình không thể chạm đến tay nàng, nhiều khi hắn tức giận mình vô cùng, vì sao lúc trước không tích cực một chút — nếu như hắn đủ cẩn thận, thì có thể đoán được mẹ con nàng đối với hắc đạo bài xích mà rời xa cố hương, bắt đầu dĩ là do hắn quá sơ suất, do đó cùng mẹ con nàng mất liên lạc đến năm năm.

Nhưng mà thời gian năm năm này cũng không hòa tan hết thấy, ngược lại làm cho hắn biết được từ sâu trong lòng đã đối với Mạc Tử Nhân tưởng niệm — mà hắn cũng rất sợ thành linh mất đi nàng, sau mới hiểu được cảm giác của chính mình đối với nàng đã sớm khó có thể thu hồi.

Nàng như thế quật cường, thiện lương, lại có một chút cổ chấp, giống như một bức tranh sáng chói, làm hắn thế nào cũng không quên được.

Cho nên khi nàng đứng ở trước mặt hắn tỏ tình, trong nháy mắt, hắn thiếu chút nữa muốn ôm lấy nàng. Cho dù người trong lòng không phải là hắn thì sao, hắn vẫn sẽ làm cho nàng yêu hắn.

Có thứ tình cảm không cần sớm sớm chiều chiều, không cần thời thời khắc khắc, chỉ cần một cái cảm giác đúng thì chính là vĩnh viễn. Mà từ lúc Mạc Tử Nhân đỡ hắn đứng dậy, hắn đối với nàng liền có bất đồng tâm tình.

Hắn duy nhất đối với nàng là bớt dần tưởng niệm, về sau không cần dựa vào trí nhớ trong đầu mà nhớ nhung, chỉ cần cầm tay nàng, hết thấy liền đều là đáng giá.

“Ta đã trở về.” Mỗi một lần đều biến mất, hắn chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Không đầy một lát sau, Mạc Tử Nhân đã tỉnh lại, trông thấy hắn, môi chu lên vui vẻ, dùng chân đem hai người bao lấy.

Nếu trước khi yêu mà biết Hạ Anh Đông là ai, có lẽ sẽ làm cho nàng do dự một lúc mới có thể tiếp nhận hắn, nhưng hôm nay tiến triển tốt như vậy— nếu hiện tại đã thương hắn như vậy, nàng cần gì phải cố ý làm khó dễ hai bên?

Vô luận yêu cùng bị yêu đều cần dũng khí cùng chúc phúc, cho nên hắn lừa gạt nàng thì sao? Hắn vì nàng làm hết thấy, đã vượt qua rất nhiều khó khăn, hắn cho nàng tràn đầy yêu thương chẳng lẽ chỉ vì lời nói khó có thể mở miệng mà chối bỏ toàn bộ sao?

Cũng phải nói, nàng thật yêu người nam nhân này..... Căn bản không thể tổn thương được hắn.

Hắn đối tốt với nàng mà không hề giữ lại, cho nên nàng muốn đem hắn nâng niu trong lòng bàn tay che chở, tựa như hắn đối với nàng giống nhau quý trọng.

“Hoan nghênh..... Trở lại.” Tựa vào trong ngực hắn nhắm mắt lại.

“Sau khi các người dọn nhà, ta một mực tìm các người..... Bất đắc dĩ các người thật sự lẩn tránh rất tốt, một chút tin tức cũng không có. Ta từng đến các trường đại học chuyên dạy kỹ thuật tìm người tuy nhiên làm sao cũng không thấy, ta thậm chí còn đăng tin tìm các người nhưng cũng chẳng thu hoạch được gì, các người giống như bốc hơi vậy.” May mắn là ngày đó tại lễ tốt nghiệp của em họ, hắn có tự mình đi chúc mừng, nếu không chỉ sợ lại mất thêm năm năm!

“Khi đó trong nhà tình trạng kinh tế không cho phép ta tiếp tục học, cho nên ta tạm thời bỏ qua việc học, đi làm một năm, đến khi đủ học phí rồi mới đi thi lại. Cha ta hi vọng là ta có thể học vẽ, lại muốn mẹ ta có cuộc sống thoải mái, hiện tại cha đã qua đời, ta đương nhiên muốn cố gắng hoàn thành nguyện vọng của cha.” Nàng nhàn nhạt giải thích, đối với sự kì tích đã không còn hi vọng.

Không có lúng túng, không có khắc khẩu, bọn họ giống như là vợ chồng già trò chuyện về chuyện quá khứ.

“Xin lỗi.” Hạ Anh Đông kiên trì nói, cứ như việc Mạc Tử Nhân là do hắn không quan tâm, hắn vẫn cảm giác là mình không nên lừa gạt nàng.

“Vì cái gì?”

“Ta không phải cố ý giấu giếm, chẳng qua là khi đó người nói chán ghét những người của hắc đạo, ta rất sợ nếu như người biết ta là ai, sẽ làm ta ngay cả cơ hội đến gần người cũng không có.....”

Mạc Tử Nhân cắn cắn môi dưới hỏi:“Chẳng lẽ trong lòng người ta ngang ngược không nói đạo lý như vậy sao?”

“Đương nhiên không phải là, chính là ta chợt dạ.....”

Mạc Tử Nhân thở dài một hơi:“Ta biết rõ, bởi vì đem chuyện cha ta qua đời trách lên đầu người, cho nên làm cho người canh cánh trong lòng, bất quá khi đó ta thật sự không biết nên thổ lộ tâm tình như thế nào, mới giận chó đánh mèo với người, ta cũng nên hướng người xin lỗi, là ta không tốt.”

Hạ Anh Đông vội vàng cầm lấy tay nàng, giống như là muốn ngăn cản nàng tạ lỗi:“Tiểu Nhân, người cho tới bây giờ cũng không nợ ta cái gì, cho nên người vĩnh viễn đều không cần hướng ta nói xin lỗi. Ngược lại là ta thiếu người.....”

Hắn thật sự thiếu nàng rất nhiều.

“Người nào có nợ gì ta?” Về mặt Hạ Anh Đông quá mức nghiêm túc, làm cho nàng chỉ muốn dùng mỉm cười hóa giải ưu sầu của hắn.

Phát giác được cố gắng của nàng, Hạ Anh Đông cũng nở nụ cười:“Người đã cứu ta, ta không phải là nợ người một cái mạng sao?”

“Tiện tay mà thôi..... Người sẽ không phải là bởi vì ta cứu người, mới có thể thích ta đi?” Nàng đột nhiên có ý nghĩ này, giả sử thật sự là thế, vậy thì đến phiên nàng thở dài.

“Đứa ngốc, đương nhiên không phải như vậy, nếu là vậy, chẳng lẽ nam nhân cứu ta, ta cũng yêu hắn sao? Người bề ngoài nhìn như yếu đuối, trên thực tế cũng rất có kiên nhẫn, cũng rất có cá tính, còn có một cổ nghị lực khó có thể bề gãy, để cho ta hâm mộ, lại thường thức, nếu nói là đã kích lần đó để cho ta mạnh

động thay đổi ý đồ, gặp gỡ người chính là làm cho ý chí muốn rời xa hắc đạo của ta càng lớn..... Tiểu Nhân, là người thay đổi cuộc đời ta.”

Hạ Anh Đông nói xong cơ hồ làm nàng ngất đi vì vui sướng, cả người giống như ngâm trong vạc rượu, đều nhanh say: “Ta có tốt như vậy sao?”

“Đương nhiên, trong lòng ta, người là tốt nhất..... Người sẽ tha thứ ta vì không nói sự thật chứ?” Hắc khản trương vụn phần tìm kiếm tha thứ.

Mạc Tử Nhân nhếch miệng, giống như là đang suy tư. “ Nếu như người về sau không hề giấu giếm, ta liền tha thứ người.” Nàng cho rằng yêu cầu này hợp tình hợp lý, dù sao không có người thích bị người khác giấu mình chuyện gì.

“Tốt, ta đáp ứng người.” Hắc cúi người hôn môi nàng.

“Ai nha!”

“Làm sao vậy?”

“Chỉ là lãng phí con cua to.....” Tô Phân nhất định thật đáng tiếc.

Mạc Tử Nhân có thể một tay vẽ tốt bức tranh, nhưng tài nấu nướng không tốt, thậm chí ngay cả xào rau đều nguy hiểm có thể hủy hoại phòng bếp, bởi vậy Tô Phân cũng không làm cho nàng xuống bếp, miễn cho đốt phòng ở.

Đêm đó Hạ Anh Đông trở về Đài Loan, một bàn đầy đồ ăn được hắc ăn nồng nhiệt, còn không ngừng nói muốn Địch sư phụ của “Lá liễu” hướng nàng học tập, hại nàng cảm thấy lúng túng vụn phần — nàng chỉ là đem thức ăn bày rất giống món ăn gia đình, không có bày biện giống như nhà hàng, chẳng lẽ hắc ăn không ra đó là tay nghề của đầu bếp “Lá liễu” sao? Hay là hắc chỉ là muốn cho nàng mặt mũi.

Nghĩ tới nghĩ lui, khả năng sau lớn hơn, cho nên hôm nay hắc đặc biệt muốn xuống bếp nấu một bàn món ăn cho nàng ăn.

Trình Diệu Ngang năm ngày trước liền “Không cần thận” nói ra sinh nhật của Hạ Anh Đông, mà nàng muốn khắc sâu trong lòng. Nàng đều đã là người của hắc, bởi vậy nàng quyết định làm chuyện cho hắc bất ngờ, mà làm gì mới được đây? Đương nhiên chính là vì hắc xuống bếp.

Dù cho so ra kém hơn nhiều với đầu bếp chính của khách sạn năm sao, nàng cho là mình ít nhất cũng có thể tạo món ăn có chút hình thức, vì vậy nàng mua sách dạy nấu ăn, hỏi thăm mẹ nàng, lại hướng Trình Diệu Ngang thám thính Hạ Anh Đông thích ăn món gì, cuối cùng định làm năm món.

Buổi sáng đến siêu thị mua thức ăn, vừa về tới nhà Hạ Anh Đông, nàng liền vui ở trong phòng bếp, một bên lấy ra máy thu âm giọng của mẹ hướng dẫn cách nấu năm món kia.

Đối mặt với sự khó khăn gian khổ, mẹ nàng thăm thía dặn dò nàng coi chừng, còn Tô Phân là muốn nàng trước tiên nên chuẩn bị tốt bình chữa lửa.

Các nàng thật sự là quá khinh thường nàng — tay nghề mẹ của nàng tốt như vậy, nàng chẳng lẽ sẽ kém đến thế sao, nàng chỉ là không thường xuống bếp mà thôi.

Lần này nàng trở về khu nhà mới thỉnh giáo mẹ, cũng thuận tiện đem chuyện của Hạ Anh Đông nói ra — bạn trai có thể lừa gạt nàng, nàng lại không nghĩ sẽ gạt mẹ mình, vốn tưởng rằng mẹ sẽ vì chuyện của cha mà lòng có vướng mắc, nhưng sau khi nghe xong lời nàng nói, mẹ cuối cùng cũng lộ ra nụ cười chúc phúc bọn họ, cũng muốn nàng có rảnh mang Hạ Anh Đông trở về nhà một chuyến.

Các nàng cuối cùng là cùng Hạ Anh Đông hữu duyên, mà đã có duyên, thì đừng nên nhớ đến những chuyện không tốt.

“Nếu như Hạ Anh Đông có thể làm cho người cả đời hạnh phúc, như vậy quá khứ hắc có trọng yếu gì chứ?” Lúc ấy mẹ là nói như vậy.

Nàng hết sức cao hứng vì mẹ và nàng có cùng ý tưởng.

Thu lại tâm tư, nàng tiếp tục cùng nguyên liệu nấu ăn đại chiến, lại cắt lại rửa, lại muốn chú ý bếp lửa, chú ý gia vị, quả thực điệu bộ có phần bận rộn.

Bây giờ tối, nàng vốn tưởng rằng bắt đầu chuẩn bị từ trưa sẽ dư dả thời gian, bắt đầu dĩ đại khái nàng là thật sự cùng thức ăn tương trùng (ý là không có duyên) – chiên cá vừa vặn không còn da, món thanh hoa xào thì hoa quá chín, hay là còn rất cứng, còn có món thịt dồn ruột toàn mùi nồng nồng khó chịu, món trứng Trung Hải chưng hải sản tuy chín, nhưng trứng có chút cháy, kết quả duy nhất có thể bưng lên bàn cũng chỉ còn lại có con cua hấp.

Ai! Nàng không khỏi thở dài, vừa quay đầu lại thấy phòng bếp trong tình huống rất bi thảm, không khỏi cảm thấy buồn bã.

Trước lúc Hạ Anh Đông trở lại, đem từng món ra nếm thử, đáy lòng chỉ cảm thấy ngũ vị tạp trần*.

*ngũ vị tạp trần: năm vị chua cay mặn ngọt đắng trộn lẫn với nhau

“Xin lỗi..... Sinh nhật của người, ta lại làm hư.” Sớm biết như thế, nàng nên nghe ý kiến Tô Phân, đi nhà hàng thì sẽ chẳng việc gì.

Hắn thân mật ôm nàng, an ủi: “Ít nhất người có một món ta cực kỳ thích.” Hắn chân thành ca ngợi.

“Của người — thân thể.” Hắn nói nhỏ vào bên tai nàng, lại đổi lấy tiếng thét chói tai của nàng.

Sinh nhật của hắn đương nhiên muốn dựa theo mong đợi của hắn — ăn trước điểm tâm, sau nữa mới ăn bữa chính.

Vì vậy hai người ở trên giường đến mười một giờ rưỡi sau mới quy củ ngồi ở trước bàn ăn, do Hạ Anh Đông đem mỗi món ăn đều một lần nữa chế biến qua, mới bắt đầu ăn mừng.

“Người nấu ăn rất tốt.” Hâm mộ lại ghen ghét.

“Cảm ơn, dù gì ta cũng là đầu bếp, sao không nấu ăn được chứ? Nói sau, người cũng không cần khổ sở, người thích vẽ tranh, đây mới là việc người có thể, người cần phải lấy đó tự hào.”

Mạc Tử Nhân suy nghĩ một chút, cũng không lại để tâm vào chuyện vụn vặt, lập tức tiếp nhận điểm “Thiếu sót” chính mình. “Anh Đông, sinh nhật vui vẻ, về sau hàng năm ta sẽ cùng người ăn mừng!”

“Cảm ơn, bất quá sang năm không cần phiền toái như vậy, chúng ta trực tiếp ở trên giường ăn mừng là tốt rồi.” Hắn phi thường mong đợi sinh nhật sang năm. (Vô Vi: đẩy đẩy tỷ thấy chưa, em đã nói rồi mà ^^, NN: không còn gì để nói =)))

“.....”

-Hết chương 8-

9. Chương 9

Edit: Phiên Phiên

Beta: Ngọc Nhi

Tình hình mất trật tự trước mắt làm hai tay Hạ Anh Đông dút ở trong túi quần, ánh mắt bén nhọn, vẻ mặt khản trương.

Trình Diệu Ngang đi theo sau lưng hắn bấm báo tình huống tổn hại này, “‘Lá liễu’, ‘Thủy thiên các’ hai cửa tiệm này bị tổn hại vô cùng nghiêm trọng, mặt khác ba gian nhà hàng bởi vì ngày lễ hôm qua, cho nên không có bị ảnh hưởng, bất quá loại phá hư này được dùng làm phương thức ghé thăm, không chỉ đơn giản là muốn thu phí bảo hộ, có khả năng là nhằm vào chúng ta mà đến.”

“Chú ta nói về vấn đề này như thế nào?”

“Hạ tiên sinh nói có khả năng là muốn ông chủ tự mình ra mặt xử lý, dù sao đó là chuyện của cha người.”

Năm đó, hấn tốn không ít tiền cùng thời gian mới giải quyết bang phái của cha— dưới danh nghĩa là giải tán, còn những người phản bội hấn thì đưa vào tù; Ngoài mặt tất cả mọi người nghe theo phương thức xử lý của hấn, nhưng có không ít người bí mật không phục hấn, thậm chí còn thành lập bang phái mới.

Bọn họ có ý niệm gì trong đầu, trong lòng hấn đều biết rõ, bắt đắc dĩ hấn đã thoát ly xã hội đen, nên không thể nào can thiệp quá nhiều. Thời gian trước, chú hấn có nói cho hấn biết có người dùng tiền muốn mua mạng của hấn, chủ mưu chính là người vẫn còn trong thời gian ở tù.

Xem ra việc này hấn không thể không tự mình giải quyết!

Hạ Anh Đông nghiêm túc đi ra từ đồng đồ nát của “Lá liễu”, nơi này đã trở thành phế tích, một chút cũng không nhìn ra được cảnh tượng hội trường sang trọng chiêu đãi những người sáng lập hôm trước. “Diệu Ngang, những cửa tiệm khác đều tạm thời đóng cửa, tiền lương y theo mà phát, ‘Lá liễu’, ‘Thủy thiên các’ cũng tạm thời dừng lại việc phục hồi như cũ, hết thảy chờ ta xử lý xong chuyện rồi nói sau.”

“Còn nữa, không cho phép nói chuyện này cho Tiểu Nhân biết, ta tạm thời cũng sẽ không đi gặp nàng, người thay ta đi đem chìa khoá phòng ta ở cùng ‘Cái hẻm nhỏ’ về đây.” Chỗ ở của hấn cũng là nơi nguy hiểm.

“Vạn nhất Mạc tiểu thư có hỏi thì sao?”

Hạ Anh Đông liếc hấn một cái, Trình Diệu Ngang lập tức gật đầu.

“Ta biết rõ nên làm như thế nào, bất quá..... Lão bản, phương thức che giấu thật sự không ổn, vạn nhất nguy hiểm đến Mạc tiểu thư, nên cho nàng có tâm lý chuẩn bị trước.”

Trước kia bọn họ đã từng gặp qua người xấu, ngay cả vợ con cũng không buông tha, khi đó cha hấn chính là đem hấn cùng mẹ hấn ra nước ngoài, bất quá hấn vô cùng khẳng định Mạc Tử Nhân tuyệt đối sẽ không an phận xuất ngoại, vì bảo vệ nàng, hấn phải đổi lại cách làm.

Di? Vốn là sinh hoạt nhiều việc bề bộn, bỗng chốc trở nên nhàn hạ—

Đầu tiên là ông chủ phòng vẽ tranh nói hấn và bạn trai phải ra nước ngoài, cho nên tạm dừng đi học; Mà “Cái hẻm nhỏ” Bởi vì phương tiện có vấn đề phải xử lý, vách tường phải tạm dừng vẽ; Thậm chí ngay cả Hạ Anh Đông cũng bởi vì phải đi Thượng Hải, hai người tạm thời không thể gặp mặt.

Mọi chuyện thoáng cái đều đình chỉ, làm cho nàng nhàn hạ đến mức đều ở nhà ngắm người nhìn vách tường

Nàng còn nhớ rõ ngày hôm qua khi đến “Cái hẻm nhỏ”, Trình Diệu Ngang đã ở chỗ đó, hấn báo rằng Hạ Anh Đông bởi vì có việc gấp nên phải đi Thượng Hải, còn bảo nàng đưa chìa khoá, nói là đúng lúc có thể nhân cơ hội này tu sửa phòng ở của Hạ Anh Đông, để hai người tương lai sau khi kết hôn có thể ở.

Mọi chuyện đều có chút kì lạ, nàng lại không thể nói ra được kì lạ ở chỗ nào, chỉ vì lí do quá đầy đủ làm cho nàng không có biện pháp phản bác.

Nàng gọi điện thoại cho Hạ Anh Đông, điện thoại lại tắt máy, làm cho nàng thật sự trăm mối như tơ vò; đến mãi tối muộn, hấn mới gọi điện thoại đến.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Nàng mở đầu liền hỏi.

Hạ Anh Đông cảm thấy vô cùng may mắn chính mình không cần cùng nàng mặt đối mặt, nếu không chắc chắn sẽ không lừa được nàng. “Đúng vậy! Ở Thượng Hải xảy ra chút chuyện, cho nên ta phải chạy tới xử lý, lần này sẽ mất thời gian khá lâu, cho nên ta thừa dịp tu sửa phòng ở, nói như vậy trước khi kết hôn có thể bớt việc”.

“Ông chủ phòng vẽ tranh ra nước ngoài, ta hiện tại rất nhàn rồi.” Nhàn rồi đến mức muốn xuống bếp độc hại chính mình.

“Vậy người có muốn hay không trở về nhà mới chăm sóc mẹ người chút, chờ ta lần này trở lại, ta cũng dự định đi bãi kiến bác gái, thuận tiện cầu hôn.” Hấn hiểu được dời đi sự chú ý của Mạc Tử Nhân là phương thức nói dối tốt nhất.

“Nhanh như vậy a?”

“Quá chậm, chúng ta quen biết đã năm năm, nếu như không phải là bởi vì không có liên lạc, nói không chừng người đã sớm gả cho ta, trừ phi người không đồng ý!” Hấn đem quyền chủ đạo ném cho nàng.

“Ta, ta không có nói như vậy, người đừng vu oan ta.”

“Vậy người cứ đợi trở thành lão bà của ta đi.”

Hạ Anh Đông nhiệt tình giống như thường ngày, nhưng đều khiến nàng cảm thấy có điểm vội vàng khác lạ, giống như là đang phòng bị cái gì đó, Mạc Tử Nhân mặc dù suy nghĩ không ra nguyên nhân, lại mơ hồ cảm thấy không thích hợp, nhưng hấn không nói, nàng cũng không muốn buộc hấn nói, đành phải tiếp nhận sắp xếp của hấn.

“Tại sao không nói chuyện?” Nàng lặng yên trầm nặng không nói, hấn liền cảm thấy khẩn trương lên.

“Anh Đông, ngày mai ta sẽ trở về nhà mới, ta biết rõ người bận rộn, nhưng mà mỗi ngày gọi cho ta ít nhất một cuộc điện thoại được không?” Nàng nói câu này rất nặng nề.

“Yên tâm, không có việc gì.” Hấn cho nàng lời hứa hẹn.

Cúp điện thoại, vẻ mặt ôn hoà trên mặt Hạ Anh Đông trong nháy mắt quay lại tàn khốc. “Đi xuống phân phó, vô luận chết sống cũng đều phải tìm ra tên sát thủ kia cho ta!”

Dù đã rời đi năm năm, nhưng tên của hấn vẫn có người nể sợ, hấn nghĩ gây sóng gió có lẽ không thể nào, nhưng muốn tìm người thật cũng là việc không khó.

“Từ đại ca.”

Nam nhân được gọi là Từ đại ca ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua người trước mặt, giống như cười mà như không (PP:hay còn gọi là tựa tiểu phi tiểu, hắc hắc) nói: “Thật sự là khách quý lâu ngày tới thăm! Không nghĩ tới chỗ này của ta có thể làm cho Hạ Anh Đông đại giá quang lâm, thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn này! Các người nói có đúng hay không?”

Đại ca thét to một trận, tiểu đệ bên cạnh lập tức luôn miệng nói đúng.

Hạ Anh Đông thấy tràng diện này, bất động thanh sắc ngồi ở trước mặt Từ Lực.

“Bày bát đĩa.” Từ Lực ra lệnh một tiếng, người bên cạnh lập tức bày ngay một bộ bát đĩa “Tiểu lão đệ, mặc dù chỗ này của ta về mỹ vị so với nhà hàng người mở kém xa, nhưng cũng có điểm danh tiếng, người nếm thử tay nghề đầu bếp của ta, cho ý kiến đi!”

Hạ Anh Đông nghe vậy, lập tức đưa tay gấp thức ăn nhắm nháp từng món, cuối cùng bình luận một câu, người bên cạnh nghe được sững sờ, Từ Lực nhưng lại một mặt nghe, một mặt cười.

Cuối cùng, Từ Lực đập bàn một cái, những người đứng ở phía sau Hạ Anh Đông đều phòng bị đứng lên. “Tiểu lão đệ quả nhiên là đương kim đầu bếp! Mỗi một điểm đều nói đúng đáy lòng ta, bắt đắc dĩ đầu bếp nhãn nhin khó tìm, nếu không ta sớm thay đổi lão nhân kia.”

“Nếu Từ đại ca cần, ta sẽ đề cử vài đầu bếp tốt”

“Ha ha ha!” Từ Lực lang lang cười một tiếng, lại vỗ vỗ vai Hạ Anh Đông. “Mặc dù ta rất muốn đáp ứng, nhưng ta là người rất coi trọng tình bạn cũ, không có biện pháp nói dối liền dối, dù sao ăn mười năm, ăn không ngon cũng ăn ra một chút tình cảm, bất quá người vẫn có thể đề cử đầu bếp kia đến đây, để cho ta ngẫu nhiên nếm thức ăn tươi không tồi.”

Hạ Anh Đông nhẹ nhàng gật đầu.

“Tốt lắm, ta biết rõ người tới đây nhất định có việc, không vòng vo nữa, muốn ta hỗ trợ gì, bất quá ta có một điều kiện nhỏ, tiểu lão đệ thấy thế nào?” Từ Lực sau khi linh tinh lang tang nói một đồng, nhanh chóng đi vào chủ đề chính, ánh mắt nhìn như vô hại cũng trở nên sắc bén rất nhiều.

“Được thôi, Từ đại ca mời nói.” Hạ Anh Đông thủy chung giữ vững thái độ bình tĩnh, không gợn sóng.

“Người cũng biết, những thủ hạ kia của người cũng có chút tâm tư, dù cho người giải tán bọn họ, bọn họ cũng không thể tâm phục khẩu phục, cho nên mới thay người khác ra mặt.”

Hạ Anh Đông hiểu ý tứ của Từ Lực, “Bọn họ, những người kia phản đối ta, nếu ta ra mặt thì rất khó khuyên bọn họ.”

“Ha ha.” Từ Lực lại uống một ly rượu, bày tỏ hào khí “Ta biết rõ, ta biết rõ, cho nên ta muốn là không phải là những kẻ chỉ biết gây phiền toái cho tiểu đệ, ta muốn chính là mấy vị nguyên lão trung gian, ta muốn chính là người có thể làm được việc, có thể nghĩ kế giúp người, ta nhưng không muốn nuôi người rảnh rỗi.” Hẳn tính toán chính là muốn đánh cho ổn, đánh cho chuẩn.

Hạ Anh Đông rất rõ ràng, đây chính là thời cơ mấu chốt để Từ Lực chính trực mở rộng thế lực, xử lý thật tốt, có thể nắm trong tay cả khu vực Đài Bắc lớn tinh hoa; Xử lý không ổn, liền có khả năng vĩnh viễn không quay đầu lại được, bởi vậy hẳn cần trợ thủ, cho nên hẳn trầm ngâm.

Từ Lực tiếp tục gấp thức ăn, trong chốc lát lại mở miệng, “Tiểu lão đệ, mấy vị trưởng bối của người sở dĩ còn không chịu về hưu, còn không phải là bị người liên lụy, dù sao bọn họ vẫn còn mong đợi người, nếu như người để cho bọn họ tới chỗ ta làm việc, bọn họ liền trở nên bận rộn, sẽ không có khả năng tồn tại những tâm tư đó, người cũng sẽ không dẫn tới bị ghen ghét, mặt tiền cửa hàng cũng có thể bình an vô sự, người nói đây là không phải là rất có lời sao?”

“Từ đại ca, ta đồng ý.”

“Ha ha ha —” Từ Lực mặt mày hớn hở vươn tay, “Rất tốt, ta rất thích người dứt khoát, chuyện của người cũng là chuyện của ta, người yên tâm, ta nhất định sẽ giúp người xử lý thỏa đáng, người cứ hưởng thụ thật tốt với bạn gái người đi”

Hạ Anh Đông nghe vậy, ánh mắt sắc bén liếc nhìn hẳn.

Từ Lực trên mặt như xưa mang theo ý vui vẻ giống như là đang xem cuộc vui “Ồ lại bên người nàng đi! Ta nếu đã có thể tìm tới, những người khác cũng có khả năng tìm được, chẳng lẽ người cảm thấy nàng một người có thể ứng phó sao?”

Hạ Anh Đông không có nói thêm nữa, lập tức đứng dậy rời đi.

~~Trời mưa, Mạc Tử Nhân vẫn ngồi ở bên ngoài vẽ tranh; Dòng suy nghĩ của nàng có điểm loạn, chỉ có vẽ tranh mới có thể làm cho nàng cảm thấy bình tĩnh.

Nàng cũng không phải là ngu ngốc, trong lòng biết Hạ Anh Đông nhất định có việc gì đó giấu nàng, nhưng hẳn không muốn nói, nàng cũng không cách nào cưỡng bức, chỉ có thể chờ sau đó mới hảo hảo hỏi hẳn.

Mặc dù không thích bị người khác giấu diếm, nhưng vẫn phải xem tình huống, điểm này nàng hiểu.

“Tiểu Nhân, mưa rất lớn, mau đến uống canh đậu đỏ.” Từng Lương Ngọc bưng hai chén canh đậu đỏ đi vào phòng khách.

Mắt thấy mưa rơi càng lúc càng lớn, Mạc Tử Nhân đành phải nghe lời đi vào trong phòng.

Từng Lương Ngọc nhìn con gái đã uống vài ngụm canh nóng ấm dạ dày sau mới hỏi: “Có phải hay không đã xảy ra chuyện gì?” Con gái khó có được thời gian lâu như vậy ở cùng nàng, nàng kỳ thật thật cao hứng, nhưng cũng nhìn ra được bảo bối có tâm sự.

Quả nhiên không thể thoát khỏi sự quan sát nhạy cảm của mẹ. “Anh Đông có việc không có nói với con..... con rất lo lắng.” Đã một tuần lễ, dù mỗi ngày đều có một cuộc điện thoại báo bình an, nàng vẫn khó có thể an tâm.

“Anh Đông hẳn là không muốn làm cho con lo lắng, nhịn một chút, chờ chuyện xong thì hỏi lại hẳn.” Từng Lương Ngọc phân tích tình thế.

“Con đương nhiên biết rõ a! Chỉ là..... Khó tránh khỏi sẽ lo lắng, dù sao hoàn cảnh lúc trước của hẳn vạn nhất không sạch sẽ, sẽ có vấn đề về sau.....” Đột nhiên tán gẫu về việc này, nàng ngẩng đầu nhìn lên ánh mắt mẹ nàng, mới nghĩ đến nàng là có đề cập qua Hạ Anh Đông là bạn trai của nàng, mẹ lúc ấy không có ý kiến, nhưng có thật sự là đồng ý không? “Mẹ, người có phản đối ta cùng Anh Đông không?”

Bởi vì cha dính líu đến đến xã hội đen, cộng thêm việc xã hội đen thường xuyên chạy tới nhà bọn họ, làm cho hàng xóm trong lúc đó nghị luận rối rít, làm cho các nàng đối với hắc đạo rất không có hảo cảm; Nhưng

bây giờ nàng với Hạ Anh Đông cùng một chỗ, có một số việc tất phải thay đổi, nàng có thể, nhưng không biết mẹ nàng cũng có thể tiếp nhận được hay không.

Tùng Lương Ngọc thong thả ung dung uống canh đậu đỏ, quệt miệng một cái, “Con thích là tốt rồi, thích mới là điều quan trọng nhất.”

“Mẹ không có ý kiến gì sao?” Nghe thấy đáp án đó, nàng thở phào nhẹ nhõm, bất quá vẫn là rất khẩn trương, dù sao nàng rất quan tâm đến ý kiến của mẹ nàng.

“Con hi vọng mẹ có ý kiến gì? Nếu như ta thật sự phản đối, con sẽ đồng ý cùng hấn chia tay sao? Vạn nhất hấn rất thích hợp với con, lại bởi vì mẹ phản đối mà kiếp này các con không thể cùng một chỗ, vậy ta chẳng phải là biến thành tội nhân? Cho nên mẹ hi vọng con vui vẻ là tốt rồi, con vui vẻ, mẹ cũng yên lòng.”

“Con với Anh Đông cùng một chỗ rất vui vẻ.”

“Vậy là tốt rồi, chỉ cần hấn đối xử tử tế với con thật tốt là đủ rồi.” Nàng đối với Hạ Anh Đông ấn tượng mặc dù không tốt, duy nhất có thể xác định chính là, nàng tin tưởng Hạ Anh Đông vẫn có bản tính thiện lương, không phải là người vi phạm pháp luật, bây giờ nghe hấn đã thoát ly xã hội đen, nàng đương nhiên yên tâm rất nhiều.

Đã được mẹ đồng ý, Mạc Tử Nhân rốt cục nở nụ cười. “Mẹ, con hôm nào đưa Anh Đông tới thăm người.”

“Cũng tốt, tìm thời gian cùng nhau ăn.....” Tùng Lương Ngọc bỗng nhiên cười một tiếng, “Hay là hôm nay luôn đi!”

“Hôm nay?!” Nàng nghe được không hiểu ra sao.

Tùng Lương Ngọc chỉ chỉ ra cửa, Mạc Tử Nhân quay đầu ra, trông thấy Hạ Anh Đông đã đứng ở ngoài cửa, còn đang bị ướt từ đầu đến chân.

“Anh Đông.....” Liếc thấy bạn trai đi vào nhà, nàng chỉ cảm thấy vừa mừng vừa sợ.

Hạ Anh Đông vỗ vỗ nước mưa trên người, đi vào trong nhà. “Bác gái, đã lâu không gặp.”

Tùng Lương Ngọc hướng hấn gật gật đầu. “Ta đi múc chén canh đậu đỏ.”

Mạc Tử Nhân nhìn hấn một cái, cũng liền gấp rút đi lấy một cái khăn lông lớn đi ra. “Như thế nào cũng không mang theo cái ô?”

“Đến đầu đường mới phát hiện trời mưa, nơi này bất tiện không lái xe vào được, xe dừng ở bên ngoài, cho nên dính chút mưa, không có gì đáng ngại.” Dù cho Tử Lực không nói, hấn cũng muốn tới thấy nàng, một mặt dùng xác nhận nàng hay không có bình an.

Tùng Lương Ngọc lúc này bưng canh đậu đỏ đi ra, lại thức thời lùi lại, lưu lại không gian riêng cho họ.

“Như thế nào đột nhiên tới đây, chuyện kia đã giải quyết chưa?”

“Xin lỗi đã hại người lo lắng, giải quyết hết sức thuận lợi”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Lúc trước có người muốn tìm ta gây phiền toái, ta sợ sẽ dính líu đến người, mới hi vọng người trở về nhà mới” Hấn lời nói thâm thúy bày tỏ.

“Anh Đông, ta thật sự không thích bị lừa gạt, dù cho không giúp được gì cho người, ta cũng vẫn muốn biết; Ta không hy vọng mình là người cuối cùng mới biết được, làm như vậy ta có cảm giác như cách người..... Rất xa.”

Hạ Anh Đông cầm chặt lấy tay của nàng, hiểu ý cười. “Tốt, nếu như có lần nữa, ta sẽ nói cho người biết đầu tiên, sẽ không để cho người lo lắng.”

Mạc Tử Nhân âm áp cười cười, đầu tựa vào ngực của hấn. “Người chừng nào thì đi?” (NN: anh mới tới mà chị đã đuổi đi là seo >><>)

“Ta nghĩ sẽ ở lại vài ngày, thuận tiện cùng mẹ người ôn chuyện.”

“Người có nhiều chuyện để tán gẫu với mẹ ta sao?”

“Đương nhiên, chúng ta có rất nhiều chuyện để tán gẫu, thuận tiện tán gẫu với người một chút, khi nào thì chịu gả người cho ta? Nếu không sớm một chút đem người về, ta cuối cùng cảm thấy cuộc sống hàng ngày thật nhàm chán.” Hắc khoa trương nói.

Mạc Tử Nhân bị hắc chọc cười.

“Tiểu Nhân, ta là thật sự muốn cùng người cả đời ở một chỗ.”

Nàng xấu hổ ngẩng mắt nhìn hắc, sợ hãi trả lời, “Tốt!”

Hạ Anh Đông thấp hương, cầm trong tay một nén nhang đứng ở trước bài vị tổ tiên Mạc gia, chấp tay trước ngực, đầy lòng nói thầm –

“Bác trai, về sau ta nhất định sẽ chiếu cố thật tốt cho Tiểu Nhân cùng bá mẫu, người không cần lo lắng, lúc trước nợ ân tình của người, ta vẫn chưa thể hồi báo, chỉ có thể dùng hết sức mình để cho hai người bọn họ vui vẻ, đây cũng là chuyện duy nhất con có thể làm; Hi vọng người trên trời có linh thiêng, có thể phù hộ mẹ con các nàng hết thấy bình an.”

Cắm nén hương thơm ngát vào trong lò, Hạ Anh Đông lại khom lưng vái ba vái, cung kính lại thành kính, vái xong hắc ngồi ở trước bàn ăn chuẩn bị ăn cơm.

Mạc Tử Nhân vừa vặn đem món ăn bưng ra, len lén hỏi hắc, “Người và cha ta nói gì đó?”

“Bí mật.” Xác định đây đúng là chuyện hắc không thể nói cho nàng biết, vĩnh viễn cũng không thể nói!

Nàng không khỏi nhíu mày. “Người và mẹ ta có chuyện để nói, ngay cả ba ta người chưa từng thấy cũng có bí mật, có thể hay không quá hiểu được lời kéo quan hệ a?”

“Ta đã là con rể chuẩn nhà các người, này không gọi là lời kéo quan hệ, gọi là đặc quyền của con rể.” Hắc nói một cách đương nhiên.

Nàng nghe được không hiểu ra sao. “Ta như thế nào chưa nghe nói qua?”

“Bởi vì người không phải là con rể.”

“Tốt lắm, tới dùng cơm.” Từng Lương Ngọc đem súp bưng ra, cười nói.

Trên bàn không có sơn hào hải vị gì, nhưng đều là Từng Lương Ngọc làm, mỗi món ăn thoạt nhìn đều thập phần mỹ vị. “Không phải là thức ăn tinh xảo cũng vẫn ngon.”

“Mẹ quá khiêm tốn, con lần đầu tiên được thưởng thức tài nghệ của người cũng rất thích.” Buổi chiều, hắc đã cùng Từng Lương Ngọc nói sự tình — nếu đã xác định, cũng không cần phải kéo dài, miễn cho tăng thêm sự cố phát sinh.

Thực nịnh bợ..... Mạc Tử Nhân âm thầm nghĩ.

“Ta nghe Tiểu Nhân nói người là đầu bếp, có mở cửa tiệm sao?”

“Trên tay con đang có năm nhà hàng, bắt quá ở cửa tiệm mới, con chính thức làm đầu bếp, con còn mời Tiểu Nhân giúp con vẽ bích họa, chờ ngày cửa tiệm khai trương, mẹ nhất định phải tới dự”

“Tốt! Nhanh lên thừa dịp ăn cho nóng đi!” Từng Lương Ngọc nhìn qua bộ dáng hạnh phúc ngọt ngào của cô dâu mới, trong nội tâm không khỏi tưởng niệm đến chồng mình — dù cho khốn khổ thì như thế nào, hạnh phúc mới là chuyện trọng yếu nhất, nàng cùng chồng đã qua đời một đường dẫu tay làm bạn, bắt đắc dĩ không thể đi đến cuối cùng; Hôm nay nữ nhi có thể đạt được hạnh phúc, nàng chỉ trông mong bọn họ có thể cùng nhau sống đến già.

Sau khi ăn xong, Hạ Anh Đông đi vào phòng của Mạc Tử Nhân, bên trong nồng nặc mùi thuốc màu.

“Ngại quá, bởi vì phòng hơi nhỏ, cho nên bức tranh đều bày ở phòng ta, hương vị nặng nề một chút.”

Hạ Anh Đông chú ý tới khi Mạc Tử Nhân trở lại gian phòng của mình, cả người liền trở nên rất buông lỏng, nhìn ra được ở trong hoàn cảnh quen thuộc nàng sẽ an tâm; Cũng giống như hắn, đứng ở trong phòng bếp, hắn giống như là trở lại không gian quen thuộc nhất, có thể yên tâm bắt tay vào làm việc.

Mạc Tử Nhân giống như đang tìm đồ, rất nhanh tìm được rồi, lấy ra cho hắn xem, đó là vài khung tranh màu nước, trong đó cũng trộn lẫn mấy tờ bức tranh, tất cả bức tranh đều là cảnh trí bên ngoài phòng nàng, có sáng sớm, trời chiều cùng ban đêm, bất đồng thời gian lẫn cảm giác, mỗi một bức tranh đều có đặc sắc, chẳng phân biệt được cao thấp.

“‘Cái hẻm nhỏ’ phải là dùng những thứ cảm giác này tạo nên a?”

Hạ Anh Đông thừa nhận. “Đúng vậy! Vào lúc người nói với ta, ta cảm thấy được rất phù hợp, đó chính là cảm giác ta muốn — ta liền đương hi vọng kiến tạo ra một cổ hoài niệm, cảm giác nhớ tình bạn cũ, ‘Cái hẻm nhỏ’ của ta chỉ hoan nghênh khách quen, có lẽ là bởi vì bối cảnh quan hệ, ta không có biện pháp hầu hạ khách nhân xa lạ, chỉ muốn cùng bằng hữu cùng nhau tán gẫu hưởng thụ cảm giác khi dùng cơm, cho nên len lén dùng ý niệm của người, người đừng trách móc.”

“Cá tính của ta với người không sai biệt lắm, cũng không còn biện pháp mạnh vì gạo, bạo vì tiền, người cũng thích ý nghĩ của ta, ta thật cao hứng, ta sẽ không trách móc.” Mạc Tử Nhân cùng hắn sánh vai mà ngồi, cười nói trò chuyện.

“Người có muốn tới giúp ta không?”

“Giúp người? Đúng là ta cái gì cũng không biết, người nhất định bảo ta vào phòng bếp hỗ trợ sao?” Nàng cảm thấy rất mừng rỡ.

Dù cho “Cái hẻm nhỏ” Không tốn quá nhiều tài chính để trang hoàng lộng lẫy, nhưng thật vất vả mới làm xong, tốt nhất đừng có lại phải xây lại lần nữa. “Người có thể đảm đương phục vụ sinh, lúc không có việc gì ở trong tiệm vẽ tranh; Có cửa tiệm không phải là để mời người đến hát làm nóng không khí sao? Ta liền mời người tới vẽ bức tranh dùng làm nóng không khí.”

“Thật vậy chẳng?” Sáng kiến này rất đặc biệt, là nàng lần đầu tiên nghe qua, không khỏi nhao nhao muốn thử. “Ta thật sự có thể ở trong tiệm của người vẽ tranh sao?”

Cửa tiệm của bạn trai ở trong ngõ hẻm yên tĩnh, hoàn cảnh rất tốt, cảnh sắc ngoài cửa sổ cũng rất đẹp, nếu như có thể vẽ tranh nhất định rất tuyệt.

“Đương nhiên, người là hoạ sĩ chuyên vẽ trong tiệm của ta, ai cũng không cho phép đoạt.”

Mạc Tử Nhân cười ngọt ngào, đầu liền tựa ở trên vai của hắn. “Anh Đông, ta là thật sự, thật sự, thật sự thật thích người.” Nàng thật sự thật yêu người nam nhân này.

“Có hay không hồi hận hướng ta tỏ tình?” Hắn nhớ tới cái sự kiện này cười trên nàng.

Mạc Tử Nhân lập tức đỏ mặt. “Ai da, đó đã là chuyện cũ trước đây, người còn muốn cùng ta so đo a?”

“Ta là người rất mang thù”

Nàng gần như nín nọt hỏi: “Kia Hạ tiên sinh hi vọng ta như thế nào đền bù người?”

Hạ Anh Đông lập tức quỳ gối trước mặt nàng, từ trong túi lấy ra một chiếc nhẫn. “Gả cho ta!” Dù cho đã nói hay lắm, nhưng vẫn phải nên có hành động cầu hôn.

Di..... Buổi chiều bọn họ không phải là đều nói xong cả rồi sao?

Cho dù nàng cũng ở tại hiện trường, mẹ nàng cùng hắn xem nàng như không tồn tại, cùng nhau thảo luận hôn sự, nàng còn tưởng rằng mình đã bị bán.

“Gả cho ta, cả đời không rời đi ta, được không?” Đối với vẻ mặt ngây ngốc của nàng, hắn lại hỏi.

Mạc Tử Nhân yên lặng rũ xuống rèm mắt, nhẹ nhàng gật đầu, bởi vì nàng cũng chưa từng nghĩ tới muốn gả cho ai ngoại trừ Hạ Anh Đông.

Nàng thật sự rất cố chấp, nhận định chính là nhận định.

Hạ Anh Đông đeo chiếc nhẫn vào ngón tay của nàng, cúi đầu hôn hít chiếc nhẫn. “Chiếc nhẫn này có lẽ không phải là kiểu dáng trẻ trung gì, bắt quá nhưng lại là chiếc nhẫn lúc cha mẹ ta kết hôn, ta không cần thận làm mất nhẫn của cha ta, chỉ còn lại của mẹ ta, hiện tại tặng cho người, về sau để lại cho con trai.”

Mạc Tử Nhân xem xét chiếc nhẫn một cách tinh tế tường tận, nụ cười sáng lạn bên môi không biết vì trông thấy cái gì lúc sau bỗng dừng hạ xuống, chỉ thấy nàng nhanh chóng bỏ chiếc nhẫn xuống quan sát bên trong, đột nhiên sắc mặt kinh biến. “Chiếc nhẫn của cha người là như thế nào mất đi ?”

Hạ Anh Đông nhẹ nhàng nói qua. “Ta..... Không nhớ rõ.”

Nàng đầu mày cau lại nhìn hắn, lấy sự hiểu biết của nàng đối với hắn, đồ trọng yếu như vậy làm sao có thể bị mất đi được. “Là năm năm trước mất đi Đúng không?”

Hạ Anh Đông vẫn yên lặng không nói.

Mạc Tử Nhân đứng thẳng dậy, ra khỏi phòng, chỉ chốc lát sau lại quay lại, trong tay có một chiếc nhẫn khác giống hệt, chỉ là tương đối lớn một chút, vừa nhìn cũng biết là của nam giới. “Có phải cái này không ?”

Hạ Anh Đông không cần đến gần xem cũng nhận được đó chính là chiếc nhẫn của cha mình, trong nháy mắt hai mắt hắn nhắm nghiền, tay nắm chặt thành quả đấm.

Quả nhiên, có một số việc thủy chung là giấy không thể gói được lửa.

“Đúng.....” Hắn bắt đầu dĩ kháng định.

Mạc Tử Nhân hốc mắt lập tức phỉếm hồng, nước mắt đã ngưng tụ, tùy thời đều có khả năng chảy xuống, nàng giờ cao kia hộp đựng chiếc nhẫn ép hỏi: “Vì cái gì..... Người muốn hại chết cha ta?!”

-hết chương 9-

10. Chương 10

Edit: Phiên Phiên

Beta: Ngọc Nhi

Năm đó lúc cảnh sát tìm được cha nàng, toàn thân người cao thấp cơ hồ không có một chỗ hoàn hảo, ngoại trừ trong người có mấy tờ trăm nguyên tiền, cái chìa khóa trên tay cùng hai cái nhẫn cũng không mất đi, bởi vậy cảnh sát cũng không phán đoán được đến tột cùng là nhất thời nảy lòng tham, hay là bởi vì mâu thuẫn mà đã lên âm mưu từ trước.

Trên tay cha nàng có đeo một chiếc nhẫn, còn một chiếc nhẫn khác không biết ở đâu ra, được đeo vào ngón giữa của người.

Không ai biết rõ chiếc nhẫn kia vì sao lại được đeo trên tay của cha nàng, mẹ nàng vì không muốn đem chuyện này làm lớn lên, cũng không có nhắc lại nghi vấn này; Về sau cảnh sát bắt được thủ phạm, đúng lúc khi đó nàng cùng mẹ đang ở cục cảnh sát, quả thật có nghe được đối phương la hét –

“Ai bảo lão già kia không chịu đem chiếc nhẫn giao ra đây! Giao ra đây sẽ không sao cả, đối phương cũng không có quan hệ gì với hắn, lại còn dùng tính mạng che chở, ngu xuẩn!”

Người nọ không nói rõ là chiếc nhẫn nào, nhưng mẹ con các nàng cũng rất rõ ràng biết rõ đương nhiên không phải là chiếc nhẫn cưới không đáng giá, mà là chiếc nhẫn bằng vàng kia — nguyên lai chỉ vì chiếc nhẫn khiến cha nàng bỏ mạng, nàng cũng muốn thay cha lấy lại công đạo, nhưng mẹ nàng lại mất đồ nhường lên nói –

“Tiểu Nhân, chúng ta cuối cùng không có năng lực làm cái gì, dù cho hiện tại đòi công đạo, vạn nhất lại nguy hiểm đến tính mạng của con cũng không đáng giá; Mẹ chỉ còn lại một mình con, nếu như lại mất đi con, mẹ cũng sống không nổi nữa, đáp ứng mẹ đừng đi.....”

Bởi vì lời nói này của mẹ, nàng chỉ có thể mắt đỏ đồng ý.

Nàng hiểu mẹ nàng cũng muốn thay cha lấy lại công đạo, nhưng xã hội đen nếu như có thể chọc, cũng sẽ không cần nhiều người như vậy tình nguyện dần xếp ổn thỏa, có rất nhiều người vô tội như bọn họ có nhiều bất đắc dĩ nói không nên lời.

Cuối cùng chiếc nhẫn do mẹ nàng bảo quản, vô luận là tốt hay là xấu, cha nàng bởi vì chiếc nhẫn này mà chết, các nàng coi như nó là di vật của cha nàng, cho đến hôm nay, người mất đi vật lại xuất hiện, đúng là –

Hạ Anh Đông!

Vì cái gì..... Vì cái gì thật sự có liên quan đến hắn? Lúc ấy nàng thương tâm, cho nên giận lây sang hắn, không nghĩ tới chỉ phần nộ khi đó đúng là đúng — Hạ Anh Đông mặc dù không phải là hung thủ đánh chết cha nàng, nhưng cũng không thoát được liên can.

“Vì cái gì..... Cha với người không thù không oán a..... Tại sao phải dính líu đến người?” Nàng chỉ rõ ràng Hạ Anh Đông cùng xã hội đen có quan hệ, lại không biết hắn là lão đại bang phái.

“Thực xin lỗi.....” Hắn xoay mặt, lòng tràn đầy bất đắc dĩ – bí mật hắn muốn giấu diếm nhất cuối cùng cũng bị phơi bày.

Mạc Tử Nhân nước mắt đỏ rào rào lăn xuống, nàng nắm chặt lấy y phục của Hạ Anh Đông, trên mu bàn tay gân xanh mờ hồ hiện lên. “Tại sao phải hại chết người?”

Hắn không hề muốn liên lụy tới người vô tội, chỉ là không có lương trước đến chuyện sẽ biến thành như vậy.

“Tiểu Nhân, ta không phải là có chủ tâm muốn hại chết cha người, khi đó ta bị thương nghiêm trọng, đúng lúc gặp gỡ người, người nói muốn đưa ta đi bệnh viện, khi đó người của ta cũng sắp đuổi đến kịp, ta không muốn liên lụy cha người, vì vậy tháo xuống chiếc nhẫn nhờ người đi báo cho chú ta biết.

“Khi đó ta chỉ có thể đem hi vọng cuối cùng đặt ở trên người cha người, vô luận báo cảnh sát, hoặc là chạy chữa đều không thể thay đổi kết cục ngày đó của ta, chỉ có chú ta mới có thể giúp ta, dù cho ta chết đi, ta cũng muốn cho chú ta hiểu đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.....

“Đúng là ta thật sự không nghĩ tới sẽ hại cha người mất cả mạng, lúc đưa tang cha người ta có đến, trông thấy hình của người ta mới biết được người là cha của người, thực xin lỗi.....” Hắn nghẹn ngào nói, nội tâm ấy này chưa từng giảm bớt.

Không phải là bởi vì bận rộn, mà là bởi vì lòng mang ân hận, hắn rất khó quang minh chính đại xuất hiện ở trước mặt nàng, chỉ có thể nhờ chú nghĩ cách đi trợ giúp mẹ con các nàng; Hắn vốn tưởng rằng qua một hồi hắn liền có thể thẳng thắn đến trước mặt nàng, kết quả lại mất đi nàng!

Lần này trùng phùng (gặp lại), hắn bởi vì sợ hãi sẽ lại mất đi nàng, bởi vậy chậm chạp không dám đem này chuyện nói ra khỏi miệng.

Cho dù có xin lỗi bao nhiêu đi nữa, cha cũng không sống lại được.....

Năm năm trước không giải được bí mật, thật vất vả sự thật mới được sáng tỏ, vì cái gì nàng không hề cảm thấy vui vẻ?

Có chuyện truy cứu quá rõ ràng, chúng ta có thể thay đổi kết quả sao? Nàng vẫn nhớ rõ mẹ nàng lúc ấy có nói qua với nàng như vậy, rõ ràng lại chối tai.

Lập tức, nàng cảm thấy hối hận tại sao phải khiến nàng phát hiện ra hết thấy mọi chuyện, nếu như không phát hiện ra, có lẽ nàng vẫn còn khá vui mừng một chút.....

“Tiểu Nhân, xin người tha thứ cho ta được không? Ta nhất định sẽ hết sức bảo vệ hai người các người, sẽ không để cho các người bị ủy khuất, để cho ta chiếu cố thật tốt các người được hay không?” Hắn dường như tuyệt vọng khẩn cầu .

Mạc Tử Nhân khóc quỳ xuống, Hạ Anh Đông cũng quỳ xuống muốn ôm nàng, lại gặp phải kháng cự.“Ta đáp ứng sẽ không dấu diếm người nữa, đây sẽ là lần cuối cùng..... Tiểu Nhân, cầu xin người tha thứ ta được không? Ta là thật sự không thể mất đi người.....” (NN: cảm động quá *lệ tuôn như mưa*)

Mạc Tử Nhân ngồi yên ở trên sàn nhà, kinh ngạc ngừng mắt nhìn một bức họa trước mặt— đó là quà sinh nhật năm đó nàng định đưa cho cha, nhưng mà rốt cuộc không có cơ hội đưa rồi, trở thành tiếc nuối lớn nhất cuộc đời nàng. “Năm năm, ta còn nhớ rõ chuyện của cha, không có một ngày dám quên, bởi vì ta biết rõ cha bị ủy khuất, lại không ai giúp đỡ người, ngay cả ta..... Cũng làm không được, ta thực có lỗi với người....”

“Mẹ cũng là bởi vì chuyện này mà rầu rĩ không vui đã nhiều năm..... Thật sự là quá đau nhức, quá đau đớn..... Ngày đó rõ ràng là cuộc sống cả nhà chúng ta rất vui sướng, cha của ta còn nói muốn sớm một chút trở lại ăn mừng ta thi lên đại học..... Kết quả, kết quả.....”

Hạ Anh Đông ôm chặt nàng, bản thân hẳn cũng có kinh nghiệm, bởi vậy phi thường có thể hiểu được tâm tình của nàng.

Hắn nói hết lời cần nói, nếu như nàng không nghe lọt, hẳn cũng không cách nào miễn cưỡng, chỉ có thể để cho nàng có thời gian chấp nhận, nhưng hẳn cũng không buông tay, bởi vì nàng là người hẳn yếu nhất.

“Người đi đi! Đầu ta hiện tại rất loạn; Người đi đi! Chúng ta tạm thời đừng gặp mặt.”

Hắn nhắm mắt lại, qua một hồi lâu mới mở ra, lại ôm nàng sau đó mới rút cục buông ra. “Tốt, người tự mình cẩn thận mọi việc một chút, có chuyện gì nhất định phải cho ta biết.”

Hạ Anh Đông thay nàng đóng cửa lại, trông thấy Từng Lương Ngọc bên ngoài, thấy nàng thần sắc ngưng trọng bưng một khay cốc nước trái cây — vừa rồi cửa phòng không khóa, chắc hẳn nàng đã nghe thấy được đối thoại của bọn họ.

“Mẹ..... Thực xin lỗi.” Hẳn hướng Từng Lương Ngọc khom người thật thấp chào.

Từng Lương Ngọc nhìn hẳn chằm chằm, “Người nói đều là thật sao?”

“Đúng vậy..... Con thật sự thật xin lỗi liên lụy đến cha.” Hẳn bắt đầu dĩ bày tỏ.

“Người là bởi vì nghĩ đến bù, mới muốn chiếu cố Tiểu Nhân sao?”

“Không phải vậy, tuyệt đối không phải! Con từ lâu đã thích nàng, con cũng không phải là bởi vì muốn đền bù, con là thật sự rất yêu Tiểu Nhân.”

Từng Lương Ngọc nghe vậy, nhẹ gật đầu, nhẹ giọng nói: “Vậy là tốt rồi..... Người tạm thời cứ đi trước đi! Tiểu Nhân đối với chuyện của cha của nó vẫn luôn canh cánh trong lòng, không thể nào dễ dàng quên hết, người hãy cho nó một chút thời gian, nó sẽ nghĩ thông suốt mọi chuyện.”

“Mẹ, thực thực xin lỗi.” Vô luận nói lên mấy trăm lần cũng không đủ biểu đạt sự áy náy của hẳn.

Từng Lương Ngọc nặng nề thở dài một hơi, “Ai! Ta biết rõ đây không phải là lỗi của người, chỉ có thể nói là ngoài ý muốn, nếu hẳn là vì cứu người, người cũng đừng để ở trong lòng.”

“Cám ơn mẹ..... Con đi trước, nếu như có bất cứ chuyện gì, làm ơn hãy nói cho con biết.” Hạ Anh Đông nói xong lại liếc nhìn cửa phòng Mạc Tử Nhân sau mới rời đi.

Từng Lương Ngọc cách một hồi lâu mới đi đến gian phòng của con gái, Mạc Tử Nhân vẫn ngồi ở trên sàn nhà, sững sờ nhìn bức họa của cha

“Tiểu Nhân, con nên biết đây không phải là lỗi của A Đông, chúng ta chỉ có thể trách vận mệnh.”

“Cha bị giết, con liền thật sự không có biện pháp tha thứ hẳn, thế nhưng biết cha vì cứu hẳn, con thật sự hận hẳn không được.....”

Nàng vỗ vỗ bả vai con gái trấn an, “Nếu đã không cách nào hận, cần gì phải hận? Ba con là vì cứu người, là chuyện tốt a!”

“Đúng là con rất tức giận, nếu như không phải cha gặp hẳn, sẽ không phải chết” Cha nàng là người tốt, dù cho không có tiền cũng phải giúp, người tốt như vậy tại sao lại không được đền đáp tốt?

“Nếu ba ba con hôm nay là vì cứu người khác mà chết, con sẽ tức giận như vậy sao? Nếu đã cũng là vì cứu người, đối tượng là ai thì có gì khác biệt? Đừng...với A Đông quá nghiêm khắc, hẳn có hoàn cảnh đen đủi như vậy cũng không phải là hẳn tự nguyện, nếu hẳn có thể lựa chọn, chẳng lẽ sẽ chọn con đường này sao?”

“Mẹ sợ dĩ đáp ứng các con cùng một chỗ, cũng là nhìn ra được hẳn không phải là loại người ác độc, hơn nữa hẳn rất yêu con, cho nên con nhất định phải hiểu rõ ràng. Năm năm, rất nhiều chuyện con phải học cách tha thứ, nếu không chúng ta như thế nào tiếp tục đi lên phía trước?”

Mạc Tử Nhân lập tức rúc vào trong ngực mẹ nàng.“Mẹ thật sự có thể quên sao?”

“Ba con vẫn luôn luôn ở trong lòng ta, chưa từng rời đi..... Huống chi mẹ còn có con nữa a! Có đôi khi đối với người khác khoan dung cũng là đối xử tử tế chính mình, hiểu không?”

Mạc Tử Nhân nhẹ nhàng gật đầu, nàng muốn suy nghĩ lại mọi việc thật kỹ, bắt đầu dĩ đêm nay quá hỗn loạn, nàng chỉ hy vọng được ngủ một giấc, suy nghĩ có thể dần dần khôi phục chút ít.

Thiếu nàng, Hạ Anh Đông chỉ cảm thấy gối đầu một mình khó ngủ — hẳn mất ngủ vài đêm.

Trong đầu hẳn tràn ngập bóng dáng Mạc Tử Nhân. Đột nhiên, hẳn nhớ tới tâm tình của hẳn lúc cha mẹ qua đời, điều này làm cho tâm của hẳn lạnh lẽo, mồ hôi lạnh chảy ròng, hẳn ngồi dậy, nhìn qua cả phòng tối om, xông lên đầu chính là tuyệt vọng vô tận, giống như hy vọng duy nhất cũng đã tiêu tan .

Chiếc điện thoại di động đặt ở đầu giường là công cụ hy vọng liên lạc với nàng, hẳn không có chần chờ, lập tức bấm nút mở khoá, truyền đến chính là không tiếng động đáp lại, bất quá nàng chịu nghe điện thoại đã là may mắn.

Hai người cứ như vậy nghĩ rằng thông qua điện thoại di động có thể bộc lộ tâm tình, một đêm này, không cách nào tiến gần, tịch mịch phá lệ khắc sâu.

Không biết qua bao lâu, Hạ Anh Đông sâu kín mở miệng: “ Lúc ta còn chưa hiểu rõ xã hội đen là như thế nào, mẹ của ta đã rời ta đi, thân thể của người liên tục không tốt, thường xuyên ra vào bệnh viện, thời gian người ở cùng ta rất ít, đúng là ta thủy chung nhớ rõ khuôn mặt tươi cười ôn nhu cùng hai bàn tay ấm áp của người, vô luận ta đã làm sai chuyện gì, người luôn ôm ta, dùng khích lệ thay thế trách mắng.

“Khi ta biết xã hội đen là như thế nào, đến lượt cha ta rời ta đi, nguyên nhân cái chết là bệnh tim, người luôn nói nếu như có thể ngủ chết đi là người hạnh phúc nhất, trời cao đối với người rất tốt, thật sự làm cho người qua đời trong giấc mộng, không khiến người có bất kỳ hành hạ nào, nhưng người để lại cho ta một gánh nặng không cách nào bỏ xuống.

“Ta nhớ được người từng nói với ta dùng lựa chọn, nếu như ta thật có thể lựa chọn, ta thật là hy vọng có một gia đình bình thường giống như các người, như vậy ta cũng sẽ có người yêu thương, bắt đầu dĩ vận mệnh không phải là ta có thể lựa chọn, ta chỉ có thể hết sức đi theo con đường của mình..... Gặp người ngoài ba mẹ ta ra là chuyện tốt đẹp nhất trong cuộc đời của ta.

“Mẹ của ta là người phụ nữ trong sạch, lại bởi vì đối với cha ta nhất kiến chung tình mà bỏ qua hết thấy, ta đã từng cười qua người ngốc, nhưng hoá ra hôm nay chính mình gặp gỡ mới có thể hiểu được là thật sự tồn tại tâm tình ‘Trong nháy mắt chính là vĩnh hằng’, có vài người không cần phải nói quá nhiều cũng đã hiểu nhau.

“Người bây giờ là người quan trọng nhất với ta, vì người, ta sẽ liều lĩnh, ngay cả tính mạng cũng có thể không cần Có thể coi là ta có nói nhiều hơn đi chăng nữa cũng không thể xoá bỏ sai lầm của ta, nhưng ta là thật lòng muốn đền bù — Tiểu Nhân, ta yêu người, đời này ta chỉ muốn cùng người sống cùng nhau.”

Người hẳn yêu nhất đang ở đầu dây điện thoại bên kia, hẳn thật muốn ôm nàng để cảm thụ ấm áp, đáng tiếc..... Tất cả tình cảm chỉ có thể hóa thành ba chữ.

Mong đợi nàng có thể hiểu, có thể tha thứ.

Hạ Anh Đông sau khi nói ngủ ngon, Mạc Tử Nhân cúp máy, từ khóe mắt nước mắt đã chậm rãi chảy xuống, nàng hiểu, chỉ là vẫn cần một chút thời gian để thích ứng.

Nàng còn cần một chút thời gian.....

~Bắt đầu dĩ nhưng không có thời gian suy tư, bởi vì hôm sau nàng liền nhận được điện thoại của Trình Diệu Ngang gọi tới, nói Hạ Anh Đông trúng đạn nằm ở bệnh viện, nàng không nói nhiều muốn lập tức chạy về Đài Bắc đi thẳng đến bệnh viện.

Mạc Tử Nhân đẩy cửa gian phòng chăm sóc đặc biệt ra, nhìn thấy Hạ Anh Đông, sắc mặt của hắn tái nhợt, nhưng hoàn hảo chính là người đã bình an, làm cho nàng sự bất an lớn nhất ở trong lòng của nàng rốt cục có thể tạm thời dễ xuống.

“Ta vốn là không muốn thông báo cho Mạc tiểu thư biết, sợ người sẽ lo lắng, nhưng ông chủ giao cho ta nhất định phải thông báo cho người.” Vì vậy hắn không còn cách nào khác là phải thông báo cho nàng, chỉ là thời gian có chậm hơn một chút.

“Chuyện gì xảy ra?” Nàng nên biết chân tướng sự việc.

Trình Diệu Ngang đơn giản nhẹ nhàng giải thích rõ: “Đối phương ngộ nhận Tô tiểu thư là bạn gái của ông chủ, cho nên bắt cóc nàng, ông chủ là vì cứu Tô tiểu thư mà đã bị thương, may mà hai người đều bình an trở về, ông chủ chỗ bị thương không có ảnh hưởng tới nội tạng, trong cái rủi có cái may.”

“Mạc tiểu thư người tức giận ông chủ chuyện gì, nhưng ta dám lấy đầu của ta bảo đảm, ông chủ đối với người là thật tâm chân ý, ta tin tưởng Mạc tiểu thư chắc hẳn cũng có cảm nhận được, có lẽ ông chủ làm sai chuyện gì đó, nếu như tội trạng không lớn quá, ta hy vọng có thể thay ông chủ cầu xin cơ hội thứ hai, để cho hắn an tâm nghỉ ngơi!”

“Ta còn không chết!” Hạ Anh Đông đột nhiên tức giận quát ra những lời này.

“Ông chủ ý chí thực kinh người, thuốc tê nhanh như vậy liền đã hết công dụng, khó trách ngay cả thầy thuốc đều bội phục không thôi, bất quá ông chủ mỗi ngày suy nghĩ miên man, tin tưởng cách cái chết cũng không xa.” Trình Diệu Ngang đẩy đẩy gọng kính, nói xong câu đó liền tự động rời đi, miễn cho như thế này bị liên lụy — nên biết ông chủ chỉ có lúc nằm ở trên giường mới có thể khi dễ, lúc này không khi dễ còn đợi khi nào? (NN: cẩn thận bị trừ lương)

Trình Diệu Ngang vừa ly khai, phòng bệnh trong nháy mắt lặng im.

Không phải là lúc này không có tiếng động vượt qua rào cản, mà là hai người cũng không biết làm như thế nào mở miệng, rất sợ vừa mở miệng sẽ nói sai lời.

Cuối cùng Hạ Anh Đông rốt cục trước tiên vẫn lên tiếng trước: “Xin lỗi, khiến người lo lắng.”

“Ta không có lo lắng..... Lúc Trình tiên sinh nói cho ta biết, người đã chuyển tới phòng bệnh bình thường được nhiều giờ rồi.” Nàng nhàn nhạt nói, thanh âm không giấu được sự quan tâm, “Làm sao biến thành cái dạng này?”

Hạ Anh Đông con mắt sao mà sắc bén, tự nhiên trông thấy đáy mắt Mạc Tử Nhân có chút không ổn, lập tức từ con người rắn rỏi vô cảm biến thành anh hùng gặp rủi ro cần sự đồng tình. “Đối phương nghĩ đưa ta vào chỗ chết, đương nhiên ra tay sẽ nặng, cộng thêm ta lại vì bảo vệ bạn của người, chính mình liền đành phải chấp nhận như vậy.”

“Thật may là bạn của người bình an vô sự, nếu không ta thật sự không biết làm thế nào để đền bù cho người.....” Đề tài không cần thận lại quay trở về chỗ cũ, làm hai người đều lộ vẻ mặt khó khăn.

Mạc Tử Nhân vốn là còn tồn tại cảm giác do dự cùng khó chịu trong ngực, sau khi nghe thấy tin hắn trúng đạn đã sớm hôn phi yên diệt (tan thành tro bụi), có lẽ rất giả bộ, nhưng –

Có lúc, cận kề thời khắc sinh tử, mới có thể thể hiện ra tình cảm chân thật nhất của con người.

Trên đường nàng đi đến đây, trong đầu nghĩ đến tất cả đều là Hạ Anh Đông — nghĩ đến hắn đối với nàng rất tốt, nghĩ đến nàng là như vậy thương hắn, càng nghĩ cái chết của cha xác thực không thể toàn bộ trách hắn, cha nàng lúc ấy có thể không cần lo cho Hạ Anh Đông, nhưng vẫn là nhúng tay vào, vậy thì chứng tỏ cha nàng muốn giúp Hạ Anh Đông, chỉ là bất đắc dĩ vận mạng trên cột.....

Nếu như nàng liên tục nhớ kỹ chuyện này, cũng lựa chọn giận chó đánh mèo, như vậy bọn họ cũng sẽ không có tương lai; Căm hận cần dùng khí, mà tha thứ càng cần phải có dũng khí thật lớn.

Hạ Anh Đông cũng không sai, hắn không cần được tha thứ, nàng chỉ là nhất định phải tha thứ –

Có đôi khi đối với người khác khoan dung, cũng là đối xử tử tế chính mình.....

Nàng càng lúc càng cảm thấy suy nghĩ của mẹ nàng có rất nhiều điểm nàng cần học tập.

Mạc Tử Nhân thở dài một hơi, hốc mắt lại đỏ lên, “Tiểu lộn xộn rất quan trọng..... Người cũng vậy a..... Không phải nói sẽ không để cho ta lo lắng sao?”

Nàng cũng không thể mất đi hẳn.

“Tiểu Nhân, đừng khóc, thực xin lỗi.....” Hắc nghị đưa tay lau đi nước mắt của nàng lại bất lực — bởi vì vết thương đạn bắn trên vai phải làm cho hắn không nâng nổi tay lên. “Ta đã hết sức cẩn thận, thật sự, ta thề!”

Mạc Tử Nhân trông thấy bộ dáng cuống cuống thề của hắn, vẻ mặt thống khổ rất cục hòa hoãn một chút. “Không cần phải có lần sau nữa, ta chỉ có một quả tim, không chịu nổi kích thích lần nữa.”

“Tất cả đều đã kết thúc, ta bảo đảm sẽ không còn có lần sau.”

“Thật sự?”

“Đương nhiên là thật sự, nếu như ta lừa ngươi vậy thì.....” Chậm chạp không có nói tiếp.

Mạc Tử Nhân ở một bên chờ thật lâu, lẳng lặng nhìn hắn, không biết hắn vì sao lại không nói tiếp. “Tại sao không nói?”

“Ngươi không phải là cần phải bịt miệng của ta lại, ngăn cản ta nói ra lời thề độc đối với chính mình đó chứ?” Trình Diệu Ngang rõ ràng nói Tiểu Nhân có thể sẽ ngăn cản hắn, vậy thì có lý do có thể đối với nàng được vui đòi tiền.

Mạc Tử Nhân lắc đầu, nín khóc mỉm cười. “Ta kỳ thật rất mong đợi ngươi muốn như thế nào nguyên rửa chính mình a!” Bởi vì nàng thật sự, thật sự rất không thích bị lừa.

Hạ Anh Đông sững sờ, không biết nên nói cái gì, bất đắc dĩ không mở miệng được nói lên lời được, chẳng lẽ còn có thể không nhận thức điều này?

Được rồi — hắn cắn răng một cái, đang chuẩn bị muốn dùng lực nguyên rửa chính mình, Mạc Tử Nhân rút cục nguyện ý làm nữ chính cao quý, thiện lương che miệng của hắn.

“Vạn nhất ngươi lại xảy ra chuyện gì, thương tâm khổ sở sẽ là ta, cho nên ngươi không cần phải nói.” Nàng chỉ cảm thấy vừa tức giận, vừa buồn cười.

“Ngươi tha thứ cho ta sao?”

“Ta nghĩ nếu như năm đó chuyện này phát sinh ở trên người ta, ta cũng vậy sẽ không trách ngươi, bởi vì là ta lựa chọn, cho nên không có gì tha thứ hay không tha thứ, ngươi không sai, là chúng ta lựa chọn vận mệnh như vậy, mà lựa chọn nhất định phải tiếp nhận.” Mạc Tử Nhân lệ nóng quanh tròn hít một hơi nói: “Anh Đông, ta chỉ còn lại ngươi cùng mẹ, van ngươi..... Không cần lại phải để cho ta lo lắng.”

“Ta đáp ứng ngươi..... Tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa.”

“Ta tin tưởng ngươi.” Mạc Tử Nhân cúi người hôn lên môi của hắn, sau đó phảng phất như gió nhẹ thổi bên tai hắn nói nhỏ: “Ta yêu ngươi.”

11. Chương Kết Thúc

Hạ Anh Đông nằm tại bệnh viện một tháng, Mạc Tử Nhân thì tạm thời làm việc ở phòng vẽ tranh, mỗi ngày tại bệnh viện cùng “Cái hẻm nhỏ” đi lại ba bốn lần

Chờ hắn xuất viện, bức bích họa lớn “Cái hẻm nhỏ” cũng được hoàn thành, đúng lúc coi như lễ vật xuất viện cho hắn.

Ngày này không quá náo nhiệt, bởi vì Hạ Anh Đông không thông báo cho nhiều người biết là ngày khai trương “Cái hẻm nhỏ”, cũng như hắn chưa bao giờ muốn quảng cáo — “Cái hẻm nhỏ”. Đúng như ước muốn

ban đầu thành lập quán này, muốn quán có cảm giác ấm áp của một gia đình, khách nhân tới dự có chú của Hạ Anh Đông, thím, Hạ Lập Dương, Trình Diệu Ngang cùng Từng Lương Ngọc, và Tô Phân, chỉ có sáu người mà thôi, bắt quá không khí rất tốt.

Hạ Anh Đông một mực ở phòng bếp đun nấu thức ăn, Mạc Tử Nhân cũng bận rộn đi ra lại đi vào; Bên ngoài khách nhân còn lại là tán gẫu phi thường cao hứng, hoàn toàn không quan tâm đến ông chủ có hay không có lộ diện.

Sau khi giới thiệu xong, vốn là dùng giới tính phân chia, Hạ Đạt, Hạ Lập Dương cùng Trình Diệu Ngang đang nói chuyện, vợ của Hạ Đạt cùng Từng Lương Ngọc và Tô Phân tự thành một khu; Về sau biến thành dùng số tuổi phân chia, vợ chồng Hạ Đạt cùng Từng Lương Ngọc tán gẫu những chuyện cha mẹ trải qua, còn lại là Hạ Lập Dương cùng Tô Phân tâm đắc tán gẫu về du lịch.

Trình Diệu Ngang vui ở trong góc gấp rút làm việc— ông chủ nghỉ phép, một mình hẩn làm việc bằng năm người, rất bận rộn; Hiện tại ông chủ lại bận về việc khai trương “Cái hẻm nhỏ”, đại khái lại sẽ một tháng không để ý tới hẩn, hẩn chỉ có thể tự sinh tự diệt.

Một đám người vui ở “Cái hẻm nhỏ” Trong vui chơi giải trí, nói thoải mái, không biết rằng có một vị khách không mời mà đến đây.

Trong lúc này chỉ có Trình Diệu Ngang biết tên khách nhân này, lập tức đi mật báo.

Tô Phân đưa lưng về phía cửa, cùng Hạ Lập Dương tán gẫu đang hăng say, lười phải quay đầu nhìn lại là ai đến đây, mà việc xem ai tới cũng không phải việc của nàng, trong mắt của nàng chỉ còn lại mỹ thực cùng du lịch trước mắt.

Khách nhân kia phi thường lớn lớn mật ôm lấy bả vai của Tô Phân, dùng sức đem người ôm vào trong ngực: “Đã lâu không gặp!”

Tô Phân đột nhiên có cảm giác rợn cả tóc gáy, vừa quay đầu, mắt trông thấy Từ Lực, nhất thời sợ choáng váng.

Nói lẫn đó nàng thoát chết, ngoại trừ Hạ Anh Đông vì nàng ngăn lại viên đạn, công thần lớn nhất chính là Từ Lực — nếu như không có hẩn ở phía sau che chắn, chỉ sợ bọn họ hai người đều trốn không thoát, nhưng là không biết chuyện gì xảy ra, Từ Lực chính là cứ quần quít lấy nàng, làm cho nàng rất tức giận (PP: ồ, ta nghj hai ng này có gian tình quá *cười ái mụi*)

Có thể ngoại trừ rất nổi giận, nàng cũng không thể làm được gì khác— dầu gì đối phương cũng là lão đại một bang phái, lại là ân nhân cứu mạng của nàng, nàng chỉ có thể khúm núm làm một tiểu nô tỳ.

“Trông thấy ân nhân cứu mạng là loại vẻ mặt này sao?” Từ Lực có cổ khí thế hồn nhiên thiên thành (*), làm cho người không cách nào không nhìn chăm chú.

(*“hồn nhiên thiên thành” nghĩa là trời sinh hoàn mỹ, khí chất tự nhiên như bầu trời.)

“Cũng không phải người thay ta đỡ đạn.....” Nàng nhỏ giọng oán hận, đánh chết cũng không muốn thừa nhận hẩn là ân nhân cứu mạng, một thừa nhận liền chuẩn bị bị hẩn vô tình làm nhục.

“Nữ nhân ngốc, nếu như không phải là ta, người còn có tính mạng đi ra không?” Từ Lực miễn cưỡng nói, thật là da mặt dày muốn nhận hết công lao về mình.

“Từ đại ca!” Hạ Anh Đông từ phòng bếp đi ra, lần này mơ hồ được Từ Lực cứu giúp, một tiếng đại ca gọi là định rồi.

“Tiểu lão đệ! Người còn rất sinh long hoạt hổ (*), xem ra một vết thương kia đánh chẳng có gì đặc sắc!” Từ Lực nhìn hẩn một cái nói.

(*sinh long hoạt hổ :khỏe như vâm; mạnh như rồng như hổ; sinh khí dồi dào)

Vậy là muốn đánh như thế nào a? mọi người ở tại hiện trường đều có nghi vấn như vậy.

“May mắn có Từ đại ca, nếu không cái mạng này của ta thật đúng là không còn!” Kỳ thật hần hoài nghi Từ Lực căn bản chính là hi vọng hần lần này bị trúng một đạn mà đi đời nhà ma, bất quá không có chứng cứ, nên không thể nói, dù sao bất kể như thế nào, hần hiện tại bình an là tốt rồi.

“Khách khí cái gì! Ta là người từ trước đến nay dễ nói chuyện, người hôm nay khai trương nhà hàng, ta ngoại trừ tới chúc mừng người, cũng thuận đường muốn làm chút chuyện, nữ nhân, đi!” Một tay dùng sức, Tô Phân lập tức dựa ở trên người hần.

“Cái gì đi?! Ta còn chưa ăn no a!” Bất quá đây không phải là trọng điểm –“Ta vì sao phải đi theo người?”

Bọn họ căn bản không có quan hệ gì, cho dù có quan hệ, cũng không phải là quan hệ tốt đẹp gì.

“Ta dẫn người đi ăn ngon hơn!” Từ Lực một bộ dáng phảng phất giọng điệu dụ dỗ đứa trẻ.

Ngon hơn? Muốn lừa nàng cũng không dễ dàng như vậy, nàng cũng không phải đứa trẻ ba tuổi. “Muốn ăn người tự mình đi ăn, tay nghề chồng Tử Nhân tốt như vậy, ta cần gì bỏ gần cầu xa?” Hắc hắc, mang chồng bạn tốt ra nhất định có thể vượt qua kiểm tra, trên thực tế thưởng thức qua tay nghề của Hạ Anh Đông, nàng đã sớm đầu hàng.

“Người không đi sao?” Từ Lực giống như cười mà như không hỏi.

Hần cười làm cho Tô Phân thấy da đầu tê dại, đành phải tự mình bước xuống bậc cầu thang của cửa hàng. “Thật sự ăn ngon hơn sao?” Nam nhân này, nàng thật sự là không thể trêu vào, hết lần này tới lần khác không cần thận chọc phải.

“Ta đã bao giờ lừa gạt người, đi; Tiểu lão đệ, chúc mừng a!” Từ Lực lôi kéo Tô Phân, ngay cả tạm biệt cũng không nói liền rời đi “Cái hẻm nhỏ”.

Mạc Tử Nhân luống cuống, muốn đem người kéo lại, Hạ Anh Đông lại ngăn cản nàng.

“Người kia hẳn là phần tử xã hội đen đi?” Nàng cũng không hy vọng hại bạn tốt.

“Yên tâm, Từ Lực không bao giờ đánh nữ nhân, mà Tô Phân cũng không phải là người ôn nhu dễ bị khi dễ, nàng nguyện ý cùng hần đi nhất định là có lý do, người đừng lo lắng!”

Quả nhiên, di động Mạc Tử Nhân lập tức nhận được một tin nhắn, là tin tức Tô Phân muốn nàng yên tâm, nàng lúc này mới yên lòng lại.

“Có mệt mỏi hay không?” Nàng lo lắng hần mới ra viện quá mệt nhọc, sẽ không thoải mái.

“Sẽ không, lâu không hoạt động gân cốt mới không thoải mái.”

“Có thích bức tranh bích họa của ta không?” Mạc Tử Nhân ngoại trừ vẽ vách tường, cũng đem quá khứ bức tranh “Cái hẻm nhỏ”, cùng bức tranh trên vách tường làm kết hợp, chế tạo ra bức tranh rất thú vị.

“Phi thường thích..... Ta đặc biệt là thích bóng lưng người nam nhân kia, là vẽ ta sao?”

“Đúng vậy!”

“Vậy còn người?”

Mạc Tử Nhân cười thật ngọt ngào, hỏi đáp: “Ta liền đứng ở chỗ này nhìn người.”

“Ta thích.”

“Anh Đông, hôn lễ của chúng ta ở chỗ này cử hành, không cần mời quá nhiều người, người tựa như hôm nay như vậy đếm là tốt rồi, người cảm thấy thế nào?”

“Chúng ta quả thật là tâm hữu linh tê (tâm lí tương thông), ta cũng là nghĩ như vậy.”

Hai người bọn họ tiến lại gần nhau, rất gần, rất gần.....

“Ta muốn cùng với người trải qua cuộc sống bình thường” Nàng đã tưởng tượng ra tương lai trước mắt, là tràn đầy hạnh phúc.

Hần ôm lấy mặt của nàng nhận lời. “Tiểu Nhân, ta nhất định sẽ làm cho người hạnh phúc !”

Hai người nói xong lời thề, chuẩn bị hôn nhau, bên ngoài lại truyền đến tiếng hét thét to không thức thời của khách nhân – (NN: tức học máu mất thôi =)))

“Anh họ, gỏi cá đâu rồi, mau đem món đó ra a!”

Trình Diệu Ngang thì ở một bên thở dài kiên lắc đầu, xem ra em họ của ông chủ ngày mai nhất định sẽ chết vô cùng khó coi — vậy thì chúc hẳn một đường tạm biệt, không tiễn.

[hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-cua-ban-trai-mau-muc>